

327

ששירי אזרח

משיעוריו השבועיים של
הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

פרשת
האזינו - שובה
תשפ"ז

הופיע!!!

הספרים החדשים של מורינו ורבינו הרב אליעזר ברלנד שליט"א

מעלות הצדיקים

ב' חלקים

שנאמרו בחורף תשע"ו בדרום אפריקה

תוכן

מאמרים ומכתבים

- 3 ראש השנה תשפ"ד
- 3 מִאָקוּר
- 4 מִקְתָּב חִיזוּק לְכֹלֶל בְּאוּמָן

שיעורים

- 5 שְׁעוּר שְׁנַמְסֵר בְּיוֹם שְׁנֵי כ"ה אֶלּוּל תשפ"ג
- 2 3 שְׁעוּר שְׁנַמְסֵר בְּלֵיל שְׁלִישִׁי נְצָבִים וְנֶלֶךְ י"ט אֶלּוּל תשפ"ג 'הַתְּחַדְּשׁוּת'
- 4 4 שְׁעוּר שְׁנַמְסֵר לְאַחַר מַעֲרִיב אוֹר לְיוֹם רְבִיעִי לֵיל ה' אֶלּוּל הָאָזִינוּ
- 4 4 שְׁעוּר שְׁנַמְסֵר לְאַחַר מַעֲרִיב אוֹר לְיוֹם חֲמִישִׁי לֵיל ו' אֶלּוּל הָאָזִינוּ
- 4 5 שְׁעוּר שְׁנַמְסֵר לְאַחַר מַעֲרִיב אוֹר לְיוֹם שְׁשִׁי לֵיל ז' אֶלּוּל הָאָזִינוּ
- 4 5 שִׁיעוּרֵי רֵאשׁ הַשָּׁנָה תשפ"ד

- 4 6 וְהַתְּקַדְּשֶׁתֶם: הַתְּאוּוֹה זֶה לֹא 'עֲנַג' זֶה 'נִגְע'
- 4 7 הַפְּרָשָׁה: אָדָם בֹּא לְמוֹת עַל קְדוּשַׁת ה'

מורינו הרב בצום גדליה בציון הרה"ק ר' ישעיל"ה מעקסטעיר זיע"א בהונגריה

נכתב ונערך על ידי

שעל ידי

דירה ליד הצדיק ליום כיפור

דירת סטודיו, ברחוב שבטי ישראל קרוב לבית מורינו הרב, **6 מיטת:** חדר עם שני מיטות, סלון גדול עם שני ספות שנפתחות כל אחד למיטה זוגית, שרותים 1 עם מקלחת, מטבח מרווח, מזגן בכל חדר, מאווררת, קומת קרקע, הדירה שמשה כצימר, ברמה גבוהה.

ליום כיפור = 2,000

עומד להשכרה גם לכל ימי סוכות

058-3249-318

התמתות באדיבות:

אחר הצדק

השיעורים באדיבות קו בית המדרש של מורינו הרב שליט"א
02-5825820

בהסות
הקליניקה
מרכז רפואי למהדרין

מֵאֲמָרִים

ראש השנה תשפ"ד

בס"ד כ"ה אלול יום בריאת העולם

ראש השנה תשפ"ד ראשי תבות תחל שנת פדות דוד, היא השנה הכי חשובה והכי מיוחדת מימות עולם. כי בשנה זו היא שנת התגלות של משיח בן דוד, ובשנה זו כל אחד יזכה לתשובה שלמה ואמתית. ובשנה זו כל אחד ואחד יזכה לתקן את כל פגמיו מחטא אדם הראשון ועד עתה.

ובן כל אחד ואחד יזכה לגמור את כל הש"ס, וכל 14 פרכים של הרמב"ם, וכל 4 חלקי שלחן ערוך, וכל הטורים, וכל יד רמה, פספס משנה, לחם משנה, משנה למלך, מגיד משנה, וכל הש"ך והט"ו, מגן אברהם, סמ"ע, חלקת מחוקק, ובית שמואל. וכן את כל הזוהרים, וכל עין חיים, וכל פרי עין חיים, ושרף עין חיים, ושער הפונות. ושמונה פרקים, וכל מסלת ישירים, ארחות צדיקים, שערי תשובה, פלא יועץ, קב הישר, מגורת המאור. וכל ספרי הרמח"ל והאר"י הקדוש והגורא. וכל ספרי רבינו הקדוש והגורא, כל לקוטי מוהר"ן, וכל לקוטי הלכות, וכל ספרי מעשיות, וכל שבחי הר"ן, וחי מוהר"ן. וכל ספרי תלמידיו הקדושים ותלמידי תלמידיו. ונופה רק להגות בתורה הקדושה מעתה ועד עולם.

בברכת התורה ובאהבה רבה אליעזר ברלנד

מֵאֲמָר

מִיד אחרי געילה אנו צועקים שבע פעמים "ה' הוא האלקים, ה' הוא

הַאֱלֹקִים, ה' הוּא הַאֱלֹקִים". וְהָרִי הָיוּ צְרִיכִים לְצַעֵק "אֱלֹקִים הוּא ה'" — שְׂאֵלְקִים, שֶׁהוּא דִין, נִהְפֵּךְ לְרַחֲמִים — לְשֵׁם הַיְיָ"ה. אֵלֶּא פֶּה הַ"אֱלֹקִים" הַכּוֹנֵנָה לְאִמָּא עֵלְאָה, וְ"ה'" הוּא וְעִיר אַנְפִּין.

כִּי אַחֲרֵי שִׁזְכִּינוּ שְׂרַחֵל וְלֵאָה וְעִיר אַנְפִּין עָלוּ בְנֵיעִילָה לְאִמָּא עֵלְאָה, וְאָז נֶאֱמַר עַל מִלְךְ הַמְּשִׁיחַ "כְּכֹר שׁוּרוֹ הָדָר לוֹ וְקִרְנֵי רֵאִם קִרְנָיו בְּהֵם עַמִּים יִנְגַח ... וְהֵם רַבְבוֹת אֶפְרִים וְהֵם אֶלְפֵי מְנַשֶּׁה" (דְּבָרִים ל"ג, יז), כִּי "לִי גִלְעָד וְלִי מְנַשֶּׁה וְאֶפְרַיִם מְעוֹז רֵאשִׁי יְהוּדָה מְחַקְקִי" (תְּהִלִּים ס, ט), כִּי דְבַר רֵאשׁוֹן ה' גּוֹאֵל אֶת שְׁבֵט מְנַשֶּׁה, שֶׁהֵם שְׁהוּרִידוּ אֶת גְּוִיַת שְׂאוּל וּבְנָיו מַחֲזִמַת בֵּית שְׂאֵן וְהִבְיָאוּם לְקַבּוּרָה, וְשְׂאוּל יָבֵא עִם מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה [פְּרָקִי דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר י"ז; סִפְּה נב:].

ה' הוּא הַאֱלֹקִים ה' הוּא הַאֱלֹקִים ה' הוּא הַאֱלֹקִים ה' הוּא הַאֱלֹקִים

מכתב חיזוק לבולל באומן

בס"ד לש"מ ע"ו כ"ה אלול יום בריאת העולם

קְדוּשֵׁי עֲלִיּוֹן אֲשֶׁר הַקְּדִישׁוֹ אֶת כָּל חַיֵּיהֶם לְלַמּוֹד וּלְלַמֵּד אֶת כָּל הַש"ס וְכָל הַשׁוֹלְחָן עֲרוּךְ וְכָל הַרְמַב"ם וְכָל הַטּוֹרִים יוֹמָם וְלַיְלָה 177 לְלֵא הַרְף וּלְלֵא לְאוֹת. וְשִׁמִּים לִילוֹת כְּיָמִים לְלַמּוֹד וּלְלַמֵּד אֶת תּוֹרַת ה'.

וְעַל יְדֵי זֶה שֶׁהֵם זֹכִינֵן לְלַמּוֹד אֶת כָּל הַש"ס, וּלְלַמּוֹד לִיד הַצִּיּוֹן הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא. יִזְכּוּ הֵם וּנְשׁוֹתֵיהֶן בְּגִיחָן וּבְגוֹתֵיהֶן עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת לְהַכְנִים עִם גּוֹפֵן לְגֵן - עַדן 177 וְלִרְאוֹת בְּגִאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ וּבִיַּאת מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד אֲמֵן נְצַח סְלָה וְעַד.

בְּבִרְכַת הַתּוֹרָה וּבְאַהֲבָה רַבָּה אֱלִיעֶזֶר בְּרִלְנֵד

שיעורים

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר בְּיוֹם שְׁנֵי כ"ה אֱלוֹל תשפ"ג

לא ידוע מתיכון נאמטר

וְלִבָּן כָּל עַם יִשְׂרָאֵל חֵיב לִיסַע
 לְאוּמָן, כָּל עַם יִשְׂרָאֵל
 חֵיב לִיסַע לְאוּמָן לְלֹא יוֹצֵא מִן
 הַכֶּלֶל, בְּאוּמָן אֵין טִילִים, אִלְּאֵבֶל
 אֵין טִילִים, בְּאוּמָן אֵין טִילִים,
 בְּאוּמָן אֵין כְּלוּם, בְּאוּמָן לֹא
 קוֹרָה שׁוּם דְּבָר, לֹא זוֹרְקִים
 טִילִים עַל אוּמָן, פּוֹטִין אָמַר
 שֶׁהוּא לֹא יִזְרַק טִילִים עַל יְהוּדִים,
 אֵין מַה לְדַאג, עוֹד שׁוּם יְהוּדִי לֹא
 נִהְרַג. מִהַמְלַחְמָה מִהַחֲמָאס
 וּמִהַגִּיְהָאד, וּבִיְהוּדָה וְשׁוּמְרוֹן
 נִהְרָגִים כָּל יוֹם, נִהְרָגִים יְהוּדִים,
 עַל יְדֵי גִיְהָאד, עַל יְדֵי הַחֲמָאס,
 עַל יְדֵי אֵירָאן, בְּאוּמָן אֵין שׁוּם
 דְּבָר, כָּלֵם נוֹסְעִים עַל כְּטוּחַ
 וְחוֹזְרִים עַל כְּטוּחַ.

אז עֲכָשְׁיו "וַיְהִי אֹר" זֶה מִתְחִיל
 בְּאוּמָן, הַיּוֹם זֶה הַיּוֹם שֶׁנִּבְרָא
 הָאוֹר, וַיְהִי אֹר נִבְרָא בְּאוּמָן,

הַיּוֹם זֶה יוֹם בְּרִיאַת הָעוֹלָם —
 כ"ה אֱלוֹל — הַיּוֹם נִבְרָאוּ
 שְׁמַיִם וָאָרֶץ, "וַיְהִי אֹר" (בְּרִאשִׁית א,
 א), הַיּוֹם נִבְרָא הָאוֹר, הָאוֹר זֶה
 הַתּוֹרָה, הַחֲשֵׁמֶל זֶה לֹא אֹר, אִם
 אָדָם כּוֹאֵב לוֹ הִרְגֵל אִזּוֹ מַה מַּה
 עוֹזֵר לוֹ הַחֲשֵׁמֶל? הָאוֹר זֶה רַק
 הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, מִי שְׁלוּמֵד
 תּוֹרָה — יֵשׁ לוֹ אֹר, מִי שֶׁלֹּא
 לוֹמֵד תּוֹרָה — אֵין לוֹ אֹר, רַק
 חֲשֵׁךְ.

וְלִבָּן חֵיבִים כָּלֵם לִיסַע לְאוּמָן,
 כְּתוּב בְּיִלְקוּט שְׁמַעוֹנִי
 שֶׁהָאוֹר יֵצֵא מִבֵּית הַמְּקֻדָּשׁ, שְׁיֵשׁ
 בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ שֶׁל מַעֲלָה שְׁזֵה
 כְּנֶגֶד אוּמָן, וּמִשָּׁם יֵצֵא הָאוֹר,
 מִבֵּית הַמְּקֻדָּשׁ שֶׁל מַעֲלָה יֵצֵא
 הָאוֹר — "וַיְהִי אֹר". הַיּוֹם אוּמָן
 זֶה קִדְשׁ קִדְשִׁים, זֶה בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ.

מוראי מקומות והערות

¹ [כל מה שבייבי אָמַר זֶה שְׁטִיטוֹת, הוּא לֹא דְבַר כְּפִירָה הוּא רַק אָמַר שְׁאֵם וַיְהִי טִילִים מִי וְיִשְׁמַר עַלְכֶּם].

תוקד על המזבח לא תכבה", האש בוערת 24 שעות, לא מפסיקה שניה, לכן "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה" זה רק נאמר על אומן, לכן "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה" זה בדיוק גימטריא "נפתחו השמים ואראה מראות אלהים" (תזקאל א, א), בדיוק אותו מספר. כל זה מובא בספר "גימטריות", "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה" = 1885, "נפתחו השמים ואראה מראות אלהים".

רק באומן אפשר לראות מראות אלקים, כי באומן לא קרה שום דבר ולא יקרה שום דבר. היה גרוש ספרד, היה פוגרומים, גם היה פוגרום פעמים, שעשו הנאצים ועשו האוקראינים, ושעשו גאנטע עשה, היה... אבל עכשיו אין שום פוגרומים, הרבה חי וקיים, הרבה שומר על כל אלה שנוסעים אליו, הגיעו חמשים אלף איש, יהיה מקום לחמישים אלף — מעט המחזיק את המרבה, מעט המחזיק את

נברא באומן ממש, כל האור של העולם, כל השמש, צריכים לברא אותה כל יום מחדש, לכן צריכים לקום לפני הנץ, כי מי שקם לפני הנץ הוא בורא את השמש, השמש זה לא דבר ש... [מאיר כל יום], קוראים לזה "אינדוקציה" — שזה המשך אחר, [אלא] זה כל יום זה בריאה חדשה, השמש כל יום בריאה חדשה, [וזה שמברכים בתפילה:] "יוצר המאורות", "גולל אור מפני חשך", "ומסדר את הכוכבים", הכוכבים זה בריאה חדשה.

עכשיו בוראים את העולם, היום זה יום בריאת העולם, את העולם בוראים באומן, רק אלה שנוסעים לאומן הם בוראים את העולם מחדש, הם בוראים את אמריקה, הם בוראים את אינדונזיה.

"אש" תמיד תוקד על המזבח לא תכבה" (עקרא ג, ו) זה הולך היום על אומן, שם בוערת אש תמיד, 24 שעות, "אש תמיד

מורינו הרב בחזרתו לארץ מהונגריה מוצאי צום גדליה

המַרְבֵּה, המוֹעֵט מַחְזִיק אֶת
המַרְבֵּה, תְּמִיד הַמְעֵט מַחְזִיק אֶת
המַרְבֵּה, הַמְעֵט — הוּא מַחְזִיק
אֶת הַמַּרְבֵּה, אֲפָשֶׁר גַּם לְהַגִּיעַ
מֵאֵה אֶלֶף אִישׁ.

וְאֵפֶלֶוּ הַמְּשִׁיחַ יָבֵא לְאוֹמֵן,

כְּשֶׁמְּשִׁיחַ יָבֵא גַם

יִזְרְקוּ טִילִים וְשׁוֹם טִיל לֹא יִפְגַּע

בוֹ, וּמִי שֶׁיָּבֵא עִם מְשִׁיחַ — שׁוֹם

טִיל לֹא יִפְגַּע בוֹ, כִּי בְּשַׁנְת

שְׁבָעִים לְאֶלֶף הַשָּׁשִׁי יִהְיֶה

מִלְחָמָה בְּכָל הָעוֹלָם, אִזּוֹ יֵצְאוּ

הָאֲבוֹת מִמְעַרְת הַמַּכְפֵּלָה —

וְכָל הָעוֹלָם יִגִּיעַ לְאוֹמֵן —

יְהוּדִים וְגוֹיִם — "כִּי בֵּיתִי

בֵּית תְּפִלָּה יִקְרָא לְכָל הָעַמִּים"

(ישעיהו נ"ז, ז), כָּל אַמּוֹת הָעוֹלָם

תִּיבִיּוֹם לְהַגִּיעַ לְאוֹמֵן, מֵהוֹדוּ,

מִסִּין, לֹא מִשָּׁנָה מְאִיפָה, וְיִהְיֶה

נִפְתְּלִי, גָּד וְאֶשֶׁר, גָּד וְאֶשֶׁר.

בי כָּל הַבָּנוֹת הֵם מֵאֶשֶׁר, וְכָל הָאֲמָהוֹת זֶה מֵאֶשֶׁר, נִכְפִי שִׁמְבָאֵר:] כָּל הָאֲמָהוֹת שֶׁל הַכֹּהֲנִים הַגְּדוֹלִים זֶה מֵאֶשֶׁר, לְכֵן אָמְרָה לֵאמֹר (בְּרֵאשִׁית ל, יג): "בְּאֶשְׁרֵי כִּי אֲשֶׁרוּנִי בְּנוֹת", כִּי בְּאֶשֶׁר לֹא הָיָה נְדוּת, לֹא הָיָה שׁוּם דְּבָר, כִּי בְּאֶשֶׁר הָיוּ — כִּי "מֵאֶשֶׁר שְׁמָנָה לַחֲמוֹ" (בְּרֵאשִׁית מ, ט, כ), כִּי שָׂרַח בַּת אֶשֶׁר גָּלְתָה אֶת יוֹסֵף הַצַּדִּיק, הִיא רִקְדָה בְּלִי הַפֶּסֶק, עָשְׂתָה רִקּוּדִים לִיעֶקֶב אֲבִינוּ, הִיא לֹא הִפְסִיקָה מִהִרְקוּדִים שְׁנֵיָה אַחַת, עַד שִׁיעֶקֶב קָלַט שְׁיוֹסֵף חַי, כִּי אִם יַעֲקֹב הָיָה מְגַלֵּה שְׁיוֹסֵף חַי הָיָה צָרִיךְ לָמוֹת זֶה שְׁמִבְשׂוּר אֶת הַבְּשׂוּרָה [עַל זֶה] שֶׁהוּא מַעֲלִים אֶת הַבְּשׂוּרָה 22 שָׁנָה, כִּי שָׂרַח בַּת אֶשֶׁר יָדְעָה אֶת הַבְּשׂוּרָה 22 שָׁנָה, שָׂרַח בַּת אֶשֶׁר הִיָּתְהָ נְבִיאָה.

וּפְעַם בַּת הִיָּתְהָ נְבִיאָה, דְּבֹרָה הִנְבִּיאָה, יַעֲלֵ הִיָּתְהָ נְבִיאָה, כֻּלָּם הָיוּ נְבִיאֹת, לְכֵן יַעֲלֵ [כַּשְׁהַלְכָה לְהַרוּג אֶת סִיסְרָא] לֹא לְקַחְתָּה סִפְיֹן, הִיא לְקַחְתָּה יָתֵד, אִי אֶפְשָׁר, עִם יָתֵד אִי אֶפְשָׁר לְדַקֵּר

אֲבָרְהָם יַצְחָק יַעֲקֹב, יִרְדּוּ שְׁלֹשָׁה שׁוֹפְרוֹת. לְכֵן צְרִיכִים לְתַקְעַ בְּשׁוֹפָר בְּכָל יוֹם. וַיִּתְקַעוּ תְּרוּעָה תְּקִיעָה תְּרוּעָה, תִּשְׂרֹ"ת תִּשְׂרֹ"ת תְּקִיעָה תְּרוּעָה תְּקִיעָה, יִתְקַעוּ עוֹד פַּעַם תְּרוּעָה תְּקִיעָה תְּרוּעָה, וְאָז כָּל הָעוֹלָם יִבְאֵ לְמַלְחָמָה עִל עִם יִשְׂרָאֵל, זֶה יִהְיֶה בְּשָׁנַת שְׁבַעִים לְאֶלְפֵי הַשָּׁשִׁי, כָּל זֶה הַזֶּהר בְּלֶק [בְּסוּף], וְאָז כָּל הָעוֹלָם יִבְאֵ לְמַלְחָמָה עִם יִשְׂרָאֵל, וַיִּכְבְּשׂוּ אֶת יְרוּשָׁלַיִם, וַיִּצְטָרְכוּ לְבָרַח מִירוּשָׁלַיִם, וְאָז הָיָם יִבְקַע, "וְהַשִּׁיבָה ה' מִצְרַיִם בְּאֲנִיּוֹת" (דְּבָרִים כח, טח) — אוֹמֵר הַזֶּהר: שְׁהִיִם יִבְקַע, כִּי הָיָם יִבְקַע כְּמוֹ בְּקָרִיעַת יַם סוּף, כֻּלָּם יִטְבְּעוּ בָיִם, כָּל אֵלֶּה שְׁיִבְאוּ לְהִלָּחֵם עִם יִשְׂרָאֵל, כָּל אֲדוּם יִבְאוּ לְהִלָּחֵם, צְרַפְתִּיִם, אַנְגְּלִיִם, בְּרִיטִיִם, אוֹסְטְרָלִיִם, לֹא מִשְׁנֵה מִי, הָיָם — כָּל הָיָם יִתְמַלֵּא בְּאֲנִיּוֹת מֵעַכְשָׁיו עַד יָפוּ, הָיָם יִבְקַע וְלֹא תִשְׂאָר אֲנִיָּה אַחַת, כָּל הָאֲנִיּוֹת יִטְבְּעוּ בָיִם, וְאָז יִבְאֵ מֶלֶךְ הַמַּשִּׁיחַ עִם שְׁנַיִם עֶשֶׂר הַשְּׂבָטִים. כָּל זֶה כְּתוּב בַּזֶּהר בְּלֶק. עִם רְאוּבֵן שְׁמַעוֹן לְוִי וַיהוּדָה, יִשְׁשַׁכָּר זְבוּלוֹן, דָּן

בֶּן אָדָם, זֶה נִגְדָה הַשְׂכָּל נִגְדָה
הַהֲגִיִּן, אֲבָל הִיא רִצְתָה לְהַחְמִיר
עַל עֲצָמָה [לא לעבור על לא
תלכש, אם תלך עם חרב] אִזּוּ הִיא
לְקַחָה יְתֵד, וְזֶה הִיָּה הַנֶּס, שֶׁהוּא
לֹא הִתְעוֹרָר [על אף שתקעה בו
יתד], כִּי אִם הוּא הִיָּה מִתְעוֹרָר
[אפילו אחר שהיא דקרה אותו] הוּא
הִיָּה חוֹנֵק אוֹתָהּ בְּאֶלְפִית שְׁנֵיָה,
לְחַנֵּק בֶּן אָדָם צְרִיף אֶלְפִית שְׁנֵיָה.

לְבָן אֲבָנֵר בֶּן נֵר הוּא יוֹתֵר גְּדוֹל
מֵאֲבָרָהֶם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, כִּי
יּוֹאֵב הִיָּה בִּידָיִם שְׁלוֹ חֲמֵשׁ דְּקוֹת
[ויכל להורגו], חֲמֵשׁ דְּקוֹת [אחרי
שְׁיוֹאֵב דָּקֵר אוֹתוֹ] הוּא הַמְּשִׁיף
לְחַיּוֹת, יּוֹאֵב הִיָּה בִּידָיִם שְׁלוֹ.
וְעַם יִשְׂרָאֵל אָמַר לוֹ: מִסְפִּיק,
אֲבָנֵר, רַחֲמָנוּת, רַחֲמָנְעַס.

אֶפְלוֹ יוֹסֵף בִּקֵּשׁ רַחֲמָנְעַס, לְכֵן
אָמַר רְאוּבֵן: "בְּהִתְחַנְּנוּ
אֱלִינוּ" (בְּרֵאשִׁית מ"ב, כ"א). מָה "אֲשָׁמִים
אֲנַחְנוּ"? "בְּהִתְחַנְּנוּ אֱלִינוּ", כִּי
[האחים] לֹא בִקְשׁוּ סְלִיחָה עַל
הַמְּכִירָה, עַל הַמְּכִירָה אָמְרוּ
שֶׁ"אֲנַחְנוּ צוֹדֵקִים", הֵם רַק עָשׂוּ
תְּשׁוּבָה אָמְרוּ לְמָה [לא ריחמנו
עליו כשבכה], הוּא נִשְׁק לָנוּ אֵת

"אֲשָׁבִיר" חֲצִי מִדָּם וְחֲרָבִי
תֹאכַל בְּשׂוֹר מִדָּם

זֶה לִפְנֵי בִיאת מְשִׁיחַ אִזּוּ בְּכָל
הָעוֹלָם יֵשׁ רְעִידוֹת אֲדָמָה
נוֹרְאוֹת, רְעִידוֹת אֲדָמָה נוֹרְאוֹת.

שְׁה' הוּא לֹא מוֹחֵל, כִּי כָּל מִי
שְׁאוּמֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
וּתְרֵן — יוֹתֵרוֹ מְעוֹהֵי, ה' לֹא
מוֹתֵר עַל שׁוֹם פָּגָם, עַל שׁוֹם
עֲבָרָה, לֹא אֵצֶל יְהוּדִים וְלֹא אֵצֶל
גּוֹיִם, כִּי גַם גּוֹיִם חַיִּבִּים בְּכָל
הַמְצוֹת כְּמוֹ יְהוּדִים, הֵם רַק
פְּטוּרִים מִקְּרִבּוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ,
וְגַם אִם גּוֹי נוֹדֵר קְרִבָּן אִזּוֹ אִם הוּא
אוֹמֵר שְׁזֵה שְׁלָמִים — זֶה עוֹלָה,
לְהַפְּךָ, הוּא עוֹלָה בְּדִרְגָּה, הוּא
מְבִיא עוֹלָה. הַגּוֹיִם יְכוּלִים
לְהִבִּיא קְרִבָּן לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ,
נְדָרִים וּנְדָבוֹת, אָבָל לֹא חֲטָאת
וְלֹא אָשָׁם, חֲטָאת וְאָשָׁם זֶה רַק
זְכוֹת שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל. אִזּוֹ עִם
יִשְׂרָאֵל נִבְדָּל מֵהַגּוֹיִם רַק בְּזֵה
שְׁאֵפְשֵׁר לְהִבִּיא חֲטָאת וְאָשָׁם,
וְחוּץ מִזֶּה הַגּוֹיִם חַיִּבִּים בְּכָל
הַמְצוֹת כְּמוֹ יְהוּדִים.

בְּכָה הָיָה בְּאֶמְרִיקָה, מ־1620
עַד 1670 הָיָה הֵלְכוֹ רַק
לְפִי חֲקֵי הַתּוֹרָה, זֶה הָיָה בְּדִפּוּרָה,
זֶה הָיָה הַמְלָצָה שֶׁל בְּדִפּוּרָה,

חָלַל וְשָׁבִיָּה מְרֹאשׁ פְּרָעוֹת אוֹיֵב”
(דְּבָרִים ל"ב, מ"ב), זֶה שֶׁהָאוֹקֵינוֹס יִפְתַּח
[לְעֵתִיד לְבוֹא כְּפִי שֶׁהַזְכִּירָן], כָּל
הָאוֹקֵינוֹס יִתְמַלֵּא בְּדָם, וְכָל
הָאוֹקֵינוֹס יִפְתַּח, וְכָלֵם יִטְבְּעוּ
בְּאוֹקֵינוֹס, וְזֶה “כִּי־מִי צִאתָךְ
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאנוּ נִפְלְאוֹת”
(מִיִּכָּה ז', טו), “לִכֵּן הִנֵּה יָמִים בָּאִים
נֹאֵם ה' וְלֹא יֵאמְרוּ עוֹד חֵי ה'
אֲשֶׁר הָעֵלָה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם, כִּי אִם חֵי ה' אֲשֶׁר הָעֵלָה
וְאֲשֶׁר הִבִּיא אֶת זֶרַע בֵּית יִשְׂרָאֵל
מֵאֶרֶץ צְפוֹנָה וּמִכָּל הָאֲרָצוֹת”
(דְּרַמְיָהוּ כ"ג, ז' - ח), כִּי הַנְּסִים שִׁיְהִיוּ
יְהִיוּ פִי מְלִיזוֹן, פִּי מְלִיִּאֲרֵד מִמֶּה
שֶׁהָיָה בִּיצִיאַת מִצְרַיִם. כִּי יְהִיוּ 15
יָמֵי חֹשֶׁךְ, כְּתוּב בְּזֵהר כִּי תְבוּא
שִׁיְהִיוּ 15 יָמֵי חֹשֶׁךְ, וְזֶה כָּל
הָעוֹלָם יְהִיָּה בְּחֹשֶׁכָה נוֹרְאָה,
וְיִהְיֶה רְעִידוֹת אֲדָמָה נוֹרְאוֹת, כָּל
הַמְסֻגָּדִים יִפְלוּ, וְכָל הַפְּנִסִיּוֹת
תִּפְלְנָה, לָנוּ אָסוּר לִגְעַת בְּשׁוֹם
מְסֻגָּד וּבְשׁוֹם כְּנִסְיָה.

אֲנַחְנוּ רוֹאִים עֲכָשְׁיוּ בְּמְרוֹקוֹ,
כְּכֹר יֵשׁ 5,000 הַרוּגִים,
אֲנַחְנוּ רוֹאִים מֵה שֶׁקְּוֹרָה בְּלוּב
כְּכֹר יֵשׁ 1,000 הַרוּגִים, כִּי עֲכָשְׁיוּ

אז עֲכָשְׁיוּ אֲנַחְנוּ בְּרַגַע שֶׁל "וַיְהִי אֹר" — שֶׁה' בּוֹרֵא אֶת הָאוֹר, רַק "וַיְהִי אֹר" זֶה רַק בְּאוֹמֵן, רַק שְׁמָהּ בּוֹרְאִים אֶת הָאוֹר, "וַיְהִי אֹר". אִז הַיּוֹם זֶה יוֹם שֶׁל בְּרִיאַת הָאוֹר, שֶׁהָאוֹר — הָאוֹר זֶה רַק אֹר הַתּוֹרָה, כִּי הַשְּׁמַשׁ לֹא עוֹזֵר כְּלוּם, אִם אָדָם הַפְּסִיד אֶת הַנְּכֹסִים שֶׁלוֹ מֵהַ יַעֲזוֹר לוֹ הַשְּׁמַשׁ, הוּא רוֹאֵה חֶשֶׁךְ. לְכֵן נִהְיָה 15 יְמֵי חֶשֶׁךְ בְּכָל הָעוֹלָם, וְאִז בְּכ"ה יִבְרָא הָאוֹר מִחֶדֶשׁ, יִבְרָא הָאוֹר, וְזֶה יִהְיֶה הָאוֹר שֶׁל הַתּוֹרָה, רַק מִי שֶׁלוֹמֵד תּוֹרָה הוּא רוֹאֵה אֶת הָאוֹר, בְּלִי הַתּוֹרָה אֵין

בְּדַפּוּרְדִּי הוּא עֹשֶׂה אֶת הַחֻקָּה הָרֵאשׁוֹנָה, וּוְשִׁינְגֵטוֹן עֹשֶׂה אֶת הַחֻקָּה שְׁלוֹ, [נִאֲבֵל בַּרְפּוֹרְדִּי עֹשֶׂה חוֹקָה] שֶׁהַכֹּל יִלָּךְ עִם חֻקֵי הַתּוֹרָה: בֵּן נוֹגֵעַ בְּבַת — סוֹקְלִים אוֹתוֹ כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בַּתּוֹרָה, אִם שְׁתִּיחֶם הַסְּכִימוֹ — אֶת שְׁתִּיחֶם סוֹקְלִים, וְכִכָּה הָיוּ [עוֹשִׂים], סְקְלוֹ כְּמָה יְלָדִים וְכִמָּה יְלָדוֹת שֶׁלֹּא שְׁמָרוּ עַל הַקִּדְשָׁה וְהַצְנִיעוּת, כְּכִה זֶה הָיָה 50 שָׁנָה. מ־1620 עַד 1670, כָּל זֶה הָיָה הַחֻקִּים שֶׁל בְּדַפּוּרְדִּי, הוּא הָיָה הַמְּחֻקֵּק הָרֵאשׁוֹן.^[2]

מוראי מקומות והערות

¹ מְנִי גַם קִצֵּת, אֶחָד אוֹ שְׁתַּיִם. אֶפְשֶׁר לְהַסְתֵּדֵר גַּם כְּלֵי זֶה, אֶפְשֶׁר לַעֲשׂוֹת הַכֹּל בְּדַרְכֵי שְׁלוֹם.

² כִּי [קִצֵּת בְּאַרְצָן] הֵם [– הַקּוֹאֲלִינְיָה] לֹא רוֹצִים שׁוּם רְפּוּרְמָה, רוֹצִים רַק קִצֵּת אֲזוּן, קִצֵּת שְׂיִחְיָה שׁוֹפֵט

שום אור. לכן היום זה היום הָכִי גדול בשנה — וַיְהִי אֹרֶךְ — יום בריאת העולם, וַיְהִי אֹרֶךְ.

לְכֵן הַרְבֵּה אָמַר: מי שלא מגיע לליל "זכור ברית", אין לו כבר מה להגיע, פי בליל זכור ברית כבר מקבלים את כל התקונים. ליל זכור ברית זה הלילה שאז מקבלים את כל התקונים כלם, לכל השנה בלה. כל מי שיהיה בליל זכור ברית יזכה להשלים את שנתו, הוא ואשתו וילדיו — בָּנָיו וּבָנוֹתָיו, וּנְכָדָיו וְנִינְיָיו עד סוף כל הדורות. לכן כלם חייבים להגיע לליל זכור ברית, לא לפספס. היום אין שום בעיה, יש מטוסים בלי סוף, מכל כוון.

בִּי כָּל הָעֲבוּדָה שֶׁל הָאָדָם הִיא בְּעֵקֶר בְּלִילָה, בְּלִילָה אֲזֵי הַתְּגַבְרוּת הַתְּאֻוֹת. כִּי כָּל מֵה שְׁנוֹסְעִים לְאוֹמֵן זֶה כְּדֵי לְבַטֵּל אֶת הַתְּאֻוֹת, לְכֵן נוֹסְעִים לְאוֹמֵן.

"ביום אֲכַלְנִי חֶרֶב וְקָרַח בְּלִילָה" (בראשית לא, מ) — אם אדם הוא "קרח" בלילה [לתאוות הנוראות] אז הוא אש

ביום, "חרב" זה אש, הוא גם היה בארץ האש, יעקב גם היה בארץ האש, לכן הוא אמר "ביום אכלני חרב וקרח בלילה", שבזכות מה זכיתי להיות אש ביום? פי בלילה הייתי קרח! עבודת האדם בלילה להיות קרח, זה הוא רק יכול לקבל באומן, המקום היחידי בכל פדור הארץ שאדם נהפך מאש לקרח, לכן אומרים "אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב", העקר זה יעקב [שזכה להיות קרח בלילה, כפי שהזכיר, שזה עיקר עבודתינו], יעקב זה הבריית התיכון שמברית מן הקצה אל הקצה עד סוף הדורות, אפלו בדור שלנו — שכלם הם אש — אבל על ידי הצדיק נהפכים לקרח.

זֶה הָיָה הַתְּפִקִּיד שֶׁל קָרַח, לְהִתְפַּחֵף לְקָרַח. לְכֵן "גְּדוּל ה' וּמִהֲלָל מְאֹד וּלְגַדְלָתוֹ אֵין חֲקֵר" (תהלים קמה, ג), שְׁמִי שְׁזוּכָה לְהִתְפַּחֵף לְקָרַח — הוּא זוּכָה לְ"וּלְגַדְלָתוֹ אֵין חֲקֵר", הוּא זוּכָה לְרִאוֹת "עַד אֵין חֲקֵר" (איוב ט, י), הוּא זוּכָה לְרִאוֹת עַד אֵין סוּף,

"ביום אֲכַלְנִי חֶרֶב וְקָרַח בְּלִילָה" (בראשית לא, מ) — אם אדם הוא "קרח" בלילה [לתאוות הנוראות] אז הוא אש

נְסִים. לְכֵן מְרַדְכֵי וְאַסְתֵּר זֶה
גִּימְטְרִיא מִתְתִּיחֵהוּ וּבְנִיּוֹ, אוֹתוֹ
גִּימְטְרִיא בְּדִיוֹק, שְׁבַמְרַדְכֵי
וְאַסְתֵּר הִתְעַבְרוּ מִתְתִּיחֵהוּ וּבְנִיּוֹ,
לְכֵן פּוֹרִים... לְכֵן חֲנוּכָּה זֶה
[רְאֵשֵׁי תְבוֹת] "סֶלַח נָא לְעוֹן הָעַם
הַזֶּה כִּי־גָדַל חַסְדְּךָ וְיִכְאֲשֶׁר
נִשְׁאַתָּה לְעַם הַזֶּה מִמְצָרִים וְעַד
הַנְּה" (בְּמִדְבָּר י"ד, ט).

כִּי כָל רֹאשׁ הַשָּׁנָה זֶה הִכְנָה לְיוֹם
כְּפוֹר, שְׂאֵז נִמְחָלִים כָּל
הָעוֹנוֹת מִכָּל הַגְּלוּלִים מֵאֵז חֲטָא
אָדָם הָרֵאשׁוֹן. וְלִכֵּן הַנְּשִׂאִים
הַבֵּיאוּ "קִעֲרַת כֶּסֶף ... שְׁלֹשִׁים
וּמֵאָה מְשֻׁקְלָה" (בְּמִדְבָּר ז', 130) זֶה
כְּגַד 130 שָׁנָה שְׂאָדָם [הָרֵאשׁוֹן]
בְּרָא שְׂדִים וְרוּחוֹת, כָּל הַנְּאֲצִים
זֶה שְׂדִים וְרוּחוֹת, אֵז הַנְּאֲצִים זֶה
שְׂדִים וְרוּחוֹת, זֶה לֹא בְּנֵי אָדָם
בְּכֻלָּל, עַד הַיּוֹם הֵם שְׂדִים
וְרוּחוֹת, כָּל הָאֱמִרִיקָאִים זֶה
שְׂדִים וְרוּחוֹת, כָּלֵם רוּצִים
בְּהַכְחָדַת עִם יִשְׂרָאֵל, אֵז כָּל זֶה
זֶה שְׂדִים וְרוּחוֹת, זֶה לֹא בְּנֵי
אָדָם, זֶה חֲמוֹר עַל חֲמוֹר, אִם
אֲתָה רוֹאֶה עֲרָבִי [רוֹכֵב עַל חֲמוֹר]
זֶה חֲמוֹר עַל חֲמוֹר, בְּגִלְגוּל

"וְלִגְדוּלְתוֹ אֵין חֲקָר", כִּי בְּכָל
רְגַע יֵשׁ נְסִים חֲדָשִׁים, נִפְלְאוֹת
חֲדָשִׁים, שְׁלֹא הֵיוּ מִבְּרִיאַת
הָעוֹלָם, כָּל יוֹם זֶה פִּי שְׁתִּים מִיוֹם
קוֹדֵם, אִפְלוּ שְׂרוּאִים אֶת יְרִידַת
הַדּוֹרוֹת זֶה כִּי הַנְּשָׁמוֹת יוֹרְדוֹת —
הַנְּשָׁמוֹת יוֹתֵר נְמוּכוֹת, אָבֵל אֵין
יְרִידָה זֶה רַק עָלֶיהָ, אֵז עֲכָשׁוּ
זְכִינוּ בְּדוֹר הַזֶּה לְרַבִּי נַחֲמָן שְׁזֵה
נְשָׂמַת מִשָּׁה, כְּתוּב "וְתִשָּׂם
בְּסוּף" (שְׁמוֹת ב, ג) — "בְּסוּף"
גִּימְטְרִיא נַחֲמָן, בְּסוּף. ס' ופ' זֶה
140, ו' ב' זֶה 8 — 148, שְׁהֵיוּ
מִשָּׁה רַבִּינוּ הוּא טְמוֹן בְּנְשָׂמַת
רַבִּי נַחֲמָן, אִם אֲנַחְנוּ רוּצִים אֶת
הַנְּשָׂמָה שֶׁל מִשָּׁה רַבִּינוּ לֹא
צְרִיכִים לְעֵלוֹת לְהַר נָבו, נוֹסְעִים
לְאוּמָן! אֵז "וְתִשָּׂם בְּסוּף עַל
שְׂפַת הַיָּאֵר".

"עַל שְׂפַת הַיָּם" זֶה גִּימְטְרִיא
מְרַדְכֵי וְאַסְתֵּר, מְרַדְכֵי
וְאַסְתֵּר זֶה הַשְּׂרָשׁ שֶׁל נְשָׂמַת רַבִּי
נַחֲמָן, לְכֵן יְכַלּוּ לְעֲשׂוֹת כְּאֵלָה

רַבְּנּוּ! רַק רַבְּנּוּ הוּא הַיְחִידִי שְׁיִכּוֹל לְהוֹצִיא אֶת הַנְּחָשׁ, חוּץ מִרַבְּנּוּ אֵין אֶף אֶחָד שְׁיִכּוֹל לְהוֹצִיא אֶת הַנְּחָשׁ.

לָבָן אָדָם חַיִּב, גַּם יְהוּדִים גַּם גּוֹיִם חַיִּבִּים לְהוֹצִיא אֶת הַנְּחָשׁ, הַגּוֹי הַכִּי פּוֹשַׁע יוֹדֵעַ שֶׁהַנְּחָשׁ זֶה הַנְּסִיּוֹן שְׁלוֹ, הַנְּחָשׁ מִפְתָּה אוֹתוֹ, הַנְּחָשׁ מִפִּיל אוֹתוֹ, הַנְּחָשׁ מִבְּזָה אוֹתוֹ, הַנְּחָשׁ קוֹשֵׁר אוֹתוֹ, מְחַסֵּל אוֹתוֹ. אִזְ הַעֲבוּדָה שְׁלָנוּ אֲנַחְנוּ בְּאִים לְאוֹמֵן לְצֹאת מִהַנְּחָשׁ, וְזֶה כָּל הַעֲבוּדָה שְׁבָאִים לְאוֹמֵן — רַק לְצֹאת מִהַנְּחָשׁ.

לָבָן אָדָם צָרִיךְ לִכְנוֹן בְּכָל הַנְּסִיעָה, שֶׁהַרְבֵּה אָמַר שְׁמִכָּל פְּסִיעָה נִבְרָא מִלְּאֲךָ, מִהַרְגַע שְׁאָדָם יוֹצֵא מִפְּתַח הַבַּיִת בְּכַדֵּי לְהַגִּיעַ לְאוֹמֵן, אִפְלוּ שֶׁהוּא עֹבֵר דֶּרֶךְ אֶרֶץ הָאֵשׁ וְדֶרֶךְ אֶרֶץ הַקֶּרַח [אִזִּי מִכָּל פְּסִיעָה וּפְסִיעָה נִבְרָא מִלְּאֲךָ].

כִּי אֲנַחְנוּ נִסְעֵנוּ לְאוֹמֵן דֶּרֶךְ נִיּוֹ יוֹרֵק, פַּעַם דֶּרֶךְ לוֹנְדוֹן נִסְעֵנוּ לְאוֹמֵן, וּפַעַם דֶּרֶךְ הַקֶּטֶב הַצְּפוֹנִי, פַּעַם דֶּרֶךְ הַקֶּטֶב הַדְּרוֹמִי, לֹא מְשַׁנָּה מְאִיפָה — מְאִיזָה כּוֹוֹן

הַקּוֹדֵם הוּא הָיָה חֲמוֹר וּבְגִלְגוֹל הִבָּא הוּא גַם יִהְיֶה חֲמוֹר.

אִז אָדָם בָּא לְעוֹלָם רַק בְּשִׁבִּיל זֶה, רַק בְּשִׁבִּיל... רַבִּי נָתָן אוֹמֵר: "כִּי כָּל מַגְמָתִי וְכָל תְּשׁוּקָתִי, וְכָל מָה שְׁאַנִּי חוֹשֵׁב 24 שָׁעוֹת — אֵיךְ לְהַגִּיעַ לְאוֹמֵן, זֶה כָּל הַמַּגְמָה, זֶה כָּל הַתְּשׁוּקָה". כִּי בְּאוֹמֵן, הָאֵשׁ נִהְפְּכֶת לְקֶרַח. לְכֵן צָרִיךְ לִיסַע לְאֶרֶץ הָאֵשׁ, שְׁאֵת זֶה ה' בְּרָא בְּבְרִיאַת הָעוֹלָם בְּיוֹם הַרְאִשׁוֹן שֶׁל הַבְּרִיאָה.

וְזוֹ הִיְתָה הַטְּעוֹת שֶׁל קֶרַח, כִּי יִצְהָר, הוּא הָיָה קֶרַח בֶּן יִצְהָר, הוּא הַכְּנִיעַ אֶת הַנְּחָשׁ.

הַיִּצָּר הָרַע זֶה נָחָשׁ, הַיִּצָּר הָרַע זֶה לֹא "חוֹשׁ", זֶה לֹא "טָבַע", אָדָם חוֹשֵׁב שֶׁ"זֶה הַטָּבַע שְׁלִי, יֵשׁ לִי טָבַע כְּזֶה", זֶה נָחָשׁ! אֲתָה בֹלַעַת נָחָשׁ, הַנְּחָשׁ הַגְּדוֹל. יֵשׁ נָחָשׁ עֲנָק, כְּתוּב בְּזֹהַר בְּלֶק, נָחָשׁ עֲנָק, שְׁכָּל הַנְּחָשִׁים בְּאִים מִמֶּנּוּ, וְהַנְּחָשׁ הַזֶּה נִכְנָס בְּכָל אֶחָד, וְזֶה הַפָּגַם הַבְּרִית. אִם אָדָם בָּא לְאוֹמֵן — רַק כֶּכָּה הוּא יוֹכֵל לְהוֹצִיא אֶת הַנְּחָשׁ, אֶף צָדִיק לֹא יוֹכֵל לְהוֹצִיא אֶת הַנְּחָשׁ, רַק

מְגִיעִים לְאוֹמֵן, אִם מֵהוֹדוֹ, מִנְפָּאֵל, מְטִיבֵט, עַל כָּל פְּסִיעָה וּפְסִיעָה נִבְרָאִים מִלְּאֲכִים, כַּמָּה שְׂאָדָם בָּא מִמְקוֹם יוֹתֵר רְחוֹק — אִז כֶּכָּה הוּא בּוֹרָא יוֹתֵר מִלְּאֲכִים, וְהַמְּלֹאֲכִים הָאֵלֶּה מוֹצִיאִים אֶת הַנְּחֹשׁ.

אָדָם צָרִיךְ לְצִאֵת מֵהַנְּחֹשׁ, לְכֵן הוּא בָּא לְעוֹלָם — כְּדֵי לְהַתְגַּבֵּר עַל הַנְּחֹשׁ, לְכֵן "אֲשָׁכִיר חֲצִי מִדָּם וְחֲרָבִי תֹאכַל בְּשׂוֹר מִדָּם חָלָל וְשִׁבְיָה מֵרֹאשׁ פְּרַעוֹת אוֹיֵב" — כָּל הָעוֹלָם צָרִיךְ לְשַׁלֵּם אֶת הַמַּחֲוֵה שֶׁל הַשְּׂתִיקָה הַנּוֹרְאָה שְׂרָאוּ שְׂשׁוֹחֲטִים שֵׁשׁ מִלִּיּוֹן יְהוּדִים, כְּלָם יָדְעוּ, אִין גּוֹי שְׁלֹא יָדַע, אִין אָדָם שְׁלֹא יָדַע, הַיּוֹם בְּרָרוּ שְׁכָלָם יָדְעוּ, גַּם אֲבוֹ מֵאֲזֵן שְׂמַכְחִישׁ אֶת הַשׁוֹאָה — יָדַע.

הוּא חֵבֵר שֶׁל הַמַּפְתִּי שֶׁהוּא אָמַר לְהִיטָלֵר לְעִשׂוֹת כְּבָשָׁנִים, לְעִשׂוֹת קְרִימְטוֹרִיוֹם [לִיהוּדֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל], הוּא הָיָה בְּבֵית סֹהַר בְּפָרִיז שָׁנָה שְׁלֹמָה, בְּסוֹף שְׁחֲדוֹ אֶת הַשׁוֹמְרִים בְּמִלְּיָאָרְד דּוֹלָר אִז הוּא הִצְלִיחַ לְכַרֵּחַ וְהִגִּיעַ לְמִצְרַיִם, וְאִז הוּא הִחְלִיט לְחַסֵּל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל, הַשְּׂמֵשׁ אוֹמֵר: אֲנִי לֹא מוֹכֵן לְזֵרֵחַ

יוֹתֵר, שְׁחֲטוּ שֵׁשׁ מִלִּיּוֹן יְהוּדִים, נִגְמַר — אֲנִי לֹא זוֹרַחַת יוֹתֵר, עַד שֶׁה' לֹא יִנְקָם אֶת הַנְּקָמָה שֶׁל הַשֵּׁשׁ מִלִּיּוֹן, לֹא מִשָּׁנָה אִיזָה עִם עֲשֵׂה אֶת זֶה, הִרְבָּה עֲמִים מִשְׂתַּתְּפִים בְּרַצַּח הַזֶּה, כָּל הָעַמִּים הָאֵלֶּה יִשְׁלְמוּ, הֵם מְשַׁלְמִים כְּכֹר עֲכָשְׁיוֹ — יִשְׁלְמוּ הֵלְאָה, כְּשִׁמְשִׁיחַ יָבֵא אִז "אֲשָׁכִיר חֲצִי מִדָּם וְחֲרָבִי תֹאכַל בְּשׂוֹר מִדָּם חָלָל וְשִׁבְיָה מֵרֹאשׁ פְּרַעוֹת אוֹיֵב" — כָּל הָעוֹלָם צָרִיךְ לְשַׁלֵּם אֶת הַמַּחֲוֵה שֶׁל הַשְּׂתִיקָה הַנּוֹרְאָה שְׂרָאוּ שְׂשׁוֹחֲטִים שֵׁשׁ מִלִּיּוֹן יְהוּדִים, כְּלָם יָדְעוּ, אִין גּוֹי שְׁלֹא יָדַע, אִין אָדָם שְׁלֹא יָדַע, הַיּוֹם בְּרָרוּ שְׁכָלָם יָדְעוּ, גַּם אֲבוֹ מֵאֲזֵן שְׂמַכְחִישׁ אֶת הַשׁוֹאָה — יָדַע.

הוּא חֵבֵר שֶׁל הַמַּפְתִּי שֶׁהוּא אָמַר לְהִיטָלֵר לְעִשׂוֹת כְּבָשָׁנִים, לְעִשׂוֹת קְרִימְטוֹרִיוֹם [לִיהוּדֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל], הוּא הָיָה בְּבֵית סֹהַר בְּפָרִיז שָׁנָה שְׁלֹמָה, בְּסוֹף שְׁחֲדוֹ אֶת הַשׁוֹמְרִים בְּמִלְּיָאָרְד דּוֹלָר אִז הוּא הִצְלִיחַ לְכַרֵּחַ וְהִגִּיעַ לְמִצְרַיִם, וְאִז הוּא הִחְלִיט לְחַסֵּל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל,

בקרעטריר

לא יהיה כְּבָר שׁוֹם אֶסוֹן, אֶפְלוּ
שׁיֵשׁ לַחֵץ עוֹלָמִי לְנִסּוֹת לְחַסְלֵי
אֶת כָּל עַם יִשְׂרָאֵל, וְהָיָה בְּיָדוֹ, כִּי
הָאֲמֵרִיקָאִים עָזְרוּ לוֹ וְהַצְרָפְתִּים
עָזְרוּ לוֹ וְהָאֲנְגְלִים עָזְרוּ לוֹ, כָּלֵם

לְחַסְלֵי אֶת הַיְהוּדִים.
אָבֵל אַחֲרֵי שֶׁשׁ מַלְיוֹן כְּבָר לֹא
יִקְרָה שׁוֹם אֶסוֹן יוֹתֵר, זֶה
הָיָה הָאֶסוֹן הָאֲחֵרוֹן שֶׁקָּרָה, יוֹתֵר

היו בערו, אבל הוא לא הצליח להרג אף אחד, ב־1948 הוא לא הצליח להוריד אפלו טפת דם אחת, אנחנו היינו בחיפה — בכלל לא ידענו ממה שקורה, הערכיים ברחו מיד, הם רק שמעו שהיהודים מגיעים — הם עזבו את הבתים, את האוצרות, את הזקב, את המרגליות, את היהלמים, ברחו עם סירות, ברגל, רצו ללבנון. כי המפתי הבטיח להם מאה מטוסים, עד היום מחכים למאה מטוסים מסעודיה, עכשיו יש שלום עם סעודיה נקבל את המאה מטוסים האלה [ש]רצו לתת למפתי אז, אם הם היו נותנים לו את המאה מטוסים לא היה נשאר זכר מכל עם ישראל, אבל ה' הוא אין סוף, ורבנו הוא אין סוף, ברגע שנפתח הדרך לאומן כבר יתבטלו כל הגזרות מעל עם ישראל.

באחרית הימים, שכל העולם יבא להלחם עם עם ישראל, ואז משיח יתגלה בטבריה. לכן פלם חייבים לגור בטבריה, אדם צריך שיהיה לו דירה בטבריה, שם משיח יבא בהתחלה.

משם הוא ילך להר נבו — למערה של משה רבינו, ואז ילכו לקבר רחל, ומקבר רחל ילכו למערת המכפלה, ואז יצאו אברהם יצחק ויעקב, יצאו לקראת משיח, לקראת משה, לקראת רחל. ואז ירדו שלשה

כל מה שנוסעים לאומן — שלא תוכל להיות שום גזרה, כל זה כותב הזהר, הזהר בבלק, והזהר בכי תבוא, שני זהרים, מתארים בדיוק מה שיהיה

לֹא יִהְיֶה מִי שְׂקִנְהָ.

וְאִז "וְהִשִּׁיבָךְ ה'" מְצָרִים
בְּאֲנִיּוֹת" — אוֹמֵר הַזֶּהר
בְּכִי תְבוֹא: שְׁתִּכְבְּשׁוּ אֶת מְצָרִים,
וְלֹא יִשְׂאָר זִכָּר מִכָּל מְצָרִים,
יִחַסְלוּ אֶת כָּל הַמְצָרִים, גַּם יִהְיֶה
רְעִידַת אָדָמָה, גַּם יִהְיֶה טִיפּוֹן,
וְטוֹרְנָדוֹ, לֹא יִשְׂאָר זִכָּר מִכָּל
מְצָרִים. וְאִז "וְהִשִּׁיבָךְ ה'" מְצָרִים
בְּאֲנִיּוֹת בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר אָמַרְתִּי לָךְ לֹא
תִסִּיף עוֹד לְרֵאתָהּ", כִּי אֲסוּר
לְגוֹר בְּמְצָרִים, בְּמְצָרִים אֲסוּר
לְגוֹר בְּשׁוּם אֶפֶן, וְהַרְמַב"ם אֵיךְ
שֶׁהוּא גֵר בְּמְצָרִים נִפְטָרָה לוֹ
הַבַּת שְׁלוֹ, וְאָחִיו טָבַע בַּיָּם, כִּי
מִכָּל חֲמֵשׁ אֲנִיּוֹת טָבְעוּ אַרְבַּע,
לְכֵן הָיָה סִפְנָה לִיסֵעַ, ה'[-] חַיִּים"
כּוֹתֵב שְׁאֲסוּר לִיסֵעַ לְאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל, הָרַב חַיִּים בְּתוֹסְפוֹת
קַי"ב עֲמוּד ב', כִּי כָל הָאֲנִיּוֹת
טוֹבְעוֹת בְּדֶרֶךְ, כָּל הָאֲנִיּוֹת טָבְעוּ,
וּמִי שֶׁלֹּא טָבַע חָטְפוּ אוֹתָם
הַשִּׁיחִים הַמוֹשְׁלִים שֶׁל תּוֹנִים
— אֶלְגִּיר — מְרוֹקוֹ — לוֹב.

עֲבָשׂוּ לוֹב נִשְׁטַפְתָּ בְּשִׁטְפוֹנוֹת

שׁוֹפְרוֹת מֵהַשָּׁמַיִם, וְאִז יִתְקַעוּ —
וְאִז אֲבָרְהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב יִתְקַעוּ
בְּשׁוֹפְרוֹת שְׂיָרְדוּ מֵהַשָּׁמַיִם,
"תִּקַּע בְּשׁוֹפֵר גָּדוֹל לְחִרוֹתְנוּ",
יִהְיֶה תְרוּעָה, וְאַחֲרֵי זֶה יִהְיֶה
תְּקִיעָה, וְיִהְיֶה תְרוּעָה, וְיִהְיֶה
תְרוּעָה, וְיִהְיֶה תְּקִיעָה וְתְרוּעָה,
וְתְרוּעָה וְתְקִיעָה וְתְרוּעָה.

וְכָל הָעוֹלָם יִבְאוּ לְמִלְחָמָה, אִז
יִהְיֶה הַרְגַע שְׂיִבְאוּ לְחַסֵּל
אֶת עַם יִשְׂרָאֵל,³ שְׂאִז יִבְאוּ כָּלֵם
לְחַסֵּל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל, וְאִז
"וְהִתְמַכְּרְתֶם ... לְעַבְדִּים
וְלִשְׁפָחוֹת וְאִין קְנָה" (דְּבָרִים כח, סח),
כִּי אַתֶּם תִּמְכְּרוּ לְעַבְדִּים
וְלִשְׁפָחוֹת וְאִין קְנָה,
"וְהִתְמַכְּרְתֶם ... לְעַבְדִּים
וְלִשְׁפָחוֹת וְאִין קְנָה" — אֶף אֶחָד,
לֹא יִהְיֶה מִי שְׂיִקְנֶה אֶתְכֶם, אִז
יִהְיֶה כְּבָר מֵאֵה מְלִיּוֹן יְהוּדִים, אִז
הָיָה שֵׁשׁ מְלִיּוֹן יְהוּדִים, אִז מִי
קְנָה אוֹתָם? הַנְּאֻצִים קָנוּ אוֹתָם,
לְקַחוּ אוֹתָם לְעַבְדִּים. אֲבָל אִז
יִהְיֶה "וְאִין קְנָה", זֶה מֵה שְׁכָתוּב
בְּפָרְשַׁת כִּי תְבוֹא: "וְאִין קְנָה" —

³ [כָּל מֵה שְׂבִיכֵי אָמַר, הוּא הַתְּפִינָן לְאוֹתוֹ רַגְע]

והמנהיג" ספר "הרופא
והמנהיג" של שמואל הלר רבה
של צפת, חטפו לו את שתי
אחיות שלו, והאבא מיד עזב את
ארץ ישראל ונסע לאנגליה, כל
החיים הוא חפש אותם, עד
שהוא הלך ממספנה למספנה
לחפש את שני הבנות האובדות.

כמו שאומר הרמב"ן: למה
יעקב לא נלחם [להשיב
את דינה]? מה נפשך, ולמה אמר
לשמעון ולוי: "אחלקם בייעקב
ואפיצים בישראל" (בראשית מט, ז),
"עכרתם אתי" (בראשית לד, ל). [אלא]
אומר יעקב: כלם - כל אנשי שכם)
כבר עשו תשובה, כלם עשו
תשובה, כי תחומין תקן להם, מה
שיעקב אמר היה קדוש, ברגע
שיעקב מגיע — ויחן את פני
העיר" (בראשית לג, יח) — כל זה תורה
כ"ז בלקוטי מוהר"ן.

אדם צריך לדעת את כל
הלקוטי מוהר"ן בעל
פה, אלדד ומידד זה תורה צ"ו,
כ"ז זה ויחן את פני העיר, מה
הוא עשה שם? מה? הוא קנה
שם פלאפלים? פיצות? מה הוא

נוראיים — סופת
"דניאל", הם חטפו את כל
היהודים בדרכים, עד שחטפו גם
אמריקאים, ואז אמריקה רצתה
לכבש את טרפולי, ואז הפסיקו
לחטף אנשים באניות, כל אניה
היתה נחטפת על ידי הערביים
מזפון אפריקה, על ידי: תוניס,
לוב, מצרים. אז כל השייחים
היה להם כלם אניות של
פיראטים, שהיו חוטפים את
הילדים, כמו בספר "הרופא

"וְלַגְדֻלְתּוֹ אֵין חֲקָר", אִם אָדָם
נִהְפֶּה לְקָרַח אִז
"לַגְדֻלְתּוֹ אֵין חֲקָר" — אִז הוּא
רוֹאֵה מִסּוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ,
"וַיְהִי אֹרֶךְ", [עִם] הָאוֹר הַזֶּה
אֶפְשֶׁר לְרְאוֹת מִסּוּף הָעוֹלָם וְעַד
סוּפוֹ, כָּל מַה שְׂיִקְרָה, כָּל מַה
שְׂיִהְיֶה עַד הַיּוֹם, כְּמוֹ חֲנָה.

חֲנָה רְאֵתָה אֵת הַכֹּל הִיא רְאֵתָה,
חֲנָה אֵין דְּבָר [שֶׁהִיא לֹא
רְאֵתָה]. מַה זֶה חֲנוּכָּה? אוֹמֵר
הָאָר"י: חֲנָה כ"ו, חֲנָה 700 שָׁנָה
לְפָנַי חֲנּוּכָה הִיא כְּבָר הַתְּפִלָּה
[וְנִבְּאָה עַל חֲנּוּכָה], 40 שָׁנָה מִלֶּךְ
דָּוִד, וְעוֹד 410 [בֵּית מִקְדָּשׁ רִאשׁוֹן]
אִז זֶה 450, עוֹד 70 שָׁנָה [גְּלוּת בֵּין
בֵּית מִקְדָּשׁ רִאשׁוֹן לְשֵׁנִי] אִז זֶה
520, וְעוֹד 200 [עַד לְנֵס חֲנּוּכָה] זֶה
720, כְּתוּב בַּחֲזִיר "וְהוּא גֵרָה לֹא
יִגֵּר" (וַיִּקְרָא י"א, ז), חֲנּוּכָה זֶה אַחֲרֵי
שֶׁהִכְנִיעוּ אֵת הַחֲזִיר — אֵת יוֹן, כִּי
כָּל הַיּוֹנִים זֶה חֲזִירִים, זֶה
גְּלוּלִים שֶׁל חֲזִירִים, כָּל יוֹן, כָּל
הַיּוֹנִים, לְכֵן הִיָּה שֵׁם [עַכְשֵׁי]
רְעִידַת אֲדָמָה גַם כֵּן, רְעִידַת
אֲדָמָה, וּשְׂרָפוֹת נוֹרְאוֹת, זֶה הַכֹּל
כִּי זֶה גְּלוּלִים שֶׁל חֲזִירִים. לְכֵן

עֲשֵׂה שֵׁם בְּשִׁכְּם? "וַיַּחֵן אֵת פְּנֵי
הָעִיר" — הוּא תִקֵּן לָהֶם תְּחוּמִין,
תִּקֵּן לָהֶם אֶטְלִיזִין, תִּקֵּן לָהֶם אֵת
הַמְטָבֵעַ, הוּא הוֹצִיא אוֹתָם
מִתְּאוֹת מְמוֹן, אֵין, אֵין מִסְחָר, לֹא
צָרִיךְ כֶּסֶף. אָדָם צָרִיךְ כֶּסֶף?!
אֲצֵל הַצְּדִיק יֵשׁ אֵת כָּל הַכֶּסֶף שֶׁל
הָעוֹלָם, כָּל הַכֶּסֶף שֶׁל הָעוֹלָם
נִמְצָא אֲצֵל הַצְּדִיק, לְמַה הוּא
צָרִיךְ כֶּסֶף, אִז הַצְּדִיק הוּא הַכִּי
עֲשִׂיר בְּעוֹלָם, יֵשׁ לוֹ אֵת כָּל...
יִגִּידוּ "הַלְבַּנַּת הוֹן" יִגִּידוּ כְּכֹה,
לֹא מִשְׁנָה, יֵשׁ לוֹ אֵת כָּל הַכֶּסֶף
בְּעוֹלָם! כָּל הַבְּנָקִים בְּעוֹלָם —
שְׁלוֹ, שֶׁל הַצְּדִיק! כָּל הַצִּיּוֹנִיִּים,
כָּל הַבְּנָקִים, הַכֹּל שֶׁל הַצְּדִיק!
לְכֵן כְּשֶׁנוֹסְעִים לְצְדִיק, אִז
מִמְשִׁיכִים אֵת כָּל הַשְּׁפַע לְכָל
אֶחָד וְאֶחָד.

רִבֵּן הוּא צָרִיךְ לְהִהְפֶּה לְקָרַח,
צָרִיךְ לְדַעַת, עַכְשָׁיו "וַיְהִי
אוֹר", זֶה כְּאֵן קָרוֹב, זֶה מִיַּד אַחֲרֵי
יְרוּשָׁלַיִם. יֵשׁ אַרְצֵי הַקָּרַח. אִז כָּל
מַה שְׂאָדָם בָּא לְאוּמָן — בְּשִׁבִיל
לְהִהְפֶּה לְקָרַח.

לְכֵן הוּא קָבַל אֵת הַשֵּׁם "קָרַח"
כְּדִי שְׂיִהְפֶּה לְקָרַח.

הם שְׁלֹטוֹ 180 שָׁנָה, כְּתוּב בְּעִבּוּדָה זָרָה דָף ט' עֲמוּד א', וְאַחֲרֵי 180 שָׁנָה אֵז הִגִּיעוּ הַחֲשֻׁמוֹנָאִים, שְׁלֹטוֹ 103, וְהוֹרְרוּס זֶה גַם חֲשֻׁמוֹנָאִים, גַּם [שְׁלֹט 103, יַחַד זֶה] 206, זֶה 180 347, אֵז זֶה 214, וְעוֹד 206, אֵז זֶה בְּדִיוֹק (410) [420], אֵז עָשִׂינוּ 410 וְעוֹד 40 — 450, וְעוֹד 70 זֶה 520 וְעוֹד 200 זֶה 720 שָׁנָה, אֵז מַחְנָה עַד חֲנֻכָּה זֶה בְּדִיוֹק 720 שָׁנָה.

עֲבָשִׂיו זֶה הָיָה ה־19 בְּאַפְרִיל,

בְּיוֹם שְׁנוּלֵד הַיִּטְלָר, הַכְרִיזוּ עַל מְרַד גִּטוֹ וְרָשָׁה, חֲסֵלוּ אֶת כָּל וְרָשָׁה, אֶת כָּל הַיְהוּדִים — מֵאָה אֶלֶף יְהוּדִים חֲסֵלוּ בְּשִׁלְשָׁה שָׁבוּעוֹת, עַד ה־12 בְּמֵאֵי חֲסֵלוּ, כְּמַעַט אַרְבַּע שָׁבוּעוֹת, חֲסֵלוּ, וְכ־12 בְּמֵאֵי פָצְצוּ אֶת הַבַּיִת כְּנֶסֶת הַגְּדוֹל, זֶה הָיָה הַבַּיִת כְּנֶסֶת הַכִּי גְדוֹל בְּכָל אֲרוּפָה, בְּמִשְׁךָ שֶׁבַע יָמִים הִטְמִינוּ חֲמָרֵי נֶפֶץ כְּדִי לְהַעֲרִיף אֶת הַבַּיִת כְּנֶסֶת הַכִּי גְדוֹל בְּעוֹלָם, אֲבָל זֶה לֹא עָזַר כְּלוּם, הַבַּיִת כְּנֶסֶת עָף, אֲבָל הַמְּקוֹם נִשְׁאַר, הַקִּדְשָׁה נִשְׁאַרָה, הַמְּקוֹם הַכִּי קָדוֹשׁ זֶה הַבַּיִת כְּנֶסֶת שֶׁל וְרָשָׁה, שֶׁהַעֲרִפוּ אוֹתוֹ ב־12 בְּמֵאֵי, הַעֲרִפוּ אוֹתוֹ בְּאֹוִיר, הוּא... הוּא עָף כְּמַעַט קִילוֹמֶטֶר בְּאֹוִיר, וְאֵז הַנְּאֻצִים רָקְדוּ וְשִׁמְחוּ, כְּזֶה שִׁמְחָה, הֵם רוֹקְדִים עַד הַיּוֹם מְרַב

וְאִיפֹה הִיא נִמְצָאת? הִיא

אוֹמְרָת: לֹא יִשְׂאָר

מֵהֶם שׁוּם זִכָּר לֹא יִשְׂאָר מֵהֶם,

כְּמוֹ שְׁכֵתוּב "מִחֶץ פְּאֲתֵי מוֹאֵב

וְקָרַקַר כָּל בְּנֵי שֵׁת" (בְּמִדְבָּר כֹּד, יז) —

לֹא יִשְׂאָר זִכָּר מִבְּנֵי שֵׁת, "קָרַקַר

כָּל בְּנֵי שֵׁת" — כָּל אֵלֶּה

שֶׁהַשֵּׁתָּפוּ בְּטִבַּח שֶׁל שֵׁשׁ מְלִיּוֹן,

שִׁדְעוּ מֵהַשֵּׁשׁ מְלִיּוֹן, יָדְעוּ

מֵהַכֹּל, מֵהַשְּׁקוּרָה, אֵין גּוֹי שֶׁלֹּא

יָדַע מֵהַשְּׁקוּרָה, גַּם יִשְׁבוּ

בְּמִשְׁלָשׁ בְּרַמּוּדָה, גַּם בְּמִשְׁלָשׁ

בְּרַמּוּדָה שֵׁם יִשְׁבוּ, שֵׁם צָעֲקוּ:

שִׁישְׁחֲטוּ אֶת הַיְהוּדִים, וַיֵּאֵי אֵיךְ

הֵם רָקְדוּ שֵׁם בְּבְרַמּוּדָה, אֵז

זכור ברית אברהם • מורינו הרב שליט"א בליל זכור ברית במערת המכפלה

רְדִיּוֹאקְטִיבִי.

אִז עַל כָּל פָּנִים, אִז אָדָם צָרִיךְ לְדַעַת, לְכֵן אָמַר יַעֲקֹב "בַּיּוֹם אֲכַלְנִי חֶרֶב וְקָרַח בְּלִילָה", שֶׁם זֶה "אֵשׁ תָּמִיד תּוֹקֵד עַל הַמְּזֻבָּח לֹא תִכְבֶּה", שֶׁם בּוֹעֶרֶת אֵשׁ, 24 שָׁעוֹת בּוֹעֶרֶת שֶׁם אֵשׁ, כָּל מִי שֶׁנִּכְנַס לְאוֹמֵן נִכְלָל בְּאֵשׁ הַזֹּאת, יִשָּׂר עוֹלָה בְּלִהְיוֹת אֵשׁ, נִכְלָל בְּאֵשׁ. כָּל אֵלֶּה שֶׁבָּאוּ לְלִהְיוֹת אֵשׁ אִז הֵם זוֹכִים לְהִיּוֹת בְּאֵשׁ שֶׁל מַעֲלָה, בְּאֵשׁ שֶׁל מַעֲלָה, "נִפְתָּחוּ הַשָּׁמַיִם וְאָרְאָה מְרָאוֹת אֱלֹהִים", גִּימְטְרִיא "אֵשׁ תָּמִיד תּוֹקֵד עַל הַמְּזֻבָּח לֹא תִכְבֶּה", זֶה אוֹתָהּ הַגִּימְטְרִיא, אוֹתוֹ דָּבַר. שָׂרָק בְּאוֹמֵן יֵשׁ אֵת הָאֵשׁ תָּמִיד הַיּוֹם, הַיּוֹם הֵ"אֵשׁ תָּמִיד תּוֹקֵד עַל

שְׂמֻחָה שֶׁהֵם הַשְּׂמִידוֹ אֵת עַם יִשְׂרָאֵל.

אָבֵל, זֶה לֹא עֶזֶר כְּלוּם, וְזֶה לֹא עֶזֶר. הֵם זוֹרְקִים טִילִים, מַעֲיָפִים טִילִים, בְּכָל יוֹם אֶלְף טִילִים. אָמְרוּ שֶׁעֲכָשָׁיו יַעֲיִפוּ אֶלְף טִילִים, מִיָּד אַחֲרֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה יַעֲיִפוּ אֶלְף טִילִים כָּל יוֹם, יִהְיֶה מְלַחֲמָה, יַעֲוֹפוּ אֶלְף טִילִים. לָנוּ זֶה לֹא שִׁיף, אַחֲרֵי שֶׁאָדָם הִיָּה בְּאוֹמֵן אִז הוּא בְּטוֹחַ, הוּא מוֹגֵן. אִם יִזְרְקוּ אֶטוּם — זֶה יִהְיֶה לְמַמְתְּקִים, כָּל אֶטוּם שֶׁיִּזְרְקוּ עַל אוֹמֵן, אוּ יִזְרְקוּ עַל יְרוּשָׁלַיִם, אוּ יִזְרְקוּ עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל — יִהְיֶה מִיָּד לְמַמְתְּקִים. אָבֵל זֶה יִהְיֶה קֶצֶת רְדִיּוֹאקְטִיבִי, אִז יִגִּידוּ תְּקוּן הַכְּלָלִי אִז זֶה לֹא יִהְיֶה

המזבח לא תכבה" זה רק אומן.

אדם בא לעולם בשביל אומן, בשביל זה הוא נולד, ובשביל זה הוא צריך להיות כל יום באומן, כל יום באומן. אבל בעזרת ה' אין כבר טיסיס, אז כל אחד יקבל מטוס בעזרת ה', ילמד שידע איך להטיס מטוס, הוא יוכל לטוס כל לילה לאומן ולחזור, רבע שעה מגיעים לאומן, זה בסוף הכל אלפים קילומטר, אז אם מטוס עושה שמונה אלף [קילומטר לשעה] אז הוא מגיע

ברבע שעה, אומרים שבע תקון הכללי, תקון חצות, וחוזרים לארץ, לירושלים, לגמר את הש"ס, בירושלים יגמרו את הש"ס ובאומן יגידו תקון הכללי, כל לילה כל אחד חייב ליסע לאומן בלי יוצא מהכלל, ובעזרת ה' עכשיו זה הזמן שנברא האור — "וייהי אור", מהרגע הזה יהיה אור ענק, "אור חדש על ציון תאיר, ונזכה כלנו במהרה לאור, ברוך אתה השם, יוצר המאורות".

שעור שנמסר בליל שלישי נצבים וילהי"ט אלא תשוב"ג לחברי מערכת 'התחדשות'

אז הוא מסביר כאן, "אורי וישעי": שיש שני בחינות, יש בחינה שאנחנו רוצים להחזיר את כל העולם בתשובה, כי אסור לראות אינטרנט נוכזה כל העולם נכשל ה"י, אנחנו רוצים להחזיר בתשובה, שהקדוש ברוך הוא... הרבה אומר בתורה צ"ז: שכל הענין זה הגל עד, שצריך לגלות את התפארת, אז יש גל עד, "לי גלעד לי מנשה" (תהלים קח, ט), אז

כל העבודה זה "לי גלעד לי מנשה", אז לכן צריכים...
כי ברגע שמרים שמעה את הנבואה ש"משה מת" היא התעלפה, זה היה גזרה נוראה, אמרו "משה מת", וזה ה' ירחם, זה ממש, זה דבר נורא ואיום [שחשבה שעכשיו ימות משה], ובסוף זה נהיה (- התקיים) עוד ארבעים שנה.

עכשיו הִיָּה תִשְׁעָה בְּאָב — קְרָאנוּ
אֶת זֶה, "לְהֵרֵג אֹתָם בְּהָרִים
וּלְכַלְתֵּם מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה", אִז
יֵשׁ סִכְנָה שְׁעַם יִשְׂרָאֵל יִכְחַד, אִם
אֵין אֶת הַצְּדִיק — עִם יִשְׂרָאֵל
יִכְחַד.

לָבַן צְרִיכִים כֻּלָּם לִיסַע לְאוּמָן,
בְּלִי שׁוּם שְׁאֵלוֹת, לֹא
מְחַפִּים לְרַב, נוֹסְעִים יוֹם רֵאשׁוֹן
— שְׁנִי, כֻּלָּם חִיבִים כְּבָר לְהִיּוֹת
בְּאוּמָן, וְלֹא מְסַתְּפִלִים בְּאִינְטֵרְנֵט
וְלֹא בְּפִלְאֹפוֹנִים וְלֹא בְּאִיפּוֹנִים,
כִּי בְּזֶה תְלוּיָה הַגְּאֵלָה עֲכָשִׁיר.
הַרְבֵּה אוֹמֵר: אִם הַנְּשִׁים תִּזְהַרְנָה
מִנְאוּף, אִז יִבֵּא מְשִׁיחַ, כְּתוּב
בְּ[סֵפֶר הַמִּדּוֹת אוֹת] נְאוּף.

כִּי רַבְּנוּ אוֹמֵר בְּאוֹת י"ג שָׁאֵם
אָדָם מְחַסֵּר עוֹנֵת אֲשֶׁתּוֹ אִז
הוּא חִיב מִיָּתֵהּ. אִז הִיא — מְרִים
אֲחוֹת מִשָּׁה] הַבִּינָה כְּבָר אֶת הַכֹּל,
[שְׁאֵמֵרָה שְׁכִינֵן שְׁפֵרֵשׁ מִשָּׁה
מִצְפּוּרָה נִגְזֵר עֲלֵיו לְמוֹת מִיד, וְכִפִּי
שֶׁהִבִּינוּ כוֹלָם אֶת הַנְּבוּאָה, וְזֶה
פִּירוּשׁ הַפְּסוּק: וַיְדַבְּרוּ אוֹדוֹת
הַאִישָׁה הַכוֹשִׁית אֲשֶׁר לִקְחָ. שָׁם -
בְּסֵפֶר הַמִּדּוֹת) יֵשׁ אֶת הַמְּפִתָּח, אֶת
הַתְּרוּץ לְכֹל הַקְּשִׁוֹת. [וְאוֹז] הִיא

אִיךְ נִהְיָה עוֹד אַרְבָּעִים שָׁנָה?
אִיךְ פְּתֹאֵם? [וּמְדוּעַ לֹא
הַתְּקִימָה הַנְּבוּאָה מִיד, וְכִפִּי
שֶׁהִבִּינוּ כוֹלָם?] אִז הַ"עֲשֵׂרָה
מְאֻמְרוֹת" מְסַבֵּר אֶת זֶה, לָכֵן יֵשׁ
אֶת הַרְמ"ע מְפֹאֵנוּ, הוּא אוֹמֵר:
זֶה לֹא יִתְכַן, אִם מִשָּׁה יְמוֹת אִז
גְּמַרְנוּ, אִז הַכֹּל מִתְּפָרֵק, "לָמָּה
יֵאמְרוּ מְצֻרִים לֵאמֹר בְּרָעָה
הוּצִיאָם לְהָרֵג אֹתָם בְּהָרִים
וּלְכַלְתֵּם מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה" (שְׁמוֹת
לֵב, יב), קְרָאנוּ אֶת זֶה עֲכָשִׁיר,

יגמרו הארבעים יום ומשה ירד מהר סיני, הם לא ידעו, הם טעו בַּחֲשׁוֹבֵן [שחשבו שהיום הראשון הוא גם חלק מהארבעים יום, ובאמת ביום הראשון שעלה לא נחשב כיון שעלה בשעה 12:00 בבוקר, וכבר עברו שלושה רבעי יממה].

כְּתוּב כָּאֵן (שבת) פ"ח אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֵוִי: בְּשַׁעַה שְׁמֹשָׁה עָלָה לְמָרוֹם [קָשְׁרוּ לוֹ מִלְּאָכֵי הַשָּׁרַת] כְּתָרִים. מַה זֶה כְּתָרִים? לְמָה כְּתָרִים? וְתַגִּים. כִּי רַבִּי עֲקִיבָא הֵיךְ דּוֹרֵשׁ עַל כָּל תַּג וְתַג תְּלֵי תְלִים שֶׁל הַלְכוֹת, עַל כָּל תַּג. [אָמַר לוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: מֹשֶׁה וְכִי אֵין שְׁלוֹם בְּעִירְךָ? אָמַר מֹשֶׁה:] כָּלוּם יֵשׁ עֶבֶד שְׁמַקְדִים שְׁלוֹם לְרַבּוֹ?

"כִּי בִשְׁשׁ מֹשֶׁה" (שְׁמוֹת לב, א) — כִּי בָא שֵׁשׁ, כְּבָר שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה בְּצַהָרִים, כִּי אֵז הֵיךְ שְׁעוֹנִים יוֹתֵר מְדִיקִים מִמָּה שֵׁישׁ הַיּוֹם, כִּי בָא שֵׁשׁ — שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה בְּצַהָרִים שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה בְּצַהָרִים, מֹשֶׁה אָמַר "אֲנִי מַגִּיעַ עַד שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה", הוּא לֹא מֵאַחַר בְּדָקָה. הוּא לֹא

אָמַרָה: תַּחֲכוּ חֲמֵשׁ דְּקוֹת. עַכְשָׁיו קִבְּלֵתִי נְבוּאָה שֶׁהוּא יִחְיֶה עוֹד אַרְבָּעִים שָׁנָה. אֵז [בַּתְּחִילָה] הֵם שָׁמְעוּ "מֹשֶׁה מֵת" וְאַחֲרֵי זֶה אָמְרוּ לָהֶם [שֶׁהַכּוֹנֵה] שֶׁ"זֶה יִחְיֶה עוֹד אַרְבָּעִים שָׁנָה".

אֵז מִסְבִּיר הַ"עֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת" שְׁזֶה הֵיךְ רָגַע שֶׁל תַּחֲתִית הַמְּתִים. כִּי שְׁבַת זֶה תַּחֲתִית הַמְּתִים, זֶה הֵיךְ בְּדִיוֹק שְׁבַת — מְחִיִּים מְתִים. אוֹמְרִים "מִגֵּן אָבוֹת בְּדָבָרוֹ, מְחִיָּה מְתִים בְּמְאֻמְרוֹ" — שְׁכָל הַתְּפִלוֹת זֶה מְחִיָּה מְתִים, זֶה לְהַחֲיוֹת מְתִים, אָדָם יְכוֹל לְהַחֲיוֹת מְתִים עַל יְדֵי כָּל תְּפִלָּה, עַל יְדֵי... הַתְּפִקִיד שֶׁל הָאָדָם זֶה לְהַחֲיוֹת מְתִים.

הַ"עֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת" אוֹמַר שְׁזֶה לֹא 'מֹשֶׁה מֵת', חֵס וְשְׁלוֹם, אֶפְלוּ הַשֵּׁטֶן הִרְאָה אֶת דְּמוֹת מְטָתוֹ, כְּתוּב בְּגִמְרָא שְׁבַת, הוּא רָאָה אֶת הַמְּטָה שֶׁל מֹשֶׁה, הוּא אָמַר לָהֶם: תִּשְׁמְעוּ, זֶה לֹא יִתְכַן כָּכָה, בְּשׁוּם אֶפֶן, אֲנִי לֹא אֶסְכֵּים. מֹשֶׁה לֹא מַגִּיעַ? אֵז הוּא יִגִּיעַ מִחָר.

כִּי מַה שֶׁהֵם עָשׂוּ חֲשׁוֹבֵן [מְתִי

הוֹלֵךְ עַל פָּרֶק כ"ד, נְכֹלֹמֵר
 הַמְקָרָה בּוֹ הִלְכוּ נֹדֵב וְאַבְיָהוּ
 הַמּוֹזְכֵר בַּגְּמֵרָא סְנֵהֲדֵרִין, הִיָּה
 בַּמְקָרָה הַמְסוּפֵר בַּתּוֹרָה, בַּשְּׁמוֹת
 פֶּרֶק כ"ד] אֲזֵי כְּתוּב כָּאֵן בְּפֶרֶק
 כ"ד, כָּאֵן בְּדָף נ"ב, וְכִכְרָ הָיָו
 מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מְהֻלְכִים בְּדֶרֶךְ, לְאֵן
 הֵם הִלְכוּ? אֹמֵר הָ"עֲשָׂרָה
 מְאָמְרוֹת": הֵם הִלְכוּ לְהַר סִינַי,
 כִּן כְּתוּב בְּפֶרֶק כ"ד [חֹמוֹשׁ
 שְׁמוֹת]: "וְאֵל מֹשֶׁה אָמַר עֲלֵה אֶל
 ה' אֶתָּה וְאַהֲרֹן נְדָב וְאַבְיָהוּא"
 (שְׁמוֹת כד, א), הִנֵּה עוֹלִים לְהַר סִינַי,
 יוֹצֵאת בַּת קוֹל, "נְדָב וְאַבְיָהוּא
 וְשִׁבְעִים מִזְקְנֵי יִשְׂרָאֵל
 וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם מֵרָחֵק". וְאֲזֵי הָיָה
 בַּת קוֹל: "הִזְקֵנִים — עַד כָּאֵן,
 נְדָב וְאַבְיָהוּא — עַד כָּאֵן, אֶהְרֹן
 — עַד כָּאֵן" — "וְנִגַּשׁ מֹשֶׁה לְבַדּוֹ
 אֶל ה' וְהֵם לֹא יִגָּשׁוּ וְהָעַם לֹא
 יַעֲלוּ עִמּוֹ" (שָׁם, ב), מֹשֶׁה אָמַר: זֶה
 [לִפְנֵי] עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת, זֶה בְּכֻלָּל
 לֹא הַמְקוֹם הַנְּכוּן, לֹא יוֹדֵעַ מִי
 הַחֲלִיט שְׁזָה כָּאֵן, רִשׁוֹי אֹמֵר⁴
 שְׁזָה לֹא הַמְקוֹם הַנְּכוּן, זֶה לִפְנֵי

כְּמוֹנֵי מְאַחַר חֲמֵשׁ דְּקוֹת — עֲשָׂר
 דְּקוֹת — שְׁעָה, מֹשֶׁה לֹא יְכוֹל
 לְאַחַר.

בִּי [נְדָב וְאַבְיָהוּא אָמְרוּ]: מְתִי
 יָמוֹתוֹ שְׁנֵי זְקֵנִים אֱלֹהִים.
 אֹמֵר הָ"עֲשָׂרָה מְאָמְרוֹת": גְּמֵרָא
 סְנֵהֲדֵרִין, הָיָו מְהֻלְכִים בְּדֶרֶךְ, זֶה

❁ מֵרָאִי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת ❁

פִּירֻשׁ: וְאֵל מֹשֶׁה אָמַר עֲלֵה - פִּירֻשָׁה זֹו נֹאמְרָה
 קוֹדֵם עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת וְבִד' בְּסִינּוֹן נֹאמְרָה לוֹ עֲלֵה:

⁴ שְׁמוֹת כד, א

וְאֵל מֹשֶׁה אָמַר עֲלֵה אֶל יְהוָה אֶתָּה וְאַהֲרֹן נְדָב
 וְאַבְיָהוּא וְשִׁבְעִים מִזְקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם מֵרָחֵק

— זה הכל אסור, הכל אסור, אחרת — הילדים לא לומדים, לא מתפללים, אנשים לא מבינים מדוע, כי אדם הוא לא התקדש, זה הבחירה שלו, חמש דקות. וה"פלא יועץ" כותב שצריכים לצעק על ההורים, שהילד יצעק על האבא שלו, אם הילד רואה שהוא לא יכול להתרכז בלמוד, לא יכול להתרכז? שיצעק על אבא שלו: "בגללך אני לא יכול ללמד, היית מחכה חמש דקות היה הכל בסדר, היית אומר פרק תהלים".

[מקריא] לשון ה"פלא יועץ

הקדוש": [ומה יתאוונן אדם חי, שזה יותר גרוע מלשחט את הילד. אם האבא לא מתקדש, והוא קופץ לזה כמו על צלחת מרק, הוא חושב שזה איזה גלידה, איזה משהו, הוא צריך לדעת שזה לא גלידה, זה צריכים להביא נשמות, זה משהו אחר לגמרי, לו בחיל ולו בכח יגבר איש, אתה לא יכול לקפץ על זה כמו שאתה קופץ על צלחת מרק או על איזה סטייק או

יתרו בכלל, יתרו משפטים, איך זה נכנס כאן, מתן תורה זה הרבה לפני זה, אז איך זה פתאם, מי הכניס את זה לכאן? איך זה נכנס לכאן? איך זה נכנס? זה נאמר לפני עשרת הדברות, בד' סיון זה נאמר לו.

היום אנחנו כבר בי"ח [אלול]

זה היארצייט של המהר"ל מפראג, היארצייט של המהר"ל מפראג!. רבי שמחה בונים מפשיסחא הוא היה על הציון [של המהר"ל] נפתח לו כל המחזן, הקוצקר רק למד את ספרי המהר"ל. ספרי המהר"ל — צריכים לדעת אותם בעל פה, את כל ספרי מהר"ל.

אז עכשיו המהר"ל מסביר

שהמשמח חתן וכלה זוכה לחמשה קולות, כתוב אגרא דבי הלולי מלי, לא כתוב סקסופון או אקורדיון או תפים או כנורות או גיטרות, כתוב "מלי" — כלומר; אדם צריך לדעת מה לדבר עם החתן.

שאדם צריך לדעת שחתנה זה

לא שהכל מתר, חתנה

על איזה המבורגר. זה לא המבורגר, זה משהו אחר לגמרי, זה צריכים [לדעת]... גם את משה הביאו ככה, וגם את רבנו.

או כתוב בזהר שעמ"ם ויוכבד [בזמן הייחוד] נדב"קו

בשכינה, יש כאן חלק שני, זהר חלק ב', שעמ"ם ויוכבד נדב"קו בשכינה, איך מביאים נשמה כמו משה רבינו? כי הם זכו להדב"ק בשכינה, הם בכלל לא הרגישו הרגשה גשמית, לא יוכבד ולא עמ"ם.

האשה היא לא רוצה להרגיש

שום דבר, היא רוצה רק קדושה, היא רוצה רק להרגיש את ה', היא רוצה לראות את ה', היא רוצה לראות את ה' באותו רגע, "מרחוק ה' נראה לי" (ירמיהו לא, ב).

הרב מקריא מהזהר: "וילך"

איש [מבית לוי ויקח את בת לוי] " (שמות ב, א), מי זה "איש"? [ומבאר הזהר:] איש זה קדשא בריף הוא. [כי לכאורה קשה כיון שהכוונה הפשוטה בפסוק שמדובר כאן מעמ"ם ויוכבד, מדוע לא

מוזכרים שמותיהם, ומדוע כותב רק 'איש לוי' ו'בת לוי'? אי אפשר לכתב ש"עמ"ם לקח את יוכבד"? אז אני מבין, לא היה דיו, לא היה סצנה, אולי לא היה תקציב...

גם לקצות החשן לא היה דיו, למגן אברהם לא היה דיו, כתבו על המפות, לא היה גיר, הגיר זה היה הון תועפות, אז כתבו על המפה, כתבו חדושי תורה על המפה, כל המגן אברהם כתב את החדושי תורה על המפה.

או אי אפשר לכתב [וילך עמ"ם ויקח את יוכבד]? [ואחרי זה בוארא אתה פן כותב, בוארא כבר כתוב "ויקח עמ"ם את יוכבד דדתו לו לאשה ותלד לו את אהרן ואת משה" (שמות ו, כ), אז פן כותבים, ואחר כך בפנחס עוד פעם כתוב "וישם אשת עמ"ם ויוכבד בת לוי אשר ילדה אתה ללוי במצרים ותלד לעמ"ם את אהרן ואת משה ואת מרים אחתם" (במדבר כו, נט), שם כתוב גם מרים, בוארא לא כתוב, אז אי

הגה"צ רבי אליעזר ברלנד שליט"א בתפילת ערבית מוצאי ראש השנה תשפ"ד

"וְהוּא נֵעַר" (שם לז, ב), **"וְנִהַר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהִשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן"** (שם ב, י), **"עַל נְהַר כְּבָר"** (יחזקאל א, א), **"כְּבָר"** זֶה הַנְּהַר יוֹצֵא מֵעֵדֶן, זֶה הַפִּישׁוֹן, הוּא יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהִשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן, הוּא הַנְּהַר שֶׁהוּא מְשַׁקֶּה אֶת הַגֶּן, וְ[–] לְוֵיתָן.

אז כִּשְׁהֵי יַחֲוֹד עִמָּרִם וַיּוֹכְבֵד זֶה הָיָה יַחֲוֹד שֶׁל הַלְוִיָּתָן עִם הַשְּׂכִינָה — עִם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, **"וַיִּלְךְ אִישׁ"** — זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁזֶה בְּכֻלָּל לֹא הָיָה עִמָּרִם וְזֶה לֹא הָיָה יוֹכְבֵד, זֶה הָיָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַשְּׂכִינָה הַקְּדוֹשָׁה, כִּי הָאִשָּׁה זֶה הַשְּׂכִינָה הַקְּדוֹשָׁה. **"לְוֵיתָן זֶה יִצְרָתָ לְשַׁחַק בּו"** (תהלים קד, כו), **אז מי זאת בַּת לִוִי?"** **"בַּת לִוִי"** זוּ בַת הַלְוִיָּתָן.

אֶפְשָׁר [בפרשת שמות] **לְכַתֵּב שׁ"וַיִּלְךְ עִמָּרִם וַיִּקַּח אֶת יוֹכְבֵד"**, נְכוּן, אֵין דִּיּו, נְכוּן, אֵין תְּקַצִּיב, נְכוּן, בְּסִדְר, אֲנִי מִבֵּין אֶת זֶה, אָבֵל בְּכֻל זֹאת אֶפְשָׁר לְכַתֵּב, כִּי בּוֹאֲרָא אַתָּה כְּבָר כֵּן כּוֹתֵב אַז תְּכַתֵּב גַּם פֹּה. **"וַיִּלְךְ אִישׁ מִבֵּית לִוִי וַיִּקַּח אֶת בַּת לִוִי"** (שמות ב, א).

אז אוֹמֵר [הזהר]: **לֹא, "אִישׁ"** זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, זֶה בְּכֻלָּל לֹא הָיָה עִמָּרִם, זֶה הָיָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּכַבּוּדוֹ וּבְעִצְמוֹ, וְזֶה הַלְוִיָּתָן, **"בַּת לִוִי"** זֶה בַת הַלְוִיָּתָן, שִׁיּוֹכְבֵד הָיְתָה הַלְוִיָּתָן, כְּתוּב **"כֹּל אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵלַיךְ שְׂרָה שְׁמַע בְּקֹלָה"** (בראשית כא, יב), **היא זְכָתָה לְסוֹד הַלְוִיָּתָן.**

כי "לזאת יקרא אשה" (בראשית ב, כג), מי זאת האשה? לזאת יקרא אשה, אדם צריך להגיד שאת האשה את האשה הכי מצלחת הכי חכמה הכי נבונה, את האשה היחידה בעולם — לזאת יקרא אשה — את האשה היחידה בכל הדורות, אשה כמוך לא היה, את האשה היחידה, "לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת".

[ויובבר נקראה בפסוק:] בת לוי, מה היא בת (- צעירה)? היא כבר בת 130, איזה "בת"? את מרים היא ילדה בגיל 124, את אהרן בגיל 127, את משה היא ילדה אחרי שלש שנים.

בסוף כלם (- מרים אהרון ומשה) נפטרו לה בשנה אחת [היא השנה האחרונה במדבר], זה היה אסון נורא, אשה ששלשה ילדים נפטרו לה בשנה אחת, אתה יודע איזה אסון זה... אז משה בא לנחם אותה, משה בא, אמר: "אמא"... אז יש לנו ארבעה פיוטים, ארבעה פיוטים

שאומרים אותם בשמחת תורה, שמזכירים שם את פטירת משה (פייט "צעקה יוכבד" הנמצא בספר "תקון שבועה באדר" למנוח הגון איש חי, ומובא גם בספר זמרת חיים), איך משה בא לנחם את אמא שלו שהיא לא תצטער, שהיא לא... והוא [באמת לא נפטר, אלא הוא] חי וקיים, ועכשיו יהיה תחית המתים, שזה אומר ה"עשרה מאמרות" שעכשיו יהיה תחית המתים.

או מה זה "בת לוי"? בת הלוייתן. הלוייתן זה ה-50 שערי קדשה, ה[אותיות] ת"ן זה עשר פעמים מ"ה, שכתוב שמשה היה עשר אמות, מה, משה היה עשר אמות, מה? משה זה עג מלך הבשן? אלא הכונה שהוא היה כלול מכל העשר ספירות, מכתר עד מלכות זה עשר ספירות, אז אם אדם זוכה להיות עשר אמות — עשר ספירות, אז רק הוא יכול להקים את המשכן, המשכן זה כל העשר ספירות.

שעכשיו נשאר לנו 12 יום [עד ראש השנה], משבת

זו כְּבַר הַתְּקוּן שֶׁל כָּל הַשָּׁנָה. עֲכָשְׁיוֹ אֲנַחְנוּ שֶׁבֶת אַחְרוֹנָה, אִי אֶפְשָׁר לְסַדֵּר עוֹד כַּמָּה שֶׁבֶתוֹת בְּפִרוּטָקְצִיָּה, מִשְׁהוּ? אֶתָּה אֵין לָךְ דְּעָה אֶצֶל הַבְּד"ץ, שְׂיִסְדְּרוּ עוֹד כַּמָּה שֶׁבֶתוֹת, אֲנִי לֹא אֶסְפִּיק, זֶה שֶׁבֶת אַחְרוֹנָה, לֹא הִסְפַּקְתִּי כְּלוּם, צְרִיכִים לְגַמֵּר אֶת הַש"ס, צְרִיכִים לְגַמֵּר אֶת הַשְּׁלַחַן עָרוּךְ, עַד שֶׁבֶת צְרִיכִים כְּבַר לְגַמֵּר אֶת הַכֹּל, אֲזִי שְׂיִתְּנוּ עוֹד אֵיזָה שֶׁבֶת, שְׂיִסְדְּרוּ אֵיזָה מִשְׁהוּ, שְׁנַת תשפ"ג^(ד) אִי אֶפְשָׁר, 50 שֶׁבֶתוֹת זֶה לֹא מִסְפִּיקִים כְּלוּם, שְׂיִהְיֶה לְכָל הַפְּחוֹת 55 שֶׁבֶתוֹת, שְׁנָה הַבָּאָה כְּבַר סְדְרוּ, שְׁנָה הַבָּאָה זֶה מְסַדֵּר שְׁנוֹתָנִים עוֹד אַרְבַּע שֶׁבֶתוֹת, כְּבַר דְּבַרְתִּי עִם הַבְּד"ץ, אֲזִי בַשָּׁנָה הַבָּאָה זֶה יִהְיֶה בְּסַדֵּר. אֲבָל הַשָּׁנָה הַזֹּאת, חֲיִבִים לְסַדֵּר בַּשָּׁנָה הַזֹּאת גַּם כֵּן מִשְׁהוּ, אֲזִי שְׁנָה הַבָּאָה זֶה טוֹב, זֶה כְּבַר מְסַדֵּר, יוֹסִיפוּ עוֹד אַרְבַּע שֶׁבֶתוֹת, אֲזִי יוּכְלוּ כְּלָם לְהִסְפִּיק אֶת הַש"ס. אֲבָל, מִה עוֹשִׂים עִם הַשָּׁנָה הַזֹּאת? אֲזִי נִשְׁאָר לָנוּ אַרְבָּעָה יָמִים, חֲיִבִים לְהִסְפִּיק מִשְׁהוּ, צְרִיכִים לְסַדֵּר מִשְׁהוּ. אֲזִי

עֲכָשְׁיוֹ אֲנַחְנוּ מִסְיָמִים כְּבַר אֶת הַשָּׁנָה, לֹא הִסְפַּקְנוּ כְּלוּם, אֲנַחְנוּ בְּקִשְׁי הִסְפַּקְנוּ מִסְכַּת אַחַת, אֲזִי מִה עוֹשִׂים עֲכָשְׁיוֹ!?

אז, לְזֹאת יִקְרָא אִשָּׁה, אֲזִי וְיִתְּלָךְ הָאִשָּׁה" (שְׁמוֹנָא ל' א', יח), כְּלוּמַר זֹאת אִשָּׁה אַחַת וְיַחֲדָה בְּכָל הַדּוֹרוֹת, לְהִבְיֵא אֶת מִשְׁה לְעוֹלָם — זֶה לֹא פְּשׁוּט בְּכָלֵל, זֶה אֶף אֶחָד לֹא יִכּוֹל - לְהִבְיֵא אֶת מִשְׁה, אֶפְלוּ אֲלֵיהּוּ הַנְּבִיא אוֹמֵר "אֲנִי כְּבַר צְמַתִּי אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה", אֶפְלוּ אֲלִישַׁע שֶׁהוּא פִּי שְׁנַיִם הוּא לֹא יִכּוֹל לְצוּם אַרְבָּעִים יוֹם, אֵין דְּבַר כֵּזֶה.

הַנְּאֻצִים עֲשׂוּ נְסִיווֹנוֹת, הַצְּלִיחוּ לְהַחְזִיק אֲנָשִׁים אַרְבָּעִים יוֹם, אֲבָל בְּשִׁכְיָהּ, אֲסוּר לָהֶם לְזוּז, אַרְבָּעִים יוֹם בְּלִי אֲכִילָה וּבְלִי שְׂתִיָּה, הַצְּלִיחוּ. גְּלוּ מְקוֹם, גְּלוּ אֵיזָה "בֵּית הַבְּרָאָה" כְּזֶה, בְּסוּף גְּלוּ [שֵׁם] אֲנָשִׁים פְּשׁוּט אֵין לָהֶם אֲכָל, מִחְזִיקִים אוֹתָם עוֹשִׂים עֲלֵיהֶם נְסִיווֹנוֹת, לְרֹאוֹת אִם הֵם מִחְזִיקִים אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה בְּלִי אֲכִילָה וּבְלִי שְׂתִיָּה, אֲזִי שְׁבוּעַ שְׁבוּעִים

שלש... אז עשו נסיונות.

מִשָּׁה, רוֹצֵה לְהִיּוֹת כְּמוֹ מֹשֶׁה
 [אמר לו ה':] מִשָּׁה אֲתָה לֹא תוּכַל
 לְהִיּוֹת, אֲפֹלוּ אִם תִּצְוֶה מְלִיאָרְד
 שָׁנָה לֹא תוּכַל, מְלִיאָרְד פֶּעַם, אִי
 אֲפֹשֶׁר לְהִיּוֹת מֹשֶׁה, לַעֲשׂוֹת
 כְּאַלֶּה תִּפְלִיז וְצִיצִית. קָרַח אוֹמֵר:
 מַה זֶה הַחוּט הַזֶּה, קִמְצָן, פְּשׁוּט
 קִמְצָן, [נראה שמרמז לעניין
 המובא במדרש, שקורח אמר שהוא
 לא יטיל חוט אחד של תכלת אלא
 יעשה טלית שכולה תכלת, ומשה
 אמר שאינה כשרה, ולגלג על זה
 קרח].

מִילָא אָדָם הָרֵאשׁוֹן הִיָּה קִמְצָן,
 אֲנִי יוֹדֵעַ. כְּתוּב בְּזֵהָר,
 בְּזֵהָר בְּלֶק, זֵהָר חֲדָשׁ, תְּבִיא אֶת
 הַמֶּתוּק מִדְּבַשׁ, הִנֵּה, אָדָם
 הָרֵאשׁוֹן הִיָּה קִמְצָן מִקִּמְצָן, אִז
 אָדָם הָרֵאשׁוֹן הִיָּה קִמְצָן, אֲנִי
 מִבִּין, הִיָּה לוֹ אֲבָא קִמְצָן, סְבָא
 קִמְצָן, וְהוּא לֹא יָכוֹל לְהִיּוֹת יוֹתֵר
 טוֹב מֵאֲבָא שְׁלוֹ. רַבִּי נֶתָן כּוֹתֵב
 שֶׁהַגִּבּוֹר הָרֵאשׁוֹן זֶה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא, [בְּלִקוּשֵׁי הַלְכוֹת חֵלֶק] חֲשׂוֹן
 מִשְׁפָּט⁶, הַגִּבּוֹר הָרֵאשׁוֹן זֶה

אִז עֲכָשְׁיוּ אֱלֹהֵיו הַנְּבִיא הוּא
 עֲשָׂה נְסִיּוֹן — אֲרַבְעִים יוֹם
 וְאֲרַבְעִים לַיְלָה הוּא לֹא אוֹכֵל וְלֹא
 שׁוֹתֵה, לֹא רוֹצֵה לְאָכֵל, עוֹשֶׂה
 שְׁבִיתָה — אִין אֲכָל. הַמְלִאָךְ
 מְגִיעַ אוֹמֵר לוֹ: תֹּאכֵל עוֹד טְפָה,
 תַּעֲשֶׂה עוֹד בֵּיס. מַה יַּעֲזוֹר לוֹ עוֹד
 בֵּיס, צָרִיכִים לְלַכֵּת אֲרַבְעִים יוֹם
 וְאֲרַבְעִים לַיְלָה בְּלִי לְאָכֵל...⁵

אֱלֹהֵיו הַנְּבִיא הֵלֵךְ אֲרַבְעִים יוֹם
 וְאֲרַבְעִים לַיְלָה בְּלִי
 לְאָכֵל וּבְלִי לְשׁוֹת, מִבְּאֵר שְׁבַע
 עַד הַר סִינַי, הֵלֵךְ בְּרַגְלָה, לֹא אֲכָל,
 לֹא שָׁתָה, לֹא יָשָׁן. [וכשהגיע] ה'
 אוֹמֵר: "מַה לָּךְ פֶּה אֱלֹהֵיו" (מְלָכִים
 א' י"ט, ט), "מַה לָּךְ פֶּה אֱלֹהֵיו" (שָׁם, יג),
 פֶּעַמִּים. הוּא רוֹצֵה אֶת הַפֶּה שֶׁל

מראי מקומות והערות

⁵ [אתה יכול ללכת ארבעים יום וארבעים לילה בלי לאכול? אתה לא יכול, נכון? אז איך תהיה אליהו לאכול?]
⁶ לקושי הלכות חו"מ - הלכות גנבה הלכה ה

שְׁכַבְיָכוֹל הָעֲלִים אֶת אֱלוֹקוֹתוֹ,
אִז [כִּיּוֹן שֶׁה' הֵעִלִּים אֱלוֹקוֹתוֹ
כְּמוֹבֵא בְּלִיקוּטֵי הַלְכוֹת שֶׁם]
אֲנָשִׁים לֹא רוֹאִים אֶת ה'.

אָנִי בְּגִיל שְׁבַע כָּבֵר צִעַקְתִּי
לֵאבָא שְׁלִי: אֶתָּה לֹא רוֹאֶה
אֱלֹקִים?! מַה זֶה?! אֶתָּה יְכוֹל
לְהַנִּיעַ יָד רַגְלֵי בְּלִי שְׁהֵשֵׁם הַנִּיעַ
לָךְ? אֵיךְ אֶתָּה לֹא רוֹאֶה אֶת
הָאֱלֹקִים?! אִז הוּא אָמַר הוּא
יִתְחַיֵּל לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין, אִז הוּא
אָמַר: אֶתָּה כָּבֵר הִשְׁתַּגַּעְתָּ. אָבֵל
כִּשְׁהוּא רָאָה אֶת יַחְזָקָאֵל [וְז"ל
אֲחִיוֹ שֶׁל מוֹרִינוֹ הֶרֶב שִׁיבְדֵל לַחַיִּים
אֲרוּכִים גַּם מִתְחַזֵּק בְּאִמּוֹנָה בַּה'],
אִז הוּא אָמַר: אִם יַחְזָקָאֵל כָּבֵר
לֹקַח אֶת שׁוֹשְׁנָה אִז אָנִי מִתְחַיֵּל
לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין, אִם הוּא מִתְחַיֵּל,
אִם הוּא עֹכְשִׁי מִתְחַתֵּן מְקִים
בֵּית עַל יְסוּדוֹת הַתּוֹרָה — אִז אָנִי
מִתְחַיֵּל לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין וְלִלְמַד דָּף

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהַקְמָצָן
הָרֵאשׁוֹן זֶה אָדָם הָרֵאשׁוֹן, פֶּה
מִתְחַיֵּל הַכֹּל, פֶּה מִתְחַיֵּל הַכֹּל. כִּי
אָדָם צָרִיךְ לְגַנֵּב מִהֶסְטֵרָא אַחְרָא,
אִז הַגֵּנֵב הָרֵאשׁוֹן זֶה הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא, הַקְמָצָן [הָרֵאשׁוֹן זֶה
אָדָם הָרֵאשׁוֹן]. הִנֵּה, הִבִּיאוּ חֲשׁוֹן
מִשְׁפָּט, אִז מִי זֶה הַגֵּנֵב הָרֵאשׁוֹן,
הוּא אֹמֵר: זֶה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּכַבּוּדוֹ וּבְעֶצְמוֹ, הוּא גֵנֵב אֶת
הַצֶּלַע, "וַיִּפֹּל ה' אֱלֹקִים תְּרַדְמָה
[עַל הָאָדָם וַיִּישֶׁן וַיִּקַּח אַחַת
מִצִּלְעוֹתָיו וַיִּסְגֹר בְּשַׁר תַּחְתְּנָהּ]"
[בְּרֵאשִׁית ב, כא], הוּא הִבִּיא לוֹ סְפָרִי
שְׁמַרְדִּים, כְּזֶה סְפָרִי שְׁמַרְדִּים,
וְהוּא הֵרִידִים אוֹתוֹ.

הִנֵּה (לְקוּטֵי הַלְכוֹת חוּשׁוֹן מִשְׁפָּט) הַלְכוֹת
גֵּנֵבָה, הַגֵּנֵב הַגְּדוֹל וּבַעַל
הַגֵּנֵבָה, וְשֶׁרֶשׁ הַבַּעַל דְּבָר וְשֶׁרֶשׁ
הַבַּעַל דְּבָר וְהֶסְטֵרָא אַחְרָא,
מִתְחַיֵּל הַצְמָצוּם וְהַחֲלָל הַפְּנוּי,

❁ מוֹרֵאֵי מְקוּמוֹת וְהַעֲרוֹת ❁

בְּחִינַת וְאֲנִי הַסְתַּר אֶסְתִּיר:

וְזֶה בְּחִינַת מוֹת שְׁאֵמְרוּ רְבוּתֵינוּ וְכוּנֵם לְבָרְכָה שְׁאֵמְרוּ
הַמְּיֹסֵר אֱלֹקִיכֶם גֵּנֵב הוּא, וּבִתּוֹ הַשִּׁיבָה לוֹ שֶׁהוּא
לְטוֹבָה, כְּמוֹ שְׁמוּבָא שֵׁם הַמְּשִׁיל, וּמִשֵּׁם שֶׁרֶשׁ הַגֵּנֵב
הַגְּדוֹל הַנִּי"ל וּמִשֵּׁם נִמְשְׁכוּ כָּל הַגֵּנֵבִים, וְעַל כֵּן הַתְּקוּן
עַל יְדֵי הָאֲמֵת עַל יְדֵי שְׁיֹדְעִים שֶׁכָּבֵל מְקוּם נִסְתָּר ה'
יִתְבַּרֵּךְ אֶפְלוֹ בְּהַחֲלֵל הַפְּנוּי בְּעֶצְמוֹ וְאִז אֵין חֲשֵׁף וְאֵין
צִלְמוֹת לְהַסְתַּר שֵׁם, כִּי גַם חֲשֵׁף לֹא יִחְשְׁדֶה מִמֶּנּוּ.
וּכְתוּב, כִּי אֲשַׁב בַּחֲשֵׁף ה' אֹר לִי.

(*) כִּי הַגֵּנֵב בָּא בְּהַעֲלֵם וּבְהַסְתַּר בְּעֶרְמָה וּמְרֻמָּה
גְּדוּלָּה. וְשֶׁרֶשׁוֹ מִהַבַּעַל דְּבָר שֶׁהוּא הַגֵּנֵב הַגְּדוֹל שֶׁבָּא
עַל הָאָדָם בְּגֵנֵבָה וּבְמְרֻמָּה, כְּמוֹ שְׁכַתוּב, יֵאָרֵב
בְּמִסְתָּר וְכו'. וְכֵמוֹ שְׁמִכְבָּר לְעִיל בְּהַלְכוֹת הַקּוּדְמוֹת.
וְשֶׁרֶשׁ הַבַּעַל דְּבָר וְהֶסְטֵרָא אַחְרָא הוּא מִתְחַלֵּת
הַצְמָצוּם שֶׁל חֲלָל הַפְּנוּי שֶׁה' יִתְבַּרֵּךְ, כְּבִיכּוֹל, הָעֲלִים
וְהַסְתִּיר אוֹר חֲכָמּוֹ בְּשִׁבִיל הַבְּחִירָה. וְהַהֲעֲלָמָה
וְהַהֲסְתֵרָה הוּא בְּחִינַת גֵּנֵבָה, כִּי בְּאֲמֵת לְאֲמֵתוֹ יֵשׁ שֵׁם
ה' יִתְבַּרֵּךְ רַק שֶׁהוּא מְעִלִים וּמְסַתֵּר עֲצוּמוֹ, כְּבִיכּוֹל,
בְּשִׁבִיל הַנְּסִיוֹן וְהַבְּחִירָה בְּבְחִינַת אֶתָּה אֵל מִסְתַּתֵּר,

רבי אליעזר ברלנד שליט"א בעלייתו למטוס בחזרה לארץ הקודש שם ישהה בראש השנה

שְׁיִגְנֹב לָנוּ כָּל יוֹם.

כִּי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוּא שָׂרֵשׁ
הַגְּנֹב הַגְּדוֹל, הוּא הַגְּנֹב
הַגְּדוֹל, הוּא הַגְּנֹב הָרֵאשׁוֹן
שֶׁמֶלְמַד אֶת כָּלֶם לַגְּנֹב, הוּא הַגְּנֹב
הָרֵאשׁוֹן, וּמִשָּׁם נִמְשָׁכוּ כָּל
הַגְּנֹבִים. רַבֵּי נִתְּן (שם) אוֹמֵר
דְּבָרִים נוֹרְאִים, כָּל הַגְּנֹבִים הֵם
נִמְשָׁכִים מֵהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
הוּא הַגְּנֹב הָרֵאשׁוֹן וּמִמֶּנּוּ כָּל
הַגְּנֹבִים. כִּי אָדָם צָרִיךְ, אִם הוּא
רוֹצֵה לִיסַע לְאוֹמֵן הוּא צָרִיךְ
לְהִגִּיד לְאִשְׁתּוֹ: נִסְעָתִי לְגֹאֵן
[מְוִילֵנָא], נִסְעָתִי לְבַעַל שֵׁם טוֹב,
נִסְעָתִי לְמְרוֹן. אַחֲרֵי זֶה הוּא
מְטַלְפֵן שֶׁהוּא הַתְּבַלְבֵּל

יוֹמִי, מִהַיּוֹם שֶׁאַחֲרֵי הַתְּחִתָּן הוּא
לֹא הַפְסִיד דָּף יוֹמִי.

כִּי בְּאֵמַת לְאֵמַתוֹ רַק ה' יִתְבָּרֵךְ
הוּא הַגְּנֹב הָרֵאשׁוֹן, וְאִסּוּר
לַגְּנֹב, כְּתוּב "לֹא תִגְנֹב" (שְׁמוֹת כ, יב),
[1] אִזּוֹ הַגְּנֹב הָרֵאשׁוֹן בְּעוֹלָם זֶה
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכַבּוּדוֹ
וּבְעֶצְמוֹ. וְזֶה אָמַר הַקִּיסָר, כְּתוּב
בְּדָף ל"ט בְּסִנְהֶדְרִין, שֶׁהוּא אָמַר
לוֹ: הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גְּנֹב, כִּי
הוּא גְּנֹב אֶת הַצֶּלַע. אִזּוֹ הוּא אָמַר
לוֹ: הַלְוֹאִי, הַלְוֹאִי שְׁיִגְנֹב עוֹד,
בָּא אַחַד גְּנֹב לָנוּ אֶת הַפְּלִי חָרַס
וְהִבִּיא לָנוּ כְּלֵי זָהָב, יֵשׁ לָנוּ כְּדִים
מִחָרַס שְׁשָׁמִים שֶׁם אֶת הַיַּיִן,
וְהִבִּיא לָנוּ כְּדִים מְזָהָב. הַלְוֹאִי

❁ מְרֵאִי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת ❁

[1] לְפַעְמִים? מִהַיּוֹם אֵתָה לֹא גוֹבֵב.

[2] אֵתָה יוֹדֵעַ שְׁכַתוּב "לֹא תִגְנֹב"? אִזּוֹ לְמָה אֵתָה גוֹבֵב

שְׁמֹשֶׁם נִמְשְׁכוּ כָּל הַגְּנָבִים...
"וַיִּגְנֹב יַעֲקֹב אֶת לֶב לְבָן הָאֲרָמִי
עַל בְּלֵי הַגִּיד לוֹ כִּי בָרַח הוּא"
(בְּרֵאשִׁית ל"א, ט), אֲזַ עֲכָשְׁיוּ גְּלִינוּ מִי
זֶה הַגְּנָב הָרֵאשׁוֹן.

עֲכָשְׁיוּ נִלְמַד מִי זֶה הַקְּמָצָן
הָרֵאשׁוֹן, מִי זֶה
הַקְּמָצָן הָרֵאשׁוֹן, בְּרַע"ג. כִּי דָוִד
הָיָה צָרִיף לְחֵיוֹת מֵאָה שָׁנָה, כִּמְהָ
הוּא חֵי? כִּמְהָ שָׁנִים חֵי דָוִד?
שְׁבַעִים, |⁸ אֲזַ דָּוִד הָיָה צָרִיף
לְחֵיוֹת מֵאָה שָׁנָה, בְּסוּף הוּא חֵי
שְׁבַעִים [כִּינן שֶׁאֲדָם הָרֵאשׁוֹן נִתֵּן לוֹ
מִשְׁנוֹתָיו שְׁבַעִים שָׁנָה], לְמָה? כִּי
אֲדָם הָרֵאשׁוֹן הָיָה קְמָצָן [שֶׁלֹּא
נֹתֵן עוֹד שְׁלוֹשִׁים, לְהַשְׁלִים לְמֵאָה
שָׁנָה], שֶׁהוּא הָיָה צָרִיף לְתֵת לְדָוִד
אֶת הַקְּצֵת שָׁנִים.

שָׁה' הָרָאָה לוֹ דוֹר דוֹר וְדוֹרָשְׁיוּ
וּפְרָנְסִיו, וְאֶת רַבֵּי עֲקִיבָא
[אִיךָ שְׁסוֹרִקִים בְּשֶׁרוֹ בְּמִסְרֻקוֹת שֶׁל
בְּרוֹזל], וְהוּא אָמַר "זוֹ תוֹרָה זֹו
שְׁכָרָה", [נִה' אָמַר לוֹ:] אֶהְפּוֹף אֶת
הָעוֹלָם לְמִיָּם. אֲזַ הוּא הָרָאָה לוֹ
אֶת הַכֹּל, אֲזַ הוּא הָרָאָה לוֹ גַּם אֶת

בְּאִירֹנִים, הוּא לֹא יָדַע, אֲזַ הוּא
הִתְבַּלְבַּל, בְּמִקּוֹם לְקַחַת אִירֹן
לְבָאָר שְׁבַע הוּא לְקַח אִירֹן
לְאוּמָן. אֲזַ זֶה כְּשֶׁהוּא יִהְיֶה כְּבָר
בְּאוּמָן הוּא יִתְקַשֵּׁר אֶלֶיהָ, [וַיֹּאמֶר
לָהּ:] אֲנִי מוֹכֵן לְחֹזֵר, בִּינְתִים אֵין
אִירֹנִים, יֵשׁ שְׁבִיתָה.

אֲזַ כָּל דְּבָר צְרִיכִים לְלַמֵּד
מִהֶקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא, אִיךָ
הוּא בְּרָא אֶת הָאִשָּׁה? עַל יְדֵי
גְּנֻבָה! הוּא הַגְּנָב הַגְּדוֹל, הוּא
הַשֶּׁרֶשׁ לְכָל הַגְּנָבִים. אֲזַ לְכֵן, אִם
אָדָם יוֹדֵעַ שֶׁהוּא רוֹצֵה לְהַגִּיעַ
לְאוּמָן, לֹא מְשַׁנֶּה מֶה, אִי אֶפְשָׁר
לְדַעַת מֶה שִׁיְהִיָּה בְּעוֹד דְּקָה.

כְּכָה זֶה יִהְיֶה עַד 28 שָׁנָה לְפָנָי
סוּף הָאֱלֶף, וְאֲזַ יְבֵא דָוִד
[וְהוּא נִרְמַז בְּ"וַיִּרֶד הָ] עֵיט עַל
הַפְּגָרִים" (בְּרֵאשִׁית טו', י"א), וְאֲזַ הַכֹּל
יִחָרֵב, וְשִׁתִּים עֲשָׂרָה חֲדָשׁ יִשְׁלֹטוּ
פֹּה הַיִּשְׁמַעְעָאִלִים וְהָאֲדוּמִים,
וְכֹלָם יִכְרְחוּ לְמַדְבָּר.

אֲזַ שֶׁרֶשׁ הַגְּנָב הַגְּדוֹל, שְׁכֻזָּה גְּנָב
עוֹד לֹא הָיָה מְבַרִיאַת הָעוֹלָם,

מֵרֵאשִׁית מִקּוּמוֹת וְהַעֲרוֹת

תְּגִיד "שְׁבַעִים", תְּזַכֵּר. עֲכָשְׁיוּ הוּא כְּבָר יִזְכֵּר.

⁸ [אִתָּה צְרִיף הַכֹּל לְדַעַת, עוֹד מַעַט יִקְרָאוּ לָךְ
לְמַשְׁטָרָה וַיִּשְׁאַלוּ אוֹתָךְ. אֲזַ יִשְׁאַלוּ "כִּמְהָ דָוִד חֵי?"]

עינו" (איוב כח, י), "ספר תולדות אדם" (בראשית ה, א) — הראה לו את כל הדורות, אותנו, את הכל הראה לו, עד סוף הדורות.

[וְהִרְאָהוּ אֶת דְּוֵד הַמֶּלֶךְ וְלֹא הָיָה לוֹ חַיִּים אַרְבַּים, אֲלֹא רַק ג' שְׁעוֹת. הִרְאָה לוֹ אֶת דְּוֵד הַמֶּלֶךְ, שֵׁישׁ לוֹ רַק שְׁלֹשׁ שְׁעוֹת לְחַיּוֹת. (אָמַר לְפָנָיו: רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי מוֹכֵן לְתֵת לוֹ אֶת כָּל הַחַיִּים שְׁלִי, אֲלֶף שָׁנִים אֲנִי אֲתֵן לוֹ. (וּלְבִסּוֹף אָמַר: לֹא, מִסְפִּיק שְׁבַעִים. מִסְפִּיק שְׁבַעִים? (וּבִאֲמַת לֹא הָיָה רֵאוּי שִׁיתֵן רַק שְׁבַעִים) תֵּן לוֹ כְּכֹר מֵאָה! לְמָה

דָּוִד הַמֶּלֶךְ שֵׁישׁ לוֹ (לְחַיּוֹת) רַק שְׁלֹשׁ שְׁעוֹת, כְּתוּב בְּיִלְקוּט שְׁמַעוֹנֵי בְּרֵאשִׁית, פָּרָק ה'.

[מְקַרֵּיא דְּבַרֵּי הִילְקוּט שְׁמַעוֹנֵי:]
אָמַר רַב: אָדָם הִרְאִישׁוֹן בְּלִשׁוֹן אַרְמֵי סַפֵּר, "וְלִי מֵה יִקְרוּ רַעֲיָה אֵל" (תְּהִלִּים קִלֵּט, יז), [פְּסוּק] זֶה הוֹלֵךְ עַל רַבֵּי עֲקִיבָא, שְׁסָרְקוּ אוֹתוֹ בְּמִסְרָקוֹת שֶׁל בְּרִזָּל, ה' הִרְאָהוּ דוֹר דוֹר וְדוֹרָשׁוּ, דוֹר דוֹר וּפְרַנְסִיו, וְהִרְאָה לוֹ דוֹר שֶׁל רַבֵּי עֲקִיבָא, וְרָאָה שְׁסוֹרְקִים אֶת בְּשָׂרוֹ בְּמִסְרָקוֹת שֶׁל בְּרִזָּל, "וְלִי מֵה יִקְרוּ רַעֲיָה אֵל", "וְכֵל יִקְרָא רֵאָתָה

הִיָּה רֹאשׁ הַסְּנֵה־דְרִיזִין.

[שְׁמְעִי בֶן גֵּרָא] הוּא הִיָּה הַרְבֵּה שֶׁל שְׁלֵמָה הַמְּלֶךְ, כְּתוּב "לְעוֹלָם יְדוּר אָדָם בְּמָקוֹם רַבּוֹ", אִיךְ שֶׁהוּא הֵרַג אֶת שְׁמְעִי, כְּלוֹמַר אִיךְ שֶׁשְׁלֵמָה הֵרַג אֶת שְׁמְעִי הוּא לָקַח אֶת בֵּת פְּרָעָה, בְּאוֹתוֹ יוֹם שֶׁהוּא הֵרַג אֶת שְׁמְעִי הוּא לָקַח אֶת בֵּת פְּרָעָה. כְּשֶׁשְׁמְעִי הִיָּה חַי, הוּא לֹא הִיָּה מְעוֹז לְעֲשׂוֹת אֶת זֶה. בֵּת פְּרָעָה זֶה ה' יִרְחֵם, זֶה הַמְּכַשְׁפָּה הַכִּי גְדוֹלָה בְּעוֹלָם. הִיא עֲשֵׂתָהּ לוֹ כְּשׁוֹפִים, הַרְאָתָהּ לוֹ יִרְחַ וְכוּכָבִים, אֵיזָה שְׁמִים, אֵיזָה יִרְחַ יִפְּהָ...^[9] הוּא הַתְּעוֹרֵר, כְּבָר שְׁמוֹנֶה בְּבִקְרָה — הוּא רוֹאֶה יִרְחַ, תַּשַּׁע בְּבִקְרָה — הוּא רוֹאֶה יִרְחַ, עֲשֵׂר בְּבִקְרָה — הוּא רוֹאֶה יִרְחַ.

אִמָּא שְׁלוֹ (- של שלמה המלך) נִכְנְסָה לוֹ, [וּרְאֵתָה שִׁישׁן בְּשַׁעַת תַּשַּׁע בְּבוֹקֵר], וּנְתַנָּה לוֹ עִם הַסְּנֵדֶל עַל הָרֹאשׁ, קָשְׂרָה אוֹתוֹ לְעַמּוּד, אוֹהוּ אֵיזָה אִמָּא הִיָּתָה לוֹ, זֵרְקָה

שְׁבָעִים? שְׁבָעִים זֶה רַק שְׁבַע עֲשִׂירֵי שָׁל מַעֲשָׂר, מַעֲשָׂר זֶה מֵאָה, כְּתוּב "מַעֲשָׂר", לֹא כְּתוּב 'שְׁבַע עֲשִׂירֵי'. מַעֲשָׂר! לָמָּה שְׁבַע עֲשִׂירֵי? לָמָּה לֹא מֵאָה שְׁנָה? תֵּן מֵאָה שְׁנָה יִהְיֶה תִּקְוִין הָעוֹלָם, אָדָם הָרֹאשׁוֹן [עַצְמוֹן] לֹא יִכַּל לְתַקֵּן אֶת הָעוֹלָם, הוּא לֹא הִיָּה צְדִיק הָאֱמֶת, הוּא קְבוּר בַּמַּעֲרַת הַמְּכַפְלָה אָבֵל הוּא לֹא יִכַּל לְתַקֵּן אֶת הָעוֹלָם.

"וְאָדָם לֹא זָכַר אֶת הָאִישׁ הַמְּסֻכֵּן" (קִהְלֵת ט, טו), מִי זֶה? מִי זֶה "אָדָם"? "אָדָם" זֶה אָדָם הָרֹאשׁוֹן, מִי זֶה "הָאִישׁ הַמְּסֻכֵּן"? זֶה דָּוִד הַמְּלֶךְ. אָדָם הָרֹאשׁוֹן לֹא זָכַר, הוּא לֹא הִבִּין, כִּי שְׁבָעִים שְׁנָה דוּד הַמֶּלֶךְ רַק הִיָּה נִרְדָּף, [עַל יְדֵין אֲבִשְׁלוֹם, שְׁמְעִי בֶן גֵּרָא, [עַד] שֶׁהוּא לֹא הִסְפִּיק כְּלוּם, בְּשָׁלְשִׁים שְׁנָה הֶאֱחָרֹנוֹת הוּא הִיָּה נִרְדָּף, אֲבִשְׁלוֹם רָדַף אוֹתוֹ שְׁנָה, וְאֶחָרִי זֶה שְׁבַע בֶּן בְּכָרִי רָדַף אוֹתוֹ, שְׁמְעִי בֶן גֵּרָא רָדַף אוֹתוֹ — זֶה

❦ מֵרֵאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת ❦

⁹ [רִאִיתָ אֶת הַיִּרְחַ מִקְדָּם? כְּשֶׁתִּצָּא הַחוּצָה תִּסְתַּכֵּל עַל הַיִּרְחַ, כֵּן הַיִּרְחַ הִיא עֲשֵׂתָהּ לוֹ].

מוזינו הרב במנחה של ערב ראש השנה

חסכים... ילד עשוק ורצוץ...
 "והיית רק עשוק ורצוץ כל
 הימים" (דברים כח, לג).

ככה שלמה המלך איזה אָמָא
 היתה לו — מכות רצח
 נתנה לו, "מה ברי ומה בר בטני"
 (משלי לא, ב), "אל למלכים למואל
 אל למלכים שתו יין" (שם, ד), מה
 עשית? שתית קצת יין?
 השתכרת? מה קרה לך [שאתה
 עדיין ישן]? כבר עשר! ¹⁰ הוא
 היה צריך לקום בחמש, בסדר,

אותו מהבית... זה אי אפשר
 לתאר איזה אמהות היו פעם. את
 שמואל הנביא זרקו מהבית...
 אותך זרקו מהבית פעם? אף
 פעם לא. אתה יודע מה זה להיות
 מגיל שנתיים לבד, שם בחצר של
 המשפך, אצל חפני ופנחס,
 מחנכים כאלה דגולים,
 פסיכולוגים, פסיכיאטרים, הם
 גידלו אותו, הם למדו אותו
 שלוקחים חצי כבש — חצי פרה,
 איזה מחנכים היה לו, ילד מלא

מוראי מקומות והערות

לא באהרד.

¹⁰ [אבל צריכים לקום בעשר - הכי מאחר בעשר, אני קם כל יום באהרד, שלמה קם הכי מאחר בעשר,

אָבֵל הִיא — בַּת שָׁבַע — לֹא וַתָּרָה, הִיא אָמְרָה: אַתָּה תָּקוּם בַּחֲמָשׁ. וְהָיָה לוֹ אֵת הַמַּפְתָּחוֹת שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כָּל עִם יִשְׂרָאֵל חָכְהָ לוֹ, זֶה הָיָה בּוֹשָׁה לְכָל עִם יִשְׂרָאֵל, לְאֵמָא שְׁלוֹ.

וְאָדָם לֹא זָכַר אֶת הָאִישׁ הַמַּסְכֵּן — זֶה דָּוִד, שָׁבָא הַס"מ וַרְכַב עַל גָּמֶל. כִּי הִגְמֵל זֶה הוּא אַחֲוֹר בְּאַחֲוֹר, כְּתוּב "שָׂאֵג יִשָּׂאֵג עַל נְוֵהוּ" (יְרֵמְיָהוּ כ"ה, ל), בַּפָּרֶק שִׁירָה, "שָׂאֵג יִשָּׂאֵג", כִּי הִגְמֵל הוּא הָכִי פָּגוּם הוּא מְסַתֵּת [בַּשְּׁעַת זְוִיגוֹ], אָבֵל הוּא הָכִי פָּגוּם, זֶה הִגְמֵל הוּא אַחֲוֹר בְּאַחֲוֹר. כְּתוּב גָּמֶל הָאוֹחֵר בֵּין הַגְּמָלִים, אִז לֹא אוֹמְרִים שֶׁהוּא הָרֵג [אֵת הַגְּמֵל שֶׁנִּמְצָא הַרְוֵג], אָפְלוּ שֵׁישׁ עֲדִים שֶׁהוּא אוֹחֵר, כָּל זֶה גְּמָרָא בְּצ"ח בְּכַבָּא בְּתָרָא, שְׂאָדָם הָרָאשׁוֹן לֹא זָכַר אֶת דָּוִד, דָּוִד צָרִיף מֵאָה שָׁנָה, שְׁלִשִׁים שָׁנָה הָאֲחֻרוֹנוֹת הוּא רַק הָיָה נִרְדָּף, שָׁבַע בֶּן בְּכָרִי, שְׁמַעִי בֶּן גֵּרָא, אֲבִשְׁלוּם, כָּלָם רוֹדְפִים אוֹתוֹ.

סִבֵּב לְחֻנָּה הַס"מ, וּבָא הַנְּחָשׁ. כִּי לְחֻנָּה הָיָה אָסוּר בְּכָלֵל

לְדַבֵּר עִם הַנְּחָשׁ, כָּלָם בְּרָחוּ מִמֶּנּוּ, כָּלָם רָאוּ אֵת הַנְּחָשׁ הוּא הָיָה צוּרָה שֶׁל גָּמֶל, עִם אַרְבַּע רַגְלִים, שְׁנֵי יָדִים — [רַגְלִים קְדָמִיּוֹת] וּשְׁנֵי רַגְלִים — [אַחֲרִיּוֹת]. אִז הָיָה לוֹ שְׁנֵי יָדִים וּשְׁנֵי רַגְלִים, כָּלָם בְּרָחוּ. אִז הוּא אָמַר לָהּ: נִכּוֹן שֶׁ"אָמַר אֱלֹהִים מִכָּל עֵץ הִגָּן לֹא תֹאכְלוּ מִמֶּנּוּ" — שְׂאָסוּר לָכֶם לְאָכַל מִשׁוּם אֵילָן. אִז הִיא אָמְרָה: מַה פְּתָאֵם. אָבֵל לָמָּה אַתָּה מְדַבֵּרֵת אִתּוֹ? ! זֶה נְחָשׁ, תְּבַרְחִי! אֵל תְּכַנְסִי בְּדַבּוּרִים!

אִז הוּא אָמַר: זֶה נִכּוֹן שֶׁה' אָמַר שֶׁלֹּא תֹאכְלוּ מִכָּל עֵץ הִגָּן. אִז הִיא אָמְרָה: כֵּן כֵּן. אָסוּר לָכֶם לְאָכַל, לָמָּה? מֵתָר, רַק עֵץ אֶחָד אָסוּר. אִז הוּא דְחַף אוֹתָהּ עַל הָעֵץ. אִז אוֹמֵר רַש"י, זֶה אוֹמֵר רַש"י כֶּבֶר, הוּא דְחַף אוֹתָהּ עַל הָעֵץ, וְהִיא רָאָתָה שֶׁלֹּא קוּרָה כְּלוּם, אִז הִיא הִתְבַּלְבְּלָה. כִּי אָדָם צָרִיף לְהִזְהָר שֶׁלֹּא יִדְחֲפוּ אוֹתוֹ עַל הָעֵץ, לָמָּה דְחֲפוּ אוֹתָהּ עַל הָעֵץ? דְחֲפוּ אוֹתוֹ עַל הָעֵץ אִז קָרָה מַה שֶׁקָּרָה.

אִז לָכֵן כְּתוּב: "כִּהָ תֹאמַר לְבֵית

— הטעות החמורה —
 שהוא נתן לדוד המלך רק
 שבועים [שנות חיים], ולא זכר
 לתת לדוד מאה שנה, ולא [-]
 מנייה בקדמיתא, אם היה נותן לו
 מאה שנה הוא היה בונה את בית
 המקדש ולא היה גלות ולא היה
 חרבן, והוא היה מתקן את
 הבוצינא, נתן לו שבועים שנה
 ולא יתיר, שלשים שנה הוא הלה
 במדבר, והוא היה נרדף על ידי
 האחים שלו, אליאב אמר: ילד
 רע שקמוף, "אני ידעתי את זדנך
 ואת רע לבבך" (שמואל א' יז, כח), אני
 מכיר אותך, מהיום שנולדת אתה

יעקב ותגיד לבני ישראל"
 (שמות יט, ג) — שה' קרא לכל
 הנשים לפני מתן תורה, הוא
 אמר: אתם מקבלות את התורה?
 כי אם האשה לא מקבלת את
 התורה הבעל לא יוכל לשמר את
 התורה, הוא לא יכול לריב עם
 אשתו כל היום, וגם לא
 להתגרש.

או הוא סבב אותו, בא נחש
 וסבב את דוד המלך, והיה
 לו רשות לבא בדמות אדם, וככה
 הוא בא לחנה, ככה הוא בא
 לדבר עם חנה, בלבב את חנה.

ואדם הראשון שהוא עשה את

עָדָה וְצָלָה הִלְכוּ לְרֵאוֹת מִי זֶה,
[וְרֵאָה שֶׁהֵרָג אֶת קִיז].

"עָדָה וְצָלָה שְׁמַעֲזֵן קוֹלֵי נְשִׁי
לְמֶךְ הָאֲזֻנָּה אִמְרָתִי כִּי

אִישׁ הִרְגֵתִי לְפָצְעֵי וַיִּלְד לַחֲבֵרָתִי,
כִּי שְׁבַעֲתִים יָקָם קִיז וְלְמֶךְ

שְׁבַעִים וְשִׁבְעָה" (בְּרֵאשִׁית ד, כג - כד),
כָּל הָעֲנִינִן זֶה שְׁבַעִים וְשִׁבְעָה,

וְלִכֵּן לְמֶךְ הַשְּׁנִי חֵי 777, "לְמֶךְ
שְׁבַעִים וְשִׁבְעָה", אִזּוּ הוּא זָכָה

לְשִׁבְעַ שְׁבַע שְׁבַע, זֶה הַמְּסַפֵּר, זֶה
הַנְּסַחֵה. מִי שְׁמַגִּיעַ לִ-770 יִרְאֶה

אֶת מְשִׁיחַ, אִזּוּ לְמֶךְ הָיָה מְשִׁיחַ,
לְמֶךְ — 777, וְזֶה שְׁכָתוּב

שֶׁהַמְּנוֹרָה הָיְתָה 777, "וְשִׁבְעָה
נִרְתִּיחָ עָלֶיהָ שְׁבַעַה וְשִׁבְעָה

מוֹצָקוֹת" (זְכָרְיָה ד, ב), אִזּוּ זֶה שְׁבַע
שְׁבַע שְׁבַע, זֶה 343, "בְּשִׁגְם הוּא

בְּשֹׁר" (בְּרֵאשִׁית ו, ג), כִּי מֹשֶׁה זֶה 777,
מֹשֶׁה זֶה הַמְּנוֹרָה, [וּמִבְּאֵר,

שֶׁהִגְמֵרָא אֹמֵרֵת שֶׁמֶשֶׁה רִמּוּז
כַּמִּילָה:] "בְּשִׁגְם" = מֹשֶׁה, אֲבָל

בְּלִי הַב' זֶה "שִׁגְם" — "גִּשְׁם" —
777, [שְׁשַׁבַע כְּפֹל שְׁבַע כְּפֹל שְׁבַע

= 343 גִּמְטְרִיא 'שִׁגְם'], אָדָם בָּא
לְעוֹלָם רַק בְּשִׁבִיל 777, זֶה כָּל

הַתְּכִלִּית שְׁלוֹ, 777, אִם הוּא מַגִּיעַ

הָאָדָם הַכִּי רַע בְּעוֹלָם, "יִדְעֵתִי
אֶת זְדֻנְךָ וְאֶת רַע לְבָבְךָ". וְכִכָּה

הוּא נִרְדָּף עַל יְדֵי כָּל הָאֲחִים שְׁלוֹ,
שְׁלִשִׁים שָׁנָה הוּא הֵלֶךְ עִם הַצֶּאֱן

בַּמְדְּבָרִיּוֹת, וְנִרְדָּף, וְנִרְדָּף
מִשָּׂאוֹל הַמְּלֶךְ.

"שָׂאוֹל מִרְחֻבוֹת הַנְּהָר" (בְּרֵאשִׁית
ל, לו) זֶה הָיָה שָׂאוֹל, כִּי

שָׂאוֹל הָיָה גִּלְגּוּל שֶׁל לְמֶךְ, לְמֶךְ,
לְמֶךְ, שֶׁהוּא הָיָה אָבִא שֶׁל תּוֹבֵל

קִיז, הוּא הָיָה דוֹר שְׁשֵׁי מְקִינִן, כִּי
יֵשׁ קִיז, אַחֲרֵי זֶה בָּא חֲנוּךְ, אַחֲרֵי

זֶה עִירָד, עִירָד — ע' י' ר' ד', זֶה
כְּבָר שְׁלֵשׁ, מְחוּיָאֵל מְתוֹשָׂאֵל זֶה

חֲמֵשׁ, אַחֲרֵי מְחוּיָאֵל וּמְתוֹשָׂאֵל
מַגִּיעַ לְמֶךְ, אֲבָל הוּא הָיָה 'לְמֶךְ'

אַמְתִּי, הוּא לֹא יוֹדֵעַ כְּלוּם, הוּא
לֹא יוֹדֵעַ לִירוֹת, הוּא מְכֻנָּיִם לוֹ

אֶת הַיָּד, הַבֵּן שְׁלוֹ לּוֹקַח אֶת הַיָּד
שְׁלוֹ וּמְכֻוֹן לוֹ אֶת הַקֶּשֶׁת, אֲבָל

אַחֲרֵי שֶׁהוּא כֻּוֹן אוֹתוֹ זֶה הָיָה
"בּוֹל" — פָּגַע יֵשֶׁר, הוּא רָאָה

קֶרֶן, "וַיִּשֶׁם ה' לְקִיז אוֹת" (בְּרֵאשִׁית
ד, טו), הוּא עָשָׂה לוֹ אוֹת — קֶרֶן

עֲנֻקִית, הוּא חָשַׁב שֶׁזֶה אֵיל, זֶה
"קֶרְנֵי רָאִם קֶרְנֵיו" (דְּבָרִים לג, יז),

אוֹלֵי זֶה רָאִם, טוֹב, הִלְכוּ לְרֵאוֹת,

לְ-777. לְכֵן "אוֹר מַיִם רָקִיעַ" זֶה
677 וְעוֹד מְאֵה — מְאֵה אֲדָנִים
שֶׁל הַמִּשְׁכָּן.

"שִׁשִּׁים הֵמָּה מְלָכוֹת" (שִׁיר הַשִּׁירִים
(ח, 1) רֵאשִׁי תְבוֹת מִשֶּׁה,
שֶׁהוּא כְּלוּל מִשִּׁשִּׁים מְלָכוֹת,
"אַתָּה הַחֲלוּתָ לְהִרְאוֹת אֶת
עַבְדְּךָ" (דְּבָרִים ג, כד) זֶה [רֵאשִׁי תְבוֹת]
אֵהָל, זֶה [רֵאשִׁי תְבוֹת] לְאָה, הוּא
זָכָה לְדַרְגָּה שֶׁל לְאָה, סִיְהָרָא,
הוּא אָמַר אֲנִי רוֹצֵה לְהֵאִיר כְּמוֹ
הַשֶּׁמֶשׁ. "יִהְיֶה י"דו כָּל הַיּוֹם"
(אִיכָה ג, א), וְהָיָה י"ד עֲתִים לְרַעָה,
עַל זֶה אָמַר "אֶת יָדְךָ הַחֲזֹקָה"
(דְּבָרִים ג, כד), שֶׁהֵם עַל י"ד עֲתִים
לְרַעָה.

וְהִנֵּה אֵיתָא בְּזִהָרָה (תַּלְקָב' ר"מ ע"ב)
יְסוּדֵי צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם
אֲתַגְּנִיזוּ, הַזִּהָרָה אֹמֵר בְּפִקּוּדֵי
שְׁזָה (- בֵּית הַמִּקְדָּשׁ) לֹא נִחְרַב שׁוּם
דְּבָר, שׁוּם אֶבֶן, שׁוּם יְסוּד, גְּבֵה
הַיְכָלָא, כְּתוּב "גְּבֵה הַיְכָלָא", וְה'
הִבִּיא לָהֶם [לְמַחְרִיבֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ]
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ מְדִיקָטִים, מְסִיד,
בְּנָה לָהֶם קִירוֹת מְסִיד, מְגַבְּס,
חָשְׁבוּ שְׁזָה בֵּית מִקְדָּשׁ, אֲכַל זֶה
הַכֹּל נִגְנְזוּ וְהַכֹּל מְאִיר, "בְּפוּךְ
אֲבַנֵיךָ וִיִּסְדְּתִיךָ בְּסַפִּירִים, וְשִׁמְתִי

אָדָם בָּא לְעוֹלָם לְהִקָּים מִשְׁכָּן,
אִם הוּא מְקִים מִשְׁכָּן אִז
זֶה 777, אִז הוּא זָכָה לְמְאֵה
אֲדָנִים.

אִז אִם אָדָם הִרְאִישׁוֹן הָיָה נוֹתֵן לוֹ
עוֹד שְׁלִשִׁים שָׁנָה הֵיטָה
הַגְּאֻלָּה, הוּא אֹמֵר; לֹא הָיָה
חֲרָבָן, כִּי אִם מִשֶּׁה הָיָה בּוֹנֵה אֶת
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ לֹא הָיָה חֲרָבָן.

וְלָכֵן אָמְרוּ "מִשֶּׁה מֵת", וְהַכְּפוּנָה
הֵיטָה מְסַבֵּיר הַמְּגַלָּה
עֲמוּקוֹת: שֶׁהוּא יְכַנֵּס לְאָרֶץ
וַיִּבְנֶה אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְאִז לֹא
יִהְיֶה חֲרָבָן. אֹמֵר הַמְּגַלָּה
עֲמוּקוֹת: שְׁמָה הַפְּרוּשׁ "מִשֶּׁה
מֵת"? אֹמֵר הַמְּגַלָּה עֲמוּקוֹת:
שֶׁהוּא יְכַנֵּס לְאָרֶץ, וַיִּבְנֶה אֶת בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ, וַיִּבְנֶה אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ,
וְאִז לֹא יִהְיֶה חֲרָבָן יוֹתֵר, וְאִז לֹא
יִהְיֶה חֲרָבָן, לֹא יִהְיֶה חֲרָבָן. וְאִז
מִשֶּׁה רִבִּינוּ הָיָה בּוֹנֵה אֶת בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ, "וְהַבֵּית הַזֶּה יִהְיֶה
עֲלִיוֹן" (מְלָכִים א' ט, ח), כִּאֵן (אוּפֹן) פ"ו,
אִם מִשֶּׁה הָיָה בּוֹנֵה אֶת בֵּית

חֵי לְעוֹלָם, כְּתוּב "וַיְהִי שְׁלֹם בֵּין חֵירָם וּבֵין שְׁלֹמֹה" (מְלָכִים א' ה, כו), שְׁלֹמֹה הִרְאָה לוֹ אֶת הַשְּׂבָעָה רְקִיעִים וְאֶת הַשְּׂבָעָה מְדוּרֵי גִיהֲנָם, וְאָמַר לוֹ: אִם אֶתָּה לֹא עוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה — אֶתָּה יוֹרֵד לְשְׂבָעָה מְדוּרֵי גִיהֲנָם, הוּא (- חֵירָם מֶלֶךְ צוּר) כִּכְר בְּנָה לוֹ שְׂבָעָה רְקִיעִים.

נִמְצָא שְׁבִית הַמְקַדָּשׁ לֹא נִחְרַב בְּכֻלּוֹ, רַק הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא "דִּרְךְ קִשְׁתוֹ כְּאוֹיֵב" (אֵיכָה ב, ד), קָרָאנוּ בְּאִיכָה, לְפָנֵי שְׁלֹשָׁה שְׁבֻעוֹת, "הִשִּׁיב אַחֲזוֹר יְמִינוֹ מִפְּנֵי אוֹיֵב" (שָׁם, ג), שְׁאַבְרָהָם

כְּדָכַד שְׁמִשְׁתִּיף וּשְׁעָרֶיךָ לְאַבְנֵי אֶקְדָּח וְכָל גְּבוּלְךָ לְאַבְנֵי חֲפֶץ" (יְשַׁעְיָהוּ נד, יא - יב), "אֶתָּה הַחֲלוֹת הַהָרְאוֹת אֶת עֲבָדֶיךָ".

אז אִם מִשֶּׁה הָיָה בּוֹנֵה אֶת בֵּית הַמְקַדָּשׁ לֹא הָיָה שׁוֹלֵט בְּזֶה שׁוּם שׁוֹנֵא, וְכָל הַקְּלָפוֹת שְׂבָעוֹלָם הָיוּ מְסַתְּלָקוֹת, [אִפִּילוֹ בַּגִּשְׁמִיּוֹת].

וְלָכֵן חֵירָם מְלֶךְ צוּר חֵי לְעוֹלָם, בְּזָכוֹת שֶׁהוּא בָּנָה אֶת בֵּית הַמְקַדָּשׁ הָאֵל חֵי לְעוֹלָם, הוּא מִהַעֲשָׂרָה הָאֵלֹה שְׁלֹא נִפְטְרוּ, וְנִכְנְסוּ עִם הַגּוֹף לְגַן עֵדֶן, וְהוּא

עוד שלושים שנה מחייו]. וְזֶה שֶׁנֶּאֱמַר "כִּי הָאָדָם יֵרָאֶה לְעֵינַיִם וְה' יֵרָאֶה לְלֵבָב" (שְׁמוֹנָאָל א' טז, ז), וְלָכֵן אֲנַחְנוּ נִזְכָּה כְּכֹר הַשָּׁנָה הַזֹּאת בְּעֹזֶרֶת ה' לְכַנֵּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

שֶׁהוּא לְכֹן, אֲבָרְהֵם הוּא לְכֹן, יִצְחָק הוּא אָדָם, יַעֲקֹב הוּא יֵרֵק, וְאִם יַעֲקֹב הָיָה בּוֹנֵה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הוּא גַם לֹא הָיָה נִחְרָב, וְאִם דָּוִד הָיָה בּוֹנֵה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הוּא גַם לֹא הָיָה נִחְרָב, וְלִזְמַן הַיּוֹנִים זֹכֵרִים רַק אִם אָדָם הֵרָאֵשׁוּן הִיָּה נוֹתֵן לוֹ

שְׁעוּרֵי מַעְרִיב פְּרִשְׁתַּת הָאֲזִינוּ – הַשּׁוֹבָה

הַטֵּיטִים הַתַּפְטְרוּ. רַק שׁוֹבֵי בָּנִים יִהְיוּ הַטֵּיטִים, כֹּל אֶחָד יִהְיֶה לוֹ מְטוֹס, רִבַּע שְׁעָה מְגִיעִים לְאוֹמֵן, רִבַּע שְׁעָה חוֹזְרִים, וְשְׁעָה אוֹמְרִים שֶׁבַע תְּקוּן הַכְּלָלִי.

שְׁעוּרֵי שְׁנֵי מִסְדֵי לְאֶחָד מְעַרְבֵי אוֹד לְיוֹם חֲמִישִׁי לַיּוֹם הָאֲזִינוּ

אִז שְׂרַח בַּת אֲשֶׁר רַק הָיְתָה רוֹקֶדֶת כֹּל הַיּוֹם, לֹא מִפְּסִיקָה לְרַקֵּד, וְכִכָּה הִיא נִכְנָסָה עִם הַגּוֹרֵף לְגַן עֵדֵן, כִּי רַק הָיְתָה רוֹקֶדֶת וְשָׂרָה: עוֹד יוֹסֵף חַי וּמְלַךְ בְּמִצְרַיִם וְלוֹ שְׁנַיִם בָּנִים מְנַשֶּׁה וְאֶפְרַיִם.

שְׁעוּרֵי שְׁנֵי מִסְדֵי לְאֶחָד מְעַרְבֵי אוֹד לְיוֹם רְבִיעִי לַיּוֹם הָאֲזִינוּ

אִז כֻּלָּם הָיוּ בְּאוֹמֵן שְׂאֵף אֶחָד, לֹא יַעֲזִיז לְהַשְׂאֵר פֶּה בְּאֶרֶץ, עֲכָשׁוּ יֵשׁ עֲשָׂרָה מְטוֹסִים כֹּל מְטוֹס שְׁמוֹנֵה מְאוֹת אִישׁ, זֶה בְּדִיוֹק שְׁמֹנֵה מְאוֹת אֶלֶף אִישׁ. גַּם אֶתָּה – הַשֵּׁם שְׁלֶךְ נִחְמָן נִיבְלֵט, הוּא יִהְיֶה הַטֵּיט הוּא הָיָה בְּקוֹרֵס טִיס. וְגַם גּוֹלְדֵיבְלוֹם יִהְיֶה טִיס, צְרִיכִים שְׁלוֹשָׁה טִיסִים, וְגַם אֶתָּה תִּהְיֶה הַטֵּיט. עֲכָשׁוּ בֵּין הַזְּמַנִּים עַד א' חֲשׁוֹן, כֻּלָּם לוֹמְדִים קוֹרֵס טִיס, כֹּל יוֹם שְׁלוֹשָׁה שְׁעוּרִים. וְעַל יְדֵי זֶה יִהְיֶה לָנוּ טִיסִים. כֹּל אֶחָד יִקְבֵּל אֵף שֵׁשׁ עֲשָׂרָה [F16] כִּי כְּכֹר אֵין שׁוֹם טִיסִים, כֹּל

ולאה נזכה לתפילות כל השנה

יום בדר"ה

תהיו בעלים טובים בזכות זה
יהיו לכם חיים טובים

עכשיו ניסרנו את חכמה
דלאה, הנסירה עד
יום כיפור יום שני הבא יום
כיפור, אז נביא שני שעירים
שעיר אחד לה' שעיר לעזאזל,
עכשיו מביאים שני שעירים
שעיר לעזאזל.

שאלו את הרב על תשליך הרב
אמר: ביום שני שיחזרו
מאומן יש לנו את הדיינפר ויש
לנו את נחלי ארנון עכשיו
צריכים להביא את הדיינפר ואז
יהיו לנו שלוש נהרות (ובאמת הרב

נסע למחרת לעשות תשליך בדנובה)

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵד לְאַחַד מֵעֵרֵיב אֹדֵר לְיוֹם שְׁשֵׁי לַיִל ז' אֵלּוּל הָאֲזִינוּ

קָרְאָנוּ בַּהִפְטָרָה שֶׁל נְיוֹם ב'
דְּרָאשׁ הַשָּׁנָה "עוֹד
תַּעֲדִי תַפִּיךָ וְיִצְאֵת בְּמַחֹל
מִשְׁחָקִים" (דְּמִנְהוּ ל"א ג') שְׁיִהְיֶה רַק
רְקוּדִים כָּל הַיּוֹם וְכָל הַלַּיְלָה כְּמוֹ
שָׂרַח בַּת אֲשֶׁר שָׂרַק הֵיטָה רוֹקֶדֶת
וְשָׂרָה: עוֹד יוֹסֵף חַי וּמְלֵךְ
בְּמִצְרַיִם וְלוֹ שְׁנֵי בָנִים מִנְּשָׂה
וְאֶפְרַיִם.

שיעורי ראש השנה

תשפ"ד

יום אדר"ה

עכשיו זה הנסירה עכשיו
ניסרנו את רחל ואת
כתר דלאה עד יוה"כ בזכות רחל

והתקדשתם

התאווה זה לא 'ענג' זה 'נגע'

שיח סוד, ילדים של סולם, הילדים המוח שלהם פגום, הכל כי אדם במקום לקחת את השירה והניגון שזה מה שרבינו מגלה ששירים וניגונים זה התענוג הגדול מכל התענוגים, אדם חושב שיש לו אשה וגמרנו יש לו כבר את הכל, אין לו כלום, הוא נפל מהפח אל הפחת, כי אם הוא הופך את זה לעולם הזה, הופך את זה להנאות פרטיות אז הילדים יוצאים פגומים, הילדים יוצאים חסרי שכל חסרי מוח, עכשיו בוונצואלה נולדו חמש אלף ילדים בלי מוח, המוח ריק בלי שכל, פשוט המוח ריק יש רק גולגולת כי ברגע שאדם פוגם בכרית אז אין מוח והילדים נולדים בלי מוח, בשוודיה שליש ילדים בלי

הרב'ה אומר שהוא יכול לעמוד מול התאווה וזה לא ישפיע עליו כלום, הוא לא מפחד מהדבר הזה בכלל, הוא אומר מי שלא מפחד מהדבר הזה ולא מפחד מאשה גם לא מפחד ממלאך¹¹, הרב'ה אמר אני לא מפחד מהדברים האלה בכלל, זה בכלל לא שייך אלי, אני יכול להוציא כל אחד שבא אלי מהדבר הזה.

כי כל העניין זה להוציא מהדבר הזה, ולא לשקוע בזה, כתוב "וַיִּנְשֵׂים עַד נֶפֶח", ששוקעים עד נופח - עד האף בתוך נשים, אדם חושב שזה ענג, זה לא ענג זה נגע, זה הצרעת ומזה באים כל המחלות וכל השיתוקים, ויוצאים ילדים של

מוראי מקומות והערות

שהוא מזה, הוא צריך לפחד ממלאך, אבל הוא זכרוננו לברכה התפאר שאין לו שום פחד מזה, על כן אין לו פחד ממלאך. וזה מרמז בדברי רבותינו זקנום לברכה בקדושים אנו בשרא ואנת אש ואנא עדיפנא מנה שאמר רב עמרם חסידא אל הפלאה. ומוכא בדבריו זכרוננו לברכה בהתורה תקעו ממשלה בלוקטי תנינא בסין א' עזו שם היטב:

¹¹ חיי מוהר"ן תר"ד

אמר שאצלו איש ואשה שוין הינו שאין מגיע לו שום צד מחשבה כשזואה אשה רק הכל שנה אצלו בעיניו כאלו רואה איש. ואמר שאינו מתנרא לא מאשה ולא ממלאך. וכזה יש הרבה לבאר כי מי שיש לו עדין איזה צד פחד כל שהוא מהרהורי אשה, אפלו אם הוא צדיק גדול באמת רק שאינו נקי בתכלית הנוקד ועדין יש לו איזה פחד כל

מוח ואותו דבר בנורבגיה וסקנדינביה. יוכל לרקוד עשרים וארבע שעות בלי הפסק, הרב'ה היה רוקד שבתות שלמים בלי הפסק שנייה, בחתונה באופרוף של שרה הרב'ה רקד כל השבת, מאחרי שחרית עד השקיעה, והוא לא הפסיק לרקוד שנייה. (שעור מתשפ"ג).

אז הרב'ה אומר שהתענוג הגדול מכל התענוגים, אדם זה טבעו לחפש תענוגות, אבל מה זה התענוג, הוא צריך לדעת מה זה התענוג, התענוג זה רק לשמוע תורה אחת עם כל הניגונים ועם כל השירים ועם כל הריקודים, שאדם

אדם בא למות על קדוש ה'

בְּכֹהֵן אֹר, "וְכָל יֶקֶר רְאֵתָה עֵינֹו", זֶה זִיו הַשְּׂכִינָה. "וְכָל יֶקֶר רְאֵתָה עֵינֹו" זֶה הוֹלֵךְ עַל אֵלוֹ שְׁנֵהֲרָגִים עַל קִדּוּשׁ ה', בְּדוֹר שֶׁל שְׂמֹד, שְׁזָה "רִיחַ נִיחוּחַ לָהּ". עֲכָשִׁיו זֶה הַחִסּוֹל שֶׁל גִּטּוֹ וְרָשָׁה, כְּלָם עָלוֹ עַל קִדּוּשׁ ה', כְּלָם נִשְׂרָפוּ חַיִּים.

וְעֲכָשִׁיו צְרִיכִים לְדַבֵּר עַל יוֹם כִּיפּוּר. עֲכָשִׁיו זֶה יוֹם כִּיפּוּר. אֹמֵר הַזּוֹהַר, בְּאַחֲרֵי מוֹת, שְׁזָה הִיָּה יוֹם כִּיפּוּר מִמֶּשֶׁי¹², מֵה,

"אַחֲרֵי" מוֹת שְׁנֵי בְּנֵי אֶהֱרָן בְּקִרְבָּתָם לְפָנֵי ה' שְׁזָה הַקְּרִיאָה שֶׁל יוֹם כִּיפּוּר, אֹמֵר הַזּוֹהַר הָאָדָם זֶה זִיו הַשְּׂכִינָה, הָאָדָם בָּא לְעוֹלָם רַק לְהִנּוֹת מִזִּיו הַשְּׂכִינָה, רַק בְּשִׁבִיל זֶה הָאָדָם בָּא לְעוֹלָם, אֵינְ דָּבָר אַחֵר, וְכָל אֵלוֹ שֶׁהִלְכוּ עַל קִדּוּשׁ ה' בְּשׂוֹאָה, נֹאמֵר עֲלֵיהֶם "וְכָל יֶקֶר רְאֵתָה עֵינֹו" (אייב כה, י) שְׁזָה זִיו הַשְּׂכִינָה, זִיו הַשְּׂכִינָה, זֶה מֵה שֶׁהֵם רֹאִים, הֵם בָּאוּ בְּחִלּוֹם לְאַנְשִׁים וְסִפְרוּ שֶׁהֵם נִהְיִים מִזִּיו הַשְּׂכִינָה. בְּכֹהֵן עֲדָן,

מוראי מקומות והערות

אהרן ביומא דכפורי קרינן לה למהוי כפרה לחוביהון דישראל, אמר קודשא בריך הוא אתעסקו במיתותהון דצדיקייא אלין ויתחשב לכו כאלו אתון מקרבין קרבנין בהאי יומא לכפרא

¹² זוהר ויקרא אחרי מות נו:

תו פתחו ואמרו בכל זמנא דצדיקייא מסתלקי מעלמא דינא אסתלק מעלמא ומיתתהון דצדיקייא מכפרת על חובי דרא, ועל דא א דבני

פְּרוּבוּקְצִיָּה, בְּשֶׁבֶת קוֹדֵשׁ לְהֵבִיא שְׁעִיר חַטָּאת? ! כִּכָּה זֶה הָיָה, הַפֶּלַע עַל פִּי הַדְּבוּר, אֶפְרַיִם זָכָה, כִּי הוּא לָמַד עִם יַעֲקֹב אֲבִינוּ בְּלִי הַפֶּסֶק, הוּא לֹא הוֹצִיא אֶת הָרֹאשׁ מֵהַסֶּפֶר, מִנְּשָׂה הָיָה הַסֶּגֶן שֶׁל יוֹסֵף, יוֹסֵף הָיָה הָרֹאשׁ מִמְּשָׁלָה, פְּרַעַה הַמֶּלֶךְ, הוּא מִנְּשָׂה הָיָה הַסֶּגֶן, שֶׁר בְּלִי תִיק, סֶגֶן רֹאשׁ הַמְּמַשְׁלָה, הוּא קִיבַל אֶת כָּלֶם, מִנְּשָׂה קִיבַל אֶת כָּלֶם, מִי שֶׁנִּסָּה לְהַתְמַרֵּד הוּא נִתֵּן לוֹ פְּלִיק אַחַד, וְהַעֲיֵף אוֹתוֹ לִגְן עֵדֶן, עִם פְּלִיק אַחַד, וְהוֹדָה נִתֵּן שְׁאָגָה אַחַת, זֶה כְּתוּב בְּמִדְרַשׁ תַּנְחומָא¹⁴, הַסְּתוּבֵב לְכֻלָּם הָרֹאשׁ, כָּלֶם, הַפְּנִיִם שְׁלָהֶם

הַזוֹהַר חוֹלֵק עַל הַתּוֹרָה? עַל הַפֶּשֶׁט? שְׁהָרִי כְּתוּב בְּא' נִיֶּסֶן נֶטְלָ עֶשֶׂר עֶטְרוֹת¹³, "דְּרַשׁ דְּרַשׁ מֹשֶׁה", שְׁעִיר הַחַטָּאת, מַה, לָמָּה לֹא אֶכְלָתָם אֶת הַשְּׁעִיר? לָמָּה לֹא אֶכְלָתָם? הוּא אָמַר אָבֵל זֶה קֹדֵשׁ דּוֹרוֹת, זֶה אֶסוּר, אָמַר טְעִיתִי, תִּלְכוּ בְּכָל הַמַּחְנֶה עִם רַמְקוּלִים, תִּגִּידוּ, טְעִיתִי. כְּתוּב בְּמִדְרַשׁ¹⁴ הִלְכוּ בְּכָל הַמַּחְנֶה עִם רַמְקוּלִים, מֹשֶׁה הוֹדִיעַ שֶׁהוּא טָעָה. כִּי הָיָה שְׁלוֹשָׁה שְׁעִירִים. הָיָה שְׁעִיר נַחֲשׁוֹן, נַחֲשׁוֹן הֵבִיא שְׁעִיר, זֶה קָרְבַּן יָחִיד, יוֹם רֵאשׁוֹן. אֶפְרַיִם הֵבִיא קָרְבַּן יָחִיד בְּשֶׁבֶת קוֹדֵשׁ! מִשְׁהוּ אִיּוֹם וְנוֹרָא. זֶה כָּבֵר יִהְיֶה סִקְנָדֵל, סִקְנָדֵל,

מוראי מקומות והערות

ראשון לכהונה, ראשון לעבודה, ראשון לירידת האש, ראשון לאכילת קדשים, ראשון לשכון שכינה, ראשון לברך את ישראל, ראשון לאיסור הבמות, ראשון לחדשים.

¹⁴ ויקרא רבה שמיני פרשה יג

"הן היום הקריבו את חטאתם" (ויקרא י, ט). אמר לו היום מתו בניי היום אקריב קרבן, היום מתו בניי היום אוכל בקדשים, מיד דרש אהרן קל וחומר למשה, ומה אם מעשר הקל הרי הוא אסור לאונן, חטאת שהיא חמורה אינו דין שהיא אסורה לאונן. מיד "וישמע משה (שם ויקרא י, ט), הוציא כרוז בכל המחנה ואמר אני טעיתי את ההלכה ואהרן אחי למדני. אלעזר ידע את ההלכה ושתק, איתמר ידע את ההלכה ושתק, וכו' שנתייחד הדיבור עליהן ועל אביהן ועל אחי אביהן בחייהן, ה"ה" "וידרב י"י אל משה ואל אהרן לאמר אלהם" (ויקרא יא, א). תני ר' חייא לאמר אלהם, לבנים לאלעזר ולאיתמר.

¹⁵ מדרש תנחומא ויגש

א"ל יוסף בן נתנוכח שנינו אמור מילך וסדור דינך, מיד אמר יהודה לנפתלי לך וראה כמה שווקים יש במצרים, קפץ וחזר אמר ליה שנים עשר, אמר יהודה לאחיו אני אחריב מהן שלשה

עלייכו, דתנינן כל זמנא דישראל היון בגלותא ולא יקרבון קרבניו בהאי יומא ואינון תרין שעירין לא יכלין לקרבא יאא להו דכרנא דתרי בני אהרן ויתכפר עלייהו, דהכי אוליפנא דכתיב (במדבר ג) "ואלה שמות בני אהרן הכהנים" וגו' וכתוב "הבכור נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר", ואלעזר ואיתמר מבעי ליה מהו אלעזר ואיתמר, אלא שקול הוה אביהוא כתרי אחיו ונדב כלהו, ואית דמתני (זה אפכא) הבכור נדב דא בלחודוי ואביהוא בלחודוי וכל חד אתחשיב בעיניה כתרוייהו כאלעזר ואיתמר אבל נדב ואביהוא בלחודייהו שקולין הוי לקבל שבעין סנהדרין דהוו משמשין קמי משה, ובגין כך מיתתהון מכפרא על ישראל, ועל דא כתיב (ויקרא י) "ואחיהם כל בית ישראל יבכו את השריפה", וא"ר שמעון הבכור נדב כלומר ההוא דכל שבחא ויקרא דיליה (מה שמייה) נדב ואביהוא עאכ"ו, דהני תרי לא אשתכחו כוותייהו בישראל.

¹³ שבת פז:

אמר ליה רב חביבי מחזנאה לרב אשי: תא שמע, ויהי בחדש הראשון בשנה השנית באחד לחדש הוקם המשכן תנא: אותו יום נטל עשר עטרות; ראשון למעשה בראשית, ראשון לנשיאים,

שְׁמַחְזִירִים אֶת הַפְּנִים לַמָּקוֹם. יֵלֵד
נולד עם פְּנִים יְשׁוּרוֹת, מִי יוֹדֵעַ אֵיזָה
נֶס זֶה. זֶה מְשֵׁהוּ נוֹרָא, מֶה שֶׁעָשָׂה
יְהוּדָה, יֵשׁ כְּתָבִי אִישׁוּם, בְּבָרִיֶסֶל,
בְּהַאג, זֶה לֹא פְּשׁוּט, הוּא צָרִיף
לְעֲמוֹד לְדִין עַל זֶה, סִיבַב לְכֻלָּם אֶת
הָרֹאשׁ מֵאֶה שְׁמוֹנִים מַעְלוֹת אַחֲרָה,

הַסְתּוֹכְבוּ אַחֲרָה, וְוֹאֵי, וְוֹאֵי, וְוֹאֵי,
וְעַכְשָׁיו צְרִיכִים לְהַחְזִיר אֶת
הַפְּנִים, צְרִיכִים פִּיזְיוֹתֶרְפִּיָה, לְלַמּוֹד
פִּיזְיוֹתֶרְפִּיָה, אֵיךְ מַחְזִירִים פְּנִים
בַּחֲזָרָה. יֵשׁ כְּאֵלֶּה שֶׁבְּלִידָה הַפְּנִים
מִתְעַקְמוֹת טִיפָה, אַחֲרֵי זֶה צְרִיכִים
פִּיזְיוֹתֶרְפִּיָה, שְׁנָה שְׁנָתִים עַד

מראי מקומות והערות

נשמתן ולא יכלו לענות אותו אר"י ווי לנו מיום
הדין ווי לנו מיום תוכחה ומה יוסף כשאמר לאחיו
אני יוסף פתחה נשמתן, כשעומד הקדוש ברוך
הוא לדין דכתיב ביה (מלאכי א) "ומי מכלכל את יום
בואו ומי העומד בהראותו" שכתוב בו "כי לא
יראני האדם וחי" (שמות לב) עאכ"ו, ומה זה נבהלו
אחיו מפניו כשיבוא הקדוש ברוך הוא לתבוע
עלבון המצות ופשעה של תורה עאכ"ו, עשה
הקדוש ברוך הוא להם נס וחזרה נשמתן, אמר
להם יוסף הנה עיניכם רואות ועיני אחי בנימין כי
פי בלשון הקדוש אני מדבר, ולא היו מאמינים בו
עד שפרע את עצמו והראה להם חותם ברית, וכל
כך למה מפני שיצא מאצלם בלא חתימת זקן
ועכשיו היה עומד למלך בחתימת זקן, כיון
שהכירוהו בקשו להרגו ירד מלאך ופורס בארבע
פנות הבית, באותה שעה צווח יהודה בקול גדול
ונפלו כל חומות שבמצרים והפילו כל החיות
שבמצרים ונפל יוסף מכסאו וירד פרעה מכסאו
ונפלו שיניהם וכל הגבורים שהיו עומדין לפני
יוסף נהפכו פניהם לאחוריהם ולא החזירו עד יום
מותן שנאמר (איוב ד) "שאגת אריה וקול שחל
ושני כפירים נתעו", לפיכך הוא אומר והקול
נשמע בית פרעה ואין קול זה אלא קול יהודה
שנאמר (דברים לב) "שמע ה' קול יהודה", כיון
שראה יוסף שהיתה להם בושה גדולה אמר להן
גשו וגו' אלי ויגשו וכל אחד ואחד היה מנשקו
ובוכה עליו שנאמר "וינשק לכל אחיו ויבך
עליהם", וכשם שלא פייס יוסף את אחיו אלא
מתוך בכיה כך כשיגאל הקדוש ברוך הוא את
ישראל מתוך בכיה הוא גואלם שנאמר (ירמיה לא)
"בככי יבאו ובתחנונים אובילים אוליכם אל נחלי
מים בדרך ישר לא יכשלו בה כי הייתי לישראל
לאב ואפרים בכורי הוא".

וטלו כל אחד מכם אחד ולא נשאיר בהם איש,
אמרו לו אחיו, יהודה מצרים אינה כשכסם אם אתה
מחריב מצרים תחריב את העולם כולו, באותה
שעה ולא יכול יוסף להתאפק, אמר רבי שמואל
בר נחמן לסכנה גדולה ירד יוסף שאם הרגוהו
אחיו אין בריה בעולם מכירו ולמה אמר הוציאו
כל איש מעלי, אלא כך אמר יוסף בלבו מוטב
שאהרג ולא אבייש את אחי בפני המצרים, אמר
ליה יהודה ליוסף תדע שמתחלה לא באת עלינו
אלא בעלילות, בתחילה אמרת לנו מרגלים אתם,
שניה אמרת לראות את ערות הארץ באתם,
שלישית גביע נגבתם, אני נשבע בחיי אבי הצדיק
ואתה נשבעת בחיי פרעה הרשע אם אני אוציא
חרבי מנרתיקה אמלא כל מצרים הרוגים, א"ל
יוסף אם תוציא חרב מנרתיקו אני כורכו על
צווארך, אמר ליה יהודה אם אפתח את פי אבלע
אותך, אמר ליה יוסף אם תפתח פיך אני סותמו
באבן, אמר יהודה ליוסף מה נאמר לאבא, א"ל
אמור לאביך הלך החבל אחר הדלי, א"ל יהודה
דין שקר אתה דן אותנו, א"ל יוסף אין לך דין שקר
כמכירת אחיכם, א"ל יהודה נורא דשכסם דליק
בלבי, א"ל יוסף נורא דתמר כלתך אנא מטפי, א"ל
יהודה רתח אנא ולית דמהימן לי, א"ל יוסף רתחא
דידך אנא מתבר, א"ל יהודה עכשיו אני אצא
ואצבע כל שווקים שבמצרים בדם, א"ל יוסף
צבעים הייתם מימיכם שצבעתם כנתנת אחיכם
בדם ואמרתם לאביכם שרף טרף, כיון שראה יוסף
שהסכימה דעתם להחריב את מצרים, אמר יוסף
בלבו מוטב שאתודע להן ואל יחריבו את מצרים,
אמר להן יוסף לא כך אמרתם שאחיו של זה מת
אני קניתיו אקראנו ויבא אצלכם, התחיל קורא,
יוסף בן יעקב בא אצלי, יוסף בן יעקב בא אצלי
ודבר עם אחיך שמכרוך, והווי נושאין עיניהם
בארבע פינות הבית. א"ל יוסף למה אתם
מסתכלין לכאן ולכאן אני יוסף אחיכם, מיד פתחה

”כָּל יָקָר רָאֵתָה עֵינָיו” (איוב כח, י'), זה הולך על אלו שַׁנְעַקְדוּ עַל קדוש ה'. ה' הריח ריח שְׁמֵד, ה' הריח כי זה ריח נחוח, זה דור של שְׁמֵד, כְּשֶׁאָדָם הוֹלֵךְ עַל קדוש ה', זה הכי גבוה שרק יכול להיות, אין יותר גבוה מזה. אָדָם בָּא לְעוֹלָם רַק לְלַכֵּת עַל קדוש ה', בְּשִׁבִיל זֶה הוּא בָּא לְעוֹלָם, כָּל הַבְּרִיאָה, ”כָּל יָקָר רָאֵתָה עֵינָיו”, זֶה כָּל אֵלֹהִים שֶׁהוֹלְכִים עַל קדוש ה', הֶעֱקָר זֶה לְמוֹת עַל קדוש ה', כָּל מֵה שֶׁבָּאנוּ לְעוֹלָם זֶה לְמוֹת עַל קדוש ה', זֶה כָּל מֵה שֶׁנִּבְרָאנוּ. רַבִּי נֵתָן נֶחֱמֵי בַתְּפִלָּה פ”ט¹⁶ תְּפִלָּה

בַּצִּעֲקָה אַחַת. יוֹסֵף רָאָה אֶת זֶה, הַבֵּין שֶׁהַמְצָב מְאֹד קָרִיטִי! עוֹד דְּקָה מִחֲרִיבִים אֶת מִצְרַיִם, יְהוּדָה אָמַר לְנִפְתָּלִי תַתֵּן רִיזָה, נִפְתָּלִי תוֹךְ שְׁתִּים עֲשֶׂרָה שְׁנֵיֹת חוֹר, עֶבֶר בְּכָל הַרְחֻבוֹת, אָמַר יֵשׁ בְּמִצְרַיִם שְׁתִּים עֲשֶׂרָה רְחוֹבוֹת, יְהוּדָה אָמַר אַתֶּם תִּשַׁע, אֲנִי שְׁלוֹשׁ, יוֹסֵף שָׁמַע אֶת זֶה הַבֵּין כִּבְר גְּמֻרְנוּ, זֶה הַסּוֹף שֶׁל מִצְרַיִם, הוֹלְכִים לְהַחְרִיב אֶת מִצְרַיִם, מֵה יֵשׁ אִם אַחֲרָי זֶה יְבוֹאוּ כָּל הָעוֹלָם, תְּבוֹא אַמְרִיקָה, יְבוֹא פּוֹטְטִין, יְבוֹא טְרָאמֶפּ,

מראי מקומות והערות

16 ליקוטי תפילות ח"א - תפילה פז מיוסד ע"פ תורה קצ"ג:

הַמַּחֲשֵׁבָה מַעֵט, בְּעַת שֶׁאַרְאָה וְאֶחָיוּן שֶׁקְּרוּב לְשִׁתְּצֵא נִפְשִׁי מִמֶּשׁ חֶסֶד וְשָׁלוֹם, כְּדִי שֶׁלֹּא אֲמוֹת בְּלֹא עֵתִי חֶסֶד וְשָׁלוֹם וְאֶתָּה תַעֲזוֹר וְתוֹשִׁיעַ לִי וְתוֹרְנִי וְתִלְמַדְנִי לְהִתְנַהֵג בְּזֶה כְּרֻצוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמֶּת, לְקַבֵּל הַמְּסִירָת נִפְשׁ בְּאַהֲבָה בְּאַמֶּת בְּשִׁבִיל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם, וּלְצִיר בְּמַחֲשַׁבְתִּי הַמֵּיתָה וְהִסּוּרִים בְּמַחֲשַׁבְתִּי חֻזְקָה כִּל כִּד עַד שֶׁאַרְגִּישׁ צַעַר הַמֵּיתָה וְהִסּוּרִים מִפֶּשַׁע, וְלִהְיוֹת בְּסוֹף הַמַּחֲשֵׁבָה לְהַפְסִיקָה מַעֵט מִצִּיר הַחֻזֵק שֶׁל יְסוּרֵי הַמֵּיתָה בְּעַת שֶׁיְהִיֶּה הַדְּבָר קְרוּב שֶׁתִּצָּא נִפְשִׁי לְגַמְרִי, כִּי אִין זֶה רְצוֹנְךָ לְסַלֵּק הַנִּפְשׁ קִדְּם הַזְּמַן חֶסֶד וְשָׁלוֹם:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם מְלֵא רַחֲמִים אֲדוֹן כָּל, קְדוּשׁ עַל כָּל הַקְּדוּשׁוֹת, אַתָּה יוֹדֵעַ אֲשֶׁר בְּעֵצֶם תִּקְוָה גְּלוּתְנוּ עִתָּה בְּכָלֵל וּבְכַפְרֵט, אִין לָנוּ שׁוֹם סְמִיכָה כִּי אִם עַל כַּח וְזִכּוֹת הַצְּדִיקִים הַאֲמִיתִים הַמְּסוּרִים נִפְשֵׁם עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם בְּאַמֶּת, כְּאֲשֶׁר גָּלִית לָנוּ עַל יְדֵי הַכְּמִידָה הַקְּדוּשִׁים וּבְכֵן רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שִׁמְךָ, וְזָכְנוּ לְהַפְלֵל בְּצִדִיקִים הַקְּדוּשִׁים הָאֵלֹהִים, כִּי לְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל תַּעֲלוּמוֹת לֵב, וְאַתָּה יוֹדֵעַ שֶׁאֲנֵנוּ בְּלָנוּ עֲמֻדָה בֵּית יִשְׂרָאֵל, כָּל אֶחָד וְאֶחָד מְרַצֵּה בְּאַמֶּת לְמַסְרֵי נִפְשׁוֹ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם, כְּאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ בְּאֲזִינוּנוּ, מִכְּמֶה וּכְמֶה אֲנֵשִׁים פְּשׁוּטִים וְקָלֵי עוֹלָם שֶׁמָּתוּ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם וְסָבְלוּ עֲנוּיִם וְיִסּוּרִים קָשִׁים בְּשִׁבִיל קְדוּשַׁת שִׁמְךָ הַגְּדוֹל, וְגַם אֲנִי הִדַּל בְּמַעֲשֵׂי, הִרְשֵׁי וְהִנְגָּוָה, בְּעֵצֶם גְּשִׁמְיָתִי, וְתַקְּחֵ

”אֵלֶיךָ ה' נִפְשִׁי אֲשָׁא”, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם זָכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ לְמַסֵּר נִפְשִׁי עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם בְּאַמֶּת בְּכָל עַת תְּמִיד, וּבְכַפְרֵט בְּשִׁעַת ”קְרִיאַת שְׁמַע” בְּעַת קְבֻלַּת עַל מַלְכוּת שְׁמִיִם, שֶׁאֲזוּבָה לְיַחַד שִׁמְךָ בְּכָל יוֹם תְּמִיד בְּעָרֵב וּבְבֹקֵר בְּמִסִּירַת נִפְשׁ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם בְּאַמֶּת בְּכָל לַב, בְּשִׁמְחָה וְחֻדוּהָ גְדוֹלָה, וְאֲזוּבָה לְקַבֵּל עָלֵי בְּאַמֶּת כָּל הָאַרְבַּע מֵיתוֹת בֵּית דִּין סְקִילָה שְׂרָפָה הֶרֶג וְחֻנָּק בְּעַת שֶׁאֲנִי מִיַּחַד שִׁמְךָ בְּכָל יוֹם, שֶׁאֶהְיֶה מְרַצֵּה בְּאַמֶּת וּבְלֵב שְׁלֵם לְמוֹת בְּכָל הַמֵּיתוֹת וְלִסְבֵּל כָּל הַיְסוּרִים וְהַעֲנוּיִים בְּשִׁבִיל קְדוּשַׁת שִׁמְךָ הַגְּדוֹל וְתַעֲזוּרְנִי בְּכַתְּבֵךְ הַגְּדוֹל וְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים שֶׁאֲזוּבָה לְחַוֵּק אֶת מַחֲשַׁבְתִּי בְּעֵנִין הַמְּסִירָת נִפְשׁ בְּאַמֶּת בְּמַחֲשַׁבְתִּי חֻזְקָה וְתַקִּיפָה בְּכָל הַפְּחוֹת שֵׁשׁ בְּמַחֲשַׁבְתִּי בְּפִנְיָמִיּוֹת וְחִיצוֹנִיּוֹת וּלְצִיר בְּמַחֲשַׁבְתִּי כָּל הַמֵּיתוֹת וְהַעֲנוּיִים בְּצִיר גְּמוּר, בְּמַחֲשַׁבְתִּי חֻזְקָה וְתַקִּיפָה, בְּכַתְּבוֹל כָּל הַהַרְגָּשׁוֹת עַד שֶׁאַרְגִּישׁ בְּמַחֲשַׁבְתִּי וּמוֹחֵי צַעַר הַמֵּיתָה וְהַעֲנוּיִים מִמֶּשׁ כְּאֵלוֹ מֵמִיתִים וּמִיְסוּרִים אוֹתִי בְּמִיתוֹת וְיִסּוּרִים אֵלֹה מִמֶּשׁ בְּשִׁבִיל קְדוּשַׁת שִׁמְךָ הַגְּדוֹל וְהַקְּדוּשֵׁי, עַד שֶׁכִּמְעַט תִּצָּא נִפְשִׁי חֶסֶד וְשָׁלוֹם וְלֹא יִהְיֶה שׁוֹם חֻזְקָה אֲצִיל בֵּין יְסוּרֵי הַמֵּיתָה מִמֶּשׁ, וּבֵין יְסוּרֵי הַצִּיר בְּמַחֲשַׁבְתִּי וְהַקְּבֻלָּה בְּלֵב, עַד שֶׁאֶהְיֶה מְכַרְחַח לְהַתְּגַבֵּר לְהַפְסִיק

מראי מקומות והערות

סרקו את בשרו במסרקות של ברזל עד שִׁיצְתָה נשמתו באחד, וזכות חבריו כל העשרה הרוגי מלכות, אשר כלם סבלו ענויים קשים ומרים, עד שִׁיצְתָה נשמתם על קדושת השם בקדושה ובטהרה גדולה,

אשרי להם ובצרוף זכות כל הקדושים שהיו בכל הדורות, שמתו כמה וכמה נפשות, אלפים ורבבות, רבבות רבבות, וכמה וכמה קהלות קדושות על קדוש השם וסבלו כמה וכמה מיני יסורים וצרות קשות, וענויים מענויים שונים, עד שִׁיצְתָה נשמתם על קדוש השם את אלה מןחות תזכר ואת אלה שקדות תראה, ותשכח חרוץ אפס מעלינו, ותמתיק ותבטל כל הדינים וכל הגזרות קשות מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל, ותסבב ברחמיך טובה, באפן שנופה לשוב אליך באמת, ולא נשוב עוד לכסלה, רק נופה לעשות רצונך כל ימי חיננו לעולם כי אתה יודע שעתה בתקופה גלותינו בכלל ובפרט, אין לנו שום כח ותקנה וסימכה כי-אם בזכות הקדושים האלו שפסרו נפשם על קדוש השם, כמו שאמר דוד המלך עליו השלום, "אמרת לה' אדני אתה טובתי, כל עליו לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל תפוצי בם" עזרנו בזכותם, זכנו בכח קדושתם של כל הקדושים שהיו מימות עולם עד הנה, אשר קדשו את שמך בלי מספר במסירת נפש עצום מאד בזכותם וכחם עזרנו, שנופה גם כן למסור נפשנו על קדוש השם באמת באהבה וביראה בשמחה ובטוב לבב, ככל אשר בקשנו מלפניך אדוננו מלכנו ותחזירנו בתשובה שלמה לפניך באמת חיש קל מהרה, בכחם וזכותם של כל אלה הקדושים וזכותם יגן עלינו להוציאנו מהרה מפל העוונות ומפל הפגמים והקלקולים שנפלנו בהם כל אחד ואחד לפי ענינו, כאשר אתה לבד יודע.

רבנו של עולם רבונו של עולם מה נאמר ומה נדבר ומה נצטדק עליך השלכנו את היבנו אליך שטחנו כפינו עזרנו ונפנו בזכות הקדושים לשוב אליך באמת מהרה "הנני ה' כי אליך אתקרא כל היום, שמח נפש עבדך כי אליך ה' נפשי אשא", ותרחם על פבורך הגדול והקדוש ותנחם בימינו לעינינו נקמת דם עבדיך השפוף, כמו שכתוב: "אל נקמות ה' אל נקמות הופיע, הנשא שופט הארץ השב גמול על גאים" ותמרה ותחיש לגאלנו, ותשיב נדחנו, ותקבצנו יחד מהרה מארבע פנות הארץ לארצנו אבינו שבשמיים

תאנתי, ורבי עזונתי, אף-על-פי-כן אני מרצה באמת למות מיד על קדוש השם, והנני מקבל עלי באמת בכל לב ונפש סקילה שרפה הרג וחנק בשביל קדושת שמך הגדול ואם איני זוכה עדין למחשבה זכה וחזקה כל כך, עד שאראיש צער המיתה ממש על-ידי הנפלה והציור במחשבה, אף על פי כן אני מרצה באמת ויבל שלם למות מיד על קדוש השם על כן חוס ונחנו ורחם עלינו, שיהיה גם מסירת נפשנו חשוב במקל ומרצה לפניך בתורה כגליות נפשות הצדיקים והקדושים שפסרו נפשם על קדושת השם באמת ועל ידי זה תעלה אותנו מנפילתנו וירידתנו וגלותנו בכלליות ובפרטיות בגשמיות ורוחניות ותקרבנו אליך באהבה, ותחזירנו בתשובה שלמה לפניך באמת, חיש קל מהרה, ותעלה אותנו מעלה מעלה, עד שנופה להגיע לכל מה שבפשנו מלפניך, שנופה לחגוג המחשבה כל כך בשעת המסירת נפש על קדוש השם, עד שאראיש צער המיתה ממש בעת הנפלה והציור במחשבה ונופה לכון תמיד בכל יום בשעת קריאת שמע ערב ובקר, שאנו מוסרים נפשנו על קדוש השם באמת במחשבה חזקה ותקיפה ככל אשר בקשנו מלפניך אדון מלא רחמים, עד שנופה בעת שאגיע קצנו להפטר מן העולם, שנופה אז למות ממש על קדוש השם באמת בכל לב באהבה ובשמחה גדולה ותהיה מיתתנו כפירה על כל עוונותינו ותעלה נשמתנו אליך זכה ונקיה ויהיו נפשותינו ורוחותינו ונשמותינו צרוּרִים בצרור החיים את ה' אלהינו, ולא יגיעו לבסופא קמך:

ואם בעוונותינו הרבים ובפשענו העצומים אין כח במסירת נפשנו על קדוש השם להעלות אותנו ממלכותינו וירדותנו וגלותנו, אשר ירדנו מטה מטה בגשמיות ורוחניות בכלליות ובפרטיות, כמו שכתוב: "ותרד פלאים אין מנחם לה", כאשר יודע מעד ומצב של ישראל שאתה בסוף הגלות המר הנה, ומה שעובר בכל יום על כל אחד ואחד בפרט:

אנא זכר נא ברחמיך הרבים את כל הצדיקים והקדושים האמתיים שהיו מימות עולם, מן אברהם אבינו עליו השלום עד עתה, שפסרו נפשם על קדוש השם, וסבלו כמה מיתות וענויים משנים וצרות ויסורים קשים וקרים בשביל קדוש שמך הגדול, ובפרט זכות הצדיק הנבא הגדול והקדוש והנורא רבי עקיבא זכרוננו לברכה, אשר

מָטָר לַגֶּבֶה בּוֹם ! מִתְרַסֶּקֶת מִתְנַפְּצָת לְרִסְיִים רִסְיִים רִסְיִים רִסְיִים. הַבַּעַל שֶׁם טוֹב אָמַר אֵת שֵׁם ה' הַמְפּוֹרָשׁ הַכֹּל הַתְּחַבֵּר מִחֶדָשׁ. טוֹב רְאוּ שׂוּזָה לֹא עֶסֶק, מֵה עוֹשִׂים, טוֹב, מוֹרִידִים אוֹתָהּ עַד הַמּוֹתְנִים. נִהְיָ שֶׁקָּט, יֵם כְּמוֹ רֹאֵי, אֵיזָה יֵם מִתּוֹק כְּמוֹ רֹאֵי, אֶפְשָׁר לְרֹאוֹת אֵת הַפְּנִים. רַק מוֹצִיאִים אוֹתָהּ. בּוֹם ! גְּלִים שֶׁל שְׁנֵי קִלּוּמָטֵר גְּבֵה, עַד הִרְחַח הַגִּיעוּ הַגְּלִים. וְאוֹי, מֵה עוֹשִׂים עִכְשָׁיו? טוֹב, מוֹרִידִים אוֹתָהּ עַד הַצְּוֹאֵר, נִהְיָ שֶׁקָּט, רִגַע, רִגִיעָה, אֵיזָה שְׁלוֹה, אֵיזָה יֵם מִתּוֹק, אֵיךְ הָאֲנִיָּה מִתְגַּלְשֶׁת לָהּ כְּכֹה עַל הַגְּלִים, גְּלִים, גְּלִים קִטְנִים, כְּזֹה תַעֲנֹג לֹא הָיָה מִבְּרִיאַת הָעוֹלָם. טוֹב, מוֹצִיאִים אוֹתָהּ, הִיא כָּבֵר הֵיטָה עַד הַצְּוֹאֵר. בּוֹם ! גְּלִים שְׁנֵי קִלּוּמָטֵר גְּבֵה, שְׁלוֹשׁ קִלּוּמָטֵר גְּבֵה, הָאֲנִיָּה עוֹלָה שְׁלוֹשׁ קִלּוּמָטֵר גְּבֵה וְיִוֹרְדֶת מִתְנַפְּצָת לְרִסְיִים רִסְיִים, כְּבֵר לֹא רֹאִים אֵת הַפְּרוֹרִים, הַבַּעַל שֶׁם טוֹב אוֹמֵר אֵת שֵׁם ה' הַמְפּוֹרָשׁ, הַכֹּל הַתְּחַבֵּר מִחֶדָשׁ. טוֹב, אֵינן בְּרִירָה, צְרִיכִים לְהוֹרִיד אוֹתָהּ שְׁכָל הָרֹאשׁ יִכְסֶה בְּמִים, טוֹב, אֵינן בְּרִירָה, לֹקְחִים אֵת הַחֻבָּל, מוֹרִידִים אוֹתָהּ, כְּבֵר כָּל הָרֹאשׁ מְכֶסֶה בְּמִים, כְּבֵר לֹא רֹאִים שְׁעָרָה אַחַת, אֲבָל קִצָּה הַחֻבָּל, עוֹד מִישֶׁהוּ מַחֲזִיק בַּחֻבָּל.

רִאשׁוֹנָה שְׁצָרִיךְ לְהִתְפַּלֵּל, אֲנִי רוֹצֶה לְמוֹת עַל קְדוּשַׁת ה' שְׁבִיּוֹם הָאֲחֵרוֹן יִהְיֶה קְדוּשַׁת ה' שְׁאֵדָם יִחְיֶה מֵאָה עֶשְׂרִים כְּמוֹ רַבִּי עֶקִיבָא, וּבִיּוֹם הָאֲחֵרוֹן יִהְיֶה קְדוּשַׁת ה'. כְּתוֹב שֶׁהַבֵּית יוֹסֵף מֵת עַל קְדוּשַׁת ה'. וְהָרִי הוּא נִפְטָר בְּמִיתָה רְגִילָה? אוֹמְרִים לֹא ! יֵשׁ כְּאֵלֶּה יְסוּרִים פְּנִימִים, הַרְבֵּי אָמַר שֶׁכְּבֵר לֹא צְרִיךְ שׁוֹם יְסוּרִים, כִּי אֲנִי נִטְלֵתִי אֵת כָּל הַיְסוּרִים עָלַי.

לְבֵן אוֹדְלִיָּה, אַחֲרֵי שֶׁכְּבֵר זָרְקוּ אוֹתָהּ חֲמֵשׁ פְּעָמִים לָיִם, חֲמֵשׁ פְּעָמִים זָרְקוּ אוֹתָהּ לָיִם, הַבַּעַל שֶׁם טוֹב שָׁאַל אוֹתָהּ, תִּגִּידִי מֵה אֵת רוֹצֶה, שֶׁנִּזְרֹק אֵת הַכְּתָבִים אוֹתָהּ. בְּטַח אוֹתִי, תִּזְרֹק אוֹתִי לָיִם, מֵה, טוֹב הוּא זָרַק אוֹתָהּ לָיִם, אֵיךְ שֶׁהִיא נוֹגַעַת בְּמִים, אִזּוֹ הַגְּלִים הַפְּסִיקוּ, טוֹב, מֵיֵד הוֹצִיאָה אוֹתָהּ, וּמֵיֵד חֲזָרוּ אֵיזָה גְּלִים, מֵאָה מָטָר גְּלִים. טוֹב, הוֹרִידוּ אוֹתָהּ פְּעַם שְׁנִיָּה, עַד הַקְּרִסוֹל, מֵאֲתִיִּים מָטָר גְּלִים, נִהְיָ שֶׁקָּט, בּוֹם, וְשׁוֹב מוֹצִיאִים אוֹתָהּ. וְחֲזָרוּ הַגְּלִים שְׁלֹשׁ מֵאוֹת מָטָר גְּלִים, הוֹרִידוּ אוֹתָהּ עִכְשָׁיו עַד הַבְּרַכִּים, וְאוֹי, אֵיךְ שְׁמוֹרִידִים אוֹתָהּ עַד הַבְּרַכִּים, הַגְּלִים הַפְּסִיקוּ. בּוֹם ! פְּתָאוּם בּוֹם ! מוֹצִיאִים אוֹתָהּ, אֵיזָה גְּלִים, אֶלֶף מָטָר, הָאֲנִיָּה עוֹלָה, אֶלֶף

מוראי מקומות והערות

לְמַעַל לְמַעַל, וְהוֹשִׁיעֵנו בְּרוּב לְמַעַן שְׁמָהּ, בְּרוּב הַמְּקַדְשׁ שְׁמוֹ בְּרִיבָה:

מִדָּשׁ אֵת שְׁמָהּ בְּעוֹלָמָהּ עַל עִם מִקְדָּשֵׁי שְׁמָהּ, וּבִישׁוּעָתָה מִלְּפָנֶי תָּשׁוּב וְתִרְוֵם וְתִגְבִּיהַּ כְּרַנְנוּ

לתלות אותו, שמו אותו על השלחן, על חבל, עם עניבה, כי אצל האשכנזים העניבה כלפי מטה, אבל אצל הגרמנים העניבה כלפי מעלה. אבל זה עניבה, לא יותר מעניבה!!! איך הם לא נחנקים... זה פלא, שמו שולחן. מזוים את השלחן, והוא תלוי באויר! בקצור אומרים לו מה אתה רוצה לפני המות. הגרמנים הם אצילי נפש, ביטשע, דנקישע, [בבקשה, תודה...] כל המילים הכי יפות בעולם, זה אצל הגרמנים, אין עדינות כזאת, לפני שהולכים לדבר אתך, לשאול, הם מתנצלים מאה פעם. ביטישע, דנקישע, סליחה שאני מדבר אתך, שאני מעיז לפנות אליך שאני בכלל שואל אותך, שאתה כזה אדם חשוב, אתה גדול הדור, אתה מלך מלכי המלכים אני תולעת ולא איש חרפת אדם ובזוי עם, מי אני בכלל, וככה האדם עושה מעצמו אפס ואין אפס ואין אפס ואין, ואחרי שעשר דקות הוא השפיל את עצמו מליארדים השפלות, הוא שואל אותו, את השאלה איפה ימינה איפה שמאלה, איפה הכביש.

האדם בא לעולם לראות את ה' פנים אל פנים. יהודים עברו את כל השואה, ה'ה אחד מטשערין, הוא בא שלוש פעמים לקבוץ, בסוף מישוהו פגע בו, לא יודע, הוא לא ה'ה ברסלב, הוא

פתאום היא קמה, מוציאה את הראש מהמים ומבקשת להעלות אותי בחזרה, להעלות אותי בחזרה, מה יהיה מה? לזרק את הכתבים, זרקו את הכתבים. וואי, היא אמרה, עכשיו יבוא ילד יבוא לי נכד, יבוא לי נין, יבוא לי פזה צדיק שימתיק את כל הגזירות בעולם!!! כל הגזירות.

אנחנו עכשיו בארץ ישראל הכל בזכות רבינו, כל יום זורקים טלים, כל יום מפציצים, אשה אחת רצה עם התינוקת שלה נפתח לה הראש, עד עכשיו היא לא התעוררה. כל יום מאה טילים, מאתיים טלים, אנחנו יורים יריה אחת, בום! אומרים היהודים ירו, כל הטלוויזיות, היהודים ירו, נפגעה ילדה, אז מה, זה ממש חוטפים ילדות, מוציאים תינוקות.

אבל "וכל יקר ראתה עינו" בשואה אנשים התפללו. הניחו תפלין. אפילו שרמסו אותם עם המגפים המסומרות שלהם, עם המגפים המסומרות עשו מהם שווארמה. עשו מהם פתה פלאפל, עשו מהם פיצה, פיצה לכבוד שבת קודש עשו מהם. רמסו מי שתפסו אותו עם תפלין וזה ה'ה המחתן הרב וואלעס, שתפסו אותו עם תפלין רמסו אותו עד שעשו ממנו שווארמה, פתה פלאפל, פיצה למוצאי שבת. ואחרי זה החליטו

את אודל'ה חס ושלום, גם את ר' הירש. לי פרחו כל המוחין, כל המוחין פרחו לי, אז אתה תגיד, תגיד אתה, הוא אמר אני יודע א' ב', תצעק א' ב' ג' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י', וואי!! שומעים מרפכה, טראח! מרפכה! משטרה הגיעה, בטח זה משטרה הציונית, משטרה... הגולנים בורחים האיידמקעס, קוראים להם איידמקעס, אוכלי אדם, היום זה קניבלים, אבל פעם קראו להם איידמקעס, זה כת שלמה שהולכת בכל רוסיה ושוחטת אנשים, צולה אותם חיים, האיידמקעס הם היו שם באי. וזה היה אליהו הנביא הוא לקח אותם חתן את כל הקשרים, עד לפני השקיעה של שביעי של פסח הצליחו להגיע לאיסטנבול, ולא סיים המעשה של אותו אָחד שָאָמר שר' נחמן הציל אותו. (באר בשדה קע"ו).

אמר, רבי נחמן הציל אותי, הוא ספר את כל הספור שכל יום היו באים האוקראינים, לוקחים משפחות מהבתים שוחטים אותם בשדות, שוחטים אותם חיים, מדליקים להם מדורות, והוא רץ לבונקר, אבל הוא ישב למעלה, הוא לא ירד לבונקר, הם כסו את הבונקר, צריכים שיהיה מישוה למעלה, ראו אחד, אמרו בסדר, אז תפסנו אחד, יעשו ממנו חתיכות חתיכות, יעשו שווארמה, יעשו ממנו מלנה מלכה, יצלו אותו על האש, כמו את הבעל שם טוב, רצו לצלות אותו על האש, הבעל שם טוב אומר לר' הירש, נו, ר' הירש תן צעקה, תגיד, תגיד צעקה, תתחיל לשיר "לעשה נפלאות גדולות לבדו כי לעולם חסדו", תשיר משהו. הוא אמר כל המוחין פרחו לי, המדורה דולקת, ומשחזים את החרבות, משחזים גם ממש, עוד שניה שוחטים אותם, גם

הוספות ממורינו הרב שליט"א

התורה, ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאילו אש גדול ונורא בוער לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת

צעטיל קטן

מדינו הרב רבי אלימלך מליזענסק זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פגיו מן

באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חומפין אותו רוצחים באמצע אכילה ותיחוד הקדוש לעשות לו הענינים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם יתברך יותר מתענוג גשמי הזה, אך יזהר שיהיה דובר אמת בלבבו ושיהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא ישטה את עצמו להיות פגוע דעת עליונה חס ושלום.

שבחי הר"ן יז

גם אמר שהזווג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת זווג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת יסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדשתו של עצמו גבה עוד יותר ויותר.

השם יתברך שזכר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש ברוד מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע וברכה ראשונה של שמונה עשרה יהרהר בנזכר לעיל, ועוד יכוין אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עינים קשים ויפשטו עורו מבשרו להפחיש חס ושלום ביחודו, יסבול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר בדעתו ומחשבתו כאלו עושין לו בנזכר לעיל, ובזה יצא ידי חיוב קריאת שמע ותפלה כדון.

ג. גם בשעת אכילה ותיחוד הקדוש יכוין בנזכר לעיל, וכשיתחיל להרגיש תענוג גשמי יצויר במחשבתו בנזכר לעיל, ותיכף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל מהרגשת תענוג גשמי הזה שהוא מהצרעת משכא דחויא, וכך יאמר. וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי

קדושת הפרשה

| משה חיפש את הסלע של מרים |

של מאה מטר מאתיים מטר כי המים יורדים מההרים והמים שיוצאים מההר אז הם קופצים לאותו גובה שהוא התחיל לרדת, ההר זה שלוש קילומטר, אבל לכל הפחות המים קופצים מאה מטר מאתיים מטר, אז [בני ישראל אמרו:] מה משה מחפש סלע? איזה סלע הוא מחפש? [ובאמת] משה מחפש סלע כזה - בארה של מרים] שיצא ממנו אש, וַיִּנְקְהוּ דָבֶשׁ מִסְלַע וְשָׁמֶן מִחֲלֹמֵישׁ צוּר" (דברים לב, יג), הוא חיפש סלע שיצא ממנו דבש, שיצא ממנו שמן, ככה אומר ילקוט שמעוני, הוא לא סתם חיפש סלע, מהסלע של מרים יצא דבש, יצא שמן, וַיִּנְקְהוּ דָבֶשׁ מִסְלַע וְשָׁמֶן מִחֲלֹמֵישׁ צוּר" נקרא את זה בהאזינו, אדם בא לעולם לינוק דבש מסלע ושמן מחלמיש צור.

התינוקות [במצרים] שחו בים של חלב, התינוקות שחו בים של שמן, התינוקות שחו בתוך אגמים שלמים של חלב, היה שיש מאות אלף תינוקות שמרים יילדה אותם, והיו צריכים להחביא אותם, אז באו מלאכים ולקחו אותם למדבריות. (שעור מתשפ"ג).

הסיום של האזינו זה על מי מריבה, "על אֲשׁוֹר מְעַלְתֶּם בִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִי מְרִיבֶת קִדְשִׁי" (דברים לב, נא), בפרשת חוקת כתוב עוד פעם: "אֲשׁוֹר מְרִיתֶם אֶת פִּי לְמִי מְרִיבָה" (במדבר כ, כד), זה כבר פעמיים, בפנחס כתוב עוד פעם: "עַל אֲשׁוֹר מְרִיתֶם אֶת פִּי לְמִי מְרִיבָה" (במדבר כ, כד), בפרשת האזינו כתוב עוד פעם מי מריבה.

ומה זה היה? משה ראה שהם רוצים מים, הם כל שנייה רוצים מים, כל שנייה דורשים שיביא מים, מאיפה אני יביא לכם מים, מה, יש לי מים? מאיפה אני יביא לכם? אמרו למשה תוציא לנו מפה ומשם, משה חיפש שעתיים סלע, רש"י אומר שהוא חיפש את הסלע של מרים, [ובני ישראל ציערו את משה ואמרו:] למה? תוציא לנו מים מפה, תוציא לנו מים משם, למה אתה מחפש, מתי אתה מחפש, מה יש לך לחפש? אה, אתה מחפש סלע שתחתיו יש מים, כי במדבר יש כל מיני סלעים נסתרים שתחת הסלעים יש מעיינות, יש גיזורים שהמים קופצים לגובה

קדושת הצדיקים

מעלת ר' עקיבא

ר' עקיבא - י' בתשרי יום כיפור

בתור רועה צאן הוא בחיים לא פותח את העיניים הוא לא רואה כלום הוא הולך עם עיניים סגורות אפילו היא מדברת איתו, מה קורה איתך, הוא לא פותח את העיניים, הוא לא מסתכל עליה שום הסתכלות, זה מה שאני מחפשת, כזה אחד, הוא ילמד תורה הוא יהיה גדול הדור הוא יהיה ר' עקיבא.

אז ברגע שאשה רואה שבעלה שומר את העיניים היא יודעת שהוא יהיה ר' עקיבא היא לא רוצה כלום שאבא שלה ידיר אותה מהנכסים בסוף הוא בא לר' עקיבא אחרי 24 שנה הוא רוצה להתיר נדר לא מתירים נדר עכשיו לומדים נדרים לא מתירים נדר אין דבר כזה מה פתאום שאני אתיר לך את הנדר, הוא ידע איזה משנה אולי, אולי הוא ידע פסוק? לקרוא הוא לא ידע א' ב' הוא לא ידע מטומטם גמור גוי גמור, זה אני זה אני זה אני הוא התעלף, [ואז אמר כלבא שבוע:] עכשיו כל הירושה לר' עקיבא. (שעור מתשפ"ג).

מביא ר' נתן בהלכות ריבית שכמה שאדם יותר צדיק יותר קשה לו להבחין מי זה הצדיק האמת כי הוא אומר אני כבר צדיק אני כבר קיבלתי מכות כמו שאול הוא לא יכל להאמין בדוד מי זה דוד רועה צאן, בשום אופן אני לא אתן את הבת שלי לרועה צאן מי מסכים שהבת שלו תתחתן עם רועה צאן.

כלבא שבוע הבת שלו פתאום ברחו ה' ירחם היא [רוצה] רועה צאן הוא השתגע מזה הוא אמר אתה לא תקבל ירושה את לא תקבלי ירושה הוא זרק אותה מהבית הוא הביא לה שידוכים של ר' אליעזר הגדול ר' יוחנן בן זכאי הבת של ההכי עשיר בירושלים היה לה את כל השידוכים בעולם, [והיא אומרת:] אני רק רוצה רועה צאן! למה? כי היא ראתה שהוא רציני באמת הוא הולך עד הסוף בחיים הוא לא פתח את העיניים היא ראתה שאפילו

מילתא דבר יהותא

1: איך אתה יודע שאתה מזדקן? כשאתה מסיים כל שיחה במילים: "העיקר הבריאות"...

6: זמנים שנהגי אוטובוס מדליקים מזגן: 1- חורף. 2 - זהו.

7: גם אם היה מזגן בגיהנום, היה את מי שיבקש לכבות אותו - כי קר לו...

8: טיפ: כדי להימנע מהסחרחורת הזאת שמקבלים כשקמים מהר מידי - מומלץ להישאר במיטה כמה שעות נוספות, ליתר ביטחון...

9: הקול הכי גבוה נוצר - כשתי נשים פוגשות זו את זו בהפתעה...

10: ראיתי היום מישהו יושב בבית קפה, בלי אייפון, בלי מחשב. סתם יושב ושותה קפה - כמו 'משוגע'...

2: מכיר את זה: שמישהו מתחיל לדרוש לך בחתונה, ואתה לא שומע כלום, בגלל הווליום. ולא נעים להגיד, אז אתה עונה לו: כן. בטח. אפשר לחקן משענת של נעל עם קנה רצוץ בתפוחים... וההוא: לא נעים להגיד שלא שמע. אז הוא אומר: נכון! נכון! איך לא חשבת... והולך לו.

3: זקן אחד, מסמן לזמר בחתונה על הווליום, עם האצבע על האוזן, ככה. צועק לו הזמר: מה לעשות?! זה המקסימום...

4: אני חייב למצוא עבודה במעבדת שינה - אני מרגיש שאני יישן לחינם...

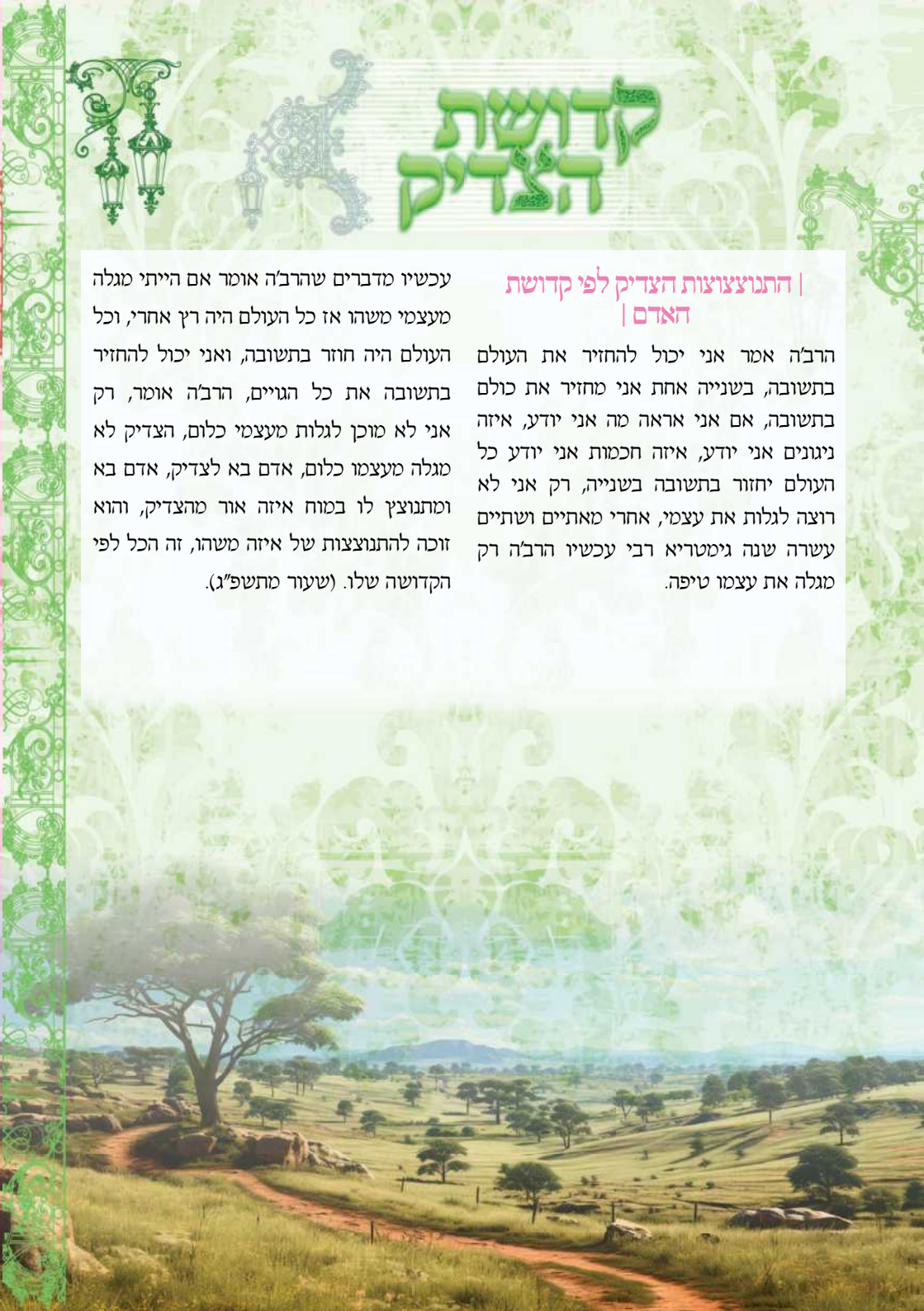
5: פניה למשרד האוצר: אם אתם מעלים מס -

קדושת הצדיקים

| התנוצצות הצדיק לפי קדושת האדם |

עכשיו מדברים שהרבה אומר אם הייתי מגלה מעצמי משהו אז כל העולם היה רץ אחרי, וכל העולם היה חוזר בתשובה, ואני יכול להחזיר בתשובה את כל הגויים, הרבה אומר, רק אני לא מוכן לגלות מעצמי כלום, הצדיק לא מגלה מעצמו כלום, אדם בא לצדיק, אדם בא ומתנוצץ לו במוח איזה אור מהצדיק, והוא זוכה להתנוצצות של איזה משהו, זה הכל לפי הקדושה שלו. (שעור מתשפ"ג).

הרבה אומר אני יכול להחזיר את העולם בתשובה, בשנייה אחת אני מחזיר את כולם בתשובה, אם אני אראה מה אני יודע, איזה ניגונים אני יודע, איזה חכמות אני יודע כל העולם יחזור בתשובה בשנייה, רק אני לא רוצה לגלות את עצמי, אחרי מאתיים ושתיים עשרה שנה גימטריא רבי עכשיו הרבה רק מגלה את עצמו טיפה.

היענות ילדים

לקחת ילדים מגיל 6 לחלחול |

נסענו עם יעקב אלימלך גרינברג, נסענו לחלחול, אז היינו באים בשלש בבקר, פעם באנו בחמש, כל הערבים בחמש יוצאים מהמסגד. אמרתי להם: נחכה עוד שתי דקות, תוך שתי דקות הם כבר במכוניות, כבר הולכים לעבד, לא כמו שובו בגים – יושגים עד אחת, פרויטים. הערבים זה עם יצדתי, עמל כפים, גדול הנהגה מיגיע כפיו מירא שמים, ערביים זה אנשים שנגנים מיגיע כפים, צדיקים, אנשים קדושים, אנשים טהורים. ולכן אסור לזרק אבנים עליהם, לא זורקים אבנים על ערביים, ערביים זה אנשים הכי צדיקים שיש בעולם. בבחירות הבאות אני מצביע בשביל הערבים, אני יקום, אני אלך לחלחול שמה היינו מתפללים שם שחרית, רוקדים.

אז הם (- הערבים בחלחול) היו יוצאים בחמש החוצה, אנחנו היינו נכנסים, היינו שלשה אנשים, לא זוכר מי היה הנהג שלנו. פעם זה היה אסולין נהג, ושברו לו את האוטו, אני לא יודע אם נהיה סדק בשמשה, אולי נהיה סדק בשמשה, אני לא זוכר. אז ירדו עלינו פעם אבנים בחלחול אם אתה זוכר. אז יזכינו קצת לקבל אבנים טובות".

רבי יצחק [בן רבי נתן] כותב: "כשהגענו לחברון קבלנו אבנים טובות ומרגליות", זה כתוב בעלים לתרופה, כל פעם שזורקים אבנים – זה יהלמים, זה נהפך ליהלמים, אז קבלנו קצת יהלמים... הנה זה כאן בעלים לתרופה, צריכים לסמן את זה, זה בסוף, במכתב (האחרון) [יג דמכתבי רבי יצחק בן רבי נתן].

אני רציתי לסע לחברון בגיל שבע [לפני שנכבש על ידי הירדנים מתש"ח עד תשכ"ז], אבל אמא שלי פחדה, אמא שלי אמרה זורקים אבנים, אני מפחדת. אבל לפתל היינו הולכים כל יום, לפתל עד גיל תשע, היינו הולכים לפתל כל יום, בחפש הגדול, איפה יש להיות בחפש הגדול? רק בירושלים. הולכים לפתל כל יום, לא מותרים, מגיעים לירושלים – לא מפסידים פתל. אז פה הוא [- רבי יצחק בן רבי נתן] מביא: "שהיינו בחברון, ירדו עלינו אבנים טובות ומרגליות". אז "אבנים טובות ומרגליות".

אז אנחנו מדברים על זה שהערבים הם הכי החמודים בעולם, הכי קדושים, אני עצמי יצביע בבחירות הבאות בשביל הערבים. אז עכשיו איך שאנחנו מגיעים למסגד, מגיעים חמש מאות ערביים מולנו. הוא אמר לי: "אין עוד מלבדו". כלם יצחקו: "אין עוד מלבדו" נכנס בתוך הערביים, ואחרי זה התחלנו רקוד שם במסגד בחלחול, גם הלכנו בלי נעלים, צריכים להוריד את הנעלים, לכבד אותם לכל הפחות את זה לתת להם, את הכבוד הזה. אז הורדנו את הנעלים, ורקדנו, עשינו רקוד בתוך המסגד, והמסגד היה ריק אז כלם באו לרקד אתנו – כל השייחים. אמרו: תבואו כל יום, תרקדו כאן. אז על כל פנים את הילדים – מגיל אפס צריך לקחת לחלחול, מגיל אפס. דבר ראשון, לקחת את הילדים לחלחול! להרגיל אותם, שנוסעים לחלחול, נוסעים לגד, לנתן [הגביא שאמר: "נפלה נא ביד ה' כי רבים רקמו".] (שעור מתשפ"ג בהילולת ר' נתן).

קדושת הבית

| לאשה מיד מתכפר הכל |

האשה – "אשת חיל עטרת בעלה" (משלי י"ב ד). היא רק מהרהרת בתשובה, היא רק כבר מגיע יום כפור כל גדרי, ישר כבר מאירה בכל הש"ע רבוא נהורין. היא רק צריכה ללכת בבקר לצאת לרקודים, לוקחים אותה בכח לרקודים.

אבל למה רקודים, זה עדין נשאר קשיא, בשביל מה עושים רקודים. יום כפור לא עושים רקודים, תסלחו לי, אני לא יודע על מה המנהג הזה. מה המנהג הזה לרקוד ביום כפור, זה אתה עשית את המנהג הזה? לא לא אתה. אתה בסדר. אז מאיפה המנהג לרקוד ביום כפור? אלא הירושלמי אומר גם בפרק ששי ביומא, [-] אומר את זה בפרק ששי בשבת: שכל אשה היתה מניחה את הצעיף האדם שלה על החלון לפני כל גדרי או אפלו את השמלה האדמה, ומניחה על החלון. ותוך... ברגע שאומרים כל גדרי זה

הכל נהפך ללבן. כל רגע מגיע ילד אחר מעזרת נשים 'אמא אצלנו כבר הכל נהפך לבן, הכל נהפך לבן.

כי אצל האשה כל העברות מתכפרים באלפית שניה, היא רק אומרת כל גדרי, היא רק מורידה דמעה אז כבר הכל מתכפר, כבר הכל נהפך לזכויות.

אז כל זה מדברים שהנשים, בשניה אחת מתכפר להם הכל בדמעה אחת הכל מתכפר, ואז נשאר להם לרקוד. כל אחת שמה צעיף אדם, שמה חוט אדם, שמה סוּדַר אדם, ועד הפקר הכל נהיה לבן, הכל מלבין, עד שמגיע עלות השחר הכל מלבין. הם רק צריכות לצאת ברקודים עכשו. וככה היה בית ראשון – כל בית ראשון, וככה היה בית שני. וככה יהיה בבית השלישי, הנשים תצאנה ברקודים. הגברים יישבו בבית כנסת, בכתל ויבכו וישתטחו על הארץ, והנשים תצאנה ברקודים בכל הרחובות, בכרמים מחוץ לעיר, שלא יראו אותם. (שעור מתשפ"ג).

קדושת הגמורה

| הנסיעה לאומן עוזרת רק בלימודו גמרא
בעיון |

אדם צריך לדעת שכל מה שמבקשים מהרבה זה ללמוד בעיון, הרבה אומר בספר המידות שהעיקר זה לימוד בעיון, הלימוד בעיון זה מחזיר את המוחין, ובתורה ק"א הרבה אומר שרק זה מכניע את המידות הרעות, אדם נוסע לאומן ואומר אני חזרתי יותר גרוע, חזרתי עם אי שמירת עיניים ואפילו פגמתי בדרך, כי אתה לא לומד בעיון, הרבה אומר בתורה ח' שהמחיצות כנגד תאוות ניאוף זה רק המוחין, שנוסעים רבה זה לא ללחוץ על הכפתור ומקבלים שמירת עיניים, הרבה אומר לנו תעשו מה שצריך אז אני יעזור לכם ואתן לכם סייעתא דשמיא ואני ילך לפניכם, אבל אדם לא רוצה ללמוד בעיון, ולא רוצה ללמוד גמרא, אז מאיפה יהיה לו שמירת עיניים, המח שלו ריק, במוח יש תלת חללי גלגלתא דמוחא, אם אדם רוצה שמירת עיניים בלי לימוד אין דבר כזה! (שעור מתשפ"ג).

אדם צריך לדעת שנוסעים לרבה לבקש חיים, לבקש שמירת עיניים, לבקש על קדושת הברית, לבקש חיים, שנוכל להספיק את כל קצות החושן וכל נתיבות המשפט, כל שובו בנים חייבים לגמור את קצות החושן, אין שום ברירה, כי אם לומדים רק את הפשט לא מבינים באמת כלום, אדם יכול לגמור את קידושין תוך שבוע, שבע דפים כפול שתיים עשרה יום זה שמונים וארבע, ובקידושין יש שמונים ושתיים דפים, אז אדם יכול תוך שבוע לגמור קידושין אבל הוא לא זוכר כלום מזה, ולא נתפס לו כלום, אם הוא לא לומד את זה עם אבני מילואים ועם קצות החושן אז הוא לא קולט כלום.

קדושת המידות

מעלת התשובה |

שאין לי כפה, הייתי קופץ ישר לרחוב, גמרנו, כבר נצא החוצה. הוא אומר לא הוא אומר בלי כפה אני לא זז, אמרו לו בכלל תוריד את הפאות, אמרו לו בכלל האסירים תוריד את הפאות, הפאות הוא לא הסכים להוריד את הפאות. ואז שהוא ברח אז כל הרחובות היה תמונות שלו, אבל היה תמונות בלי פאות היה את התמונות שהוא נכנס לכלא, בינתיים הוא גדל פאות וכבר לא יכלו להכיר אותו. הולכים שוטרים – חמשה שוטרים חבוקים עושים חוצים את הכביש, הולכים ומסתכלים על כל אחד. ועוד הוא מבקש מהם סיגריה, אולי אפשר לקבל סיגריה, בכבוד. רואים אחד עם פאות מי יודע איזה שיח' שהגיע מטייבט מנפאל, מי יודע מי זה, מה זה השערות האלו (- הפאות) מה זה הצמות האלה? יש לו צמות מהאזנים. (שעור מתשפ"ג).

כמה שאדם עושה יותר עברות – הגמרא אומרת – ככה [כשעושה תשובה] יש יותר זכויות. איך כי זה אי אפשר להבין מה זה בעלי תשובה. איך אפשר לעזב את כל הטמאות את כל הזקמא את כל מה שמציעים להם בסטרא אחרא איך אפשר לעזב את זה בכלל... אף אחד... אני לא הייתי מסגל לעזב. לא יודע.

כמו שמספרים על רוגן דבש שנפל לו כפה מהראש חוזר בחזרה [לכלא]. עכשו שאלתי אותו ביום חמישי: תגיד לי אתה משגע, מה אתה חוזר בשביל כפה. הוא אמר אני חוזר לכלא, אין לי כפה נפלה לו הכפה בדרך חוזר לכלא. אני מצטער להגיד את זה בפרהסיא אבל מה אני יכול לעשות, אני לא הייתי עושה את זה, בשום אופן לא. אם הייתי בורח מכלא בהודו, והייתי מטפס על החומה והייתי רואה

דיווח: שני הרוגים בחיסול ישראלי לאור יום בדמשק

שני רוכבי אופנוע נהרגו בתקיפת מל"ט ישראלית בפרברי דמשק בסוריה. כך דיווחו מקורות סוריים. המחוסלים ככל הנראה השתייכו לג'יהאד האיסלאמי

איחוד האמירויות מגנה את דבריו האנטישמיים של אבו מאזן

איחוד האמירויות מגנה את טענת אבו מאזן לפיה היטלר הרג יהודים בגלל 'תפקיד חברתי' ולא בגלל אנטישמיות. שר החוץ של איחוד האמירויות אמר שההתבטאויות השנויות במחלוקת היו "חסרות אחריות"

נשיא טוניסיה האשים את היהודים בסופת "דניאל"

נשיא טוניסיה, קייס סעיד, במתקפה על הסופה 'דניאל': "דניאל היה נביא עברי. אף אחד לא שואל את עצמו למה קראו לסופה הזאת 'דניאל'? כי התנועה הציונית לחלה כדי לפגוע בשכל ובחשיבה"

קרן חסין כדורים, איטי ומלא יין: רכבת המסתורין של קים ג'ונג און

בדרכו לרוסיה בשבוע שעבר כדי להיפגש עם הנשיא ולדימיר פוטין, מנהיג צפון קוריאה בחר לנסוע ברכבת בעלת כמה מאפיינים יוצאי דופן: הרכבת חסינת כדורים, איטית ומלאה ביין. רכבת המסתורין של קים ג'ונג און

התקשורת העולמית סיקרה: אלפי חסידים התפללו למען אוקראינה

ברקע עזיבת האלפים את העיר אומן, התקשורת האוקראינית סיקרה בהרחבה כי "אלפי חסידים באומן התפללו למען שלום אוקראינה". אחד המתפללים אמר לתקשורת המקומית, "כדי שהניצחון יהיה בהקדם האפשרי, הנשיא זלנסקי, צריך לבוא גם הוא לקברו של הצדיק רבי נחמן להתפלל"

המכתב חושף: האפיפיור ידע על השמדת היהודים בזמן אמת

מכתב שנחשף בוותיקן אישר כי האפיפיור ידע כבר ב-1942 על השמדת היהודים במחנות ההשמדה. חוקר הארכיון בוותיקן הגיב: "בטוח ב-99% שהוא ידע על ההשמדה"

הוותיקן פרסם: נחשפו שמות של 3,200 יהודים שהוותרו בכנסייה

מסמכים שהתגלו לאחרונה במכון התנ"כי האפיפיורי של הוותיקן מכילים את שמותיהם של 3,200 יהודים שהוותרו במנזרים לאחר ההשתלטות הנאצית על רומא ב-1943. אך היסטוריונים טוענים כי אולי התגלית היא נסיון לכפר על השתיקה של הוותיקן על השמדת היהודים

מעל 40.000 איש התפללו בחג בציון רבי נחמן באומן

רחוב פושקינה, המקום בו שוכן ציון רבי נחמן מברסלב, הפך מרחוב כמעט שומם לרחוב יהודי שוקק חיים, ריקודים ואחדות מתפרצת. עוד לפני שנכנסים לציון כבר אפשר היה לשמוע את שירי השמחה. מעל 40.000 איש שהו באומן בראש השנה

"הים כל הזמן משליך גופות": חשש שמספר ההרוגים עלול להגיע ל-20,000

חשש שמספר ההרוגים בשיטפונות בלוב עלול להגיע ל-20,000 בני אדם. היקף מלא של ההרס במדינה בצפון אפריקה עדיין לא ברור שכן סוכנויות הסיוע עדיין נאבקות להגיע לאזורים מנותקים

איראן מרוויחה מיליארדים מיצוא נפט: כמו גם רוסיה וסין

איראן עוקפת את הסנקציות של ארה"ב ומרוויחה מיליארדים מיצוא נפט. גם רוסיה וסין מרוויחות כסף. חברות רוסיות וסיניות לקחו חלק בתערוכת הנפט של איראן לאחרונה

אזרבייג'ן משתמשת בטילים בליסטיים ישראלים לתקיפת צבא ארמני

כולם מדברים על פרויקט רכבת מהמפרץ לישראל

במסגרת כינוס ה G20 יצאה הזדעקה משותפת לארה"ב, הודו, ערב הסעודית, איחוד האמירויות, והאיחוד האירופי, ובה דובר על פרויקט חיבור הודו ובנתיבי הסחר הימיים לנמלי המפרץ, ומשם הקמת מסדרות תחבורה יבשתית לחיבור מסילת רכבת (שלצידה כפי מדברים גם על רצועת תשתיות, כדוגמת כבלי סיבים אופטיים, וצנרת (כגון צנרת מימן, גז טבעי, ונפט)) מהאמירויות, דרך ערב הסעודית, לירדן ומשם לישראל, ומנמלי הים שלנו לאירופה.

החותים מציגים טילי Ghader המכסים את כל שטח ישראל

החותים נתפסים כזרוע של המשטר האיראני ולכן, בתיאוריה, מדובר בעוד כיוון ממנו יכולה להגיע מתקפת טילים משולבת, אם איראן תחליט על כך

המלחמה באוקראינה

ששת סגני שרי ההגנה של אוקראינה פוטרו

כל ששת סגני שרי ההגנה של אוקראינה פוטרו היום, כך אמר גורם ממשלתי בכיר שבועות לאחר החלפת שר ההגנה. אוקראינה לא נתנה סיבה לפיטורים

דרמה נחשפת: מטוס

רוסי ניסה ליירט מטוס בריטי ובו 30 חיילים

טייס מטוס קרב רוסי ניסה להפיל מטוס מעקב של חיל האוויר הבריטי שבו שהו 30 חיילים, לאחר שחשב כי יש לו אישור לירות. לפי הפרטים, הטייס הרוסי השני התנגד והתווכח עם הטייס הראשון שלו על הירי. רוסייה טענה כי התקרית בספטמבר האחרון נגרמה על ידי "תקלה טכנית"

רוסיה הכפילה את ייצור הפגזים מתחילת המלחמה

הניו יורק טיימס מדווח, כי למרות הסנקציות רוסיה מצליחה לכפיל את ייצור הפגזים מתחילת המלחמה. היקפי הייצור גדולים בהרבה מאשר בארה"ב ובאירופה. רוסיה יכולה כעת לייצר פי שניים יותר פגזים ממה שייצרה לפני פברואר 2022

דיווח: אוקראינה עומדת מאחורי תקיפות אוויריות בסודאן

הכוחות המיוחדים של אוקראינה ככל הנראה עומדים מאחורי תקיפות נגד כוחות הנתמכים על ידי וגנר בסודאן, כך אמר מקור צבאי אוקראיני לרשת CNN. אוקראינה לא לקחה אחריות רשמית על התקיפות

סוף סוף!!

פתחו רכב שמועד לאותו אחד שיושב מאחור ומייעץ לך איך לנהוג נכון..

צילום מאקרו של עיני עכביש

הרגע הזה שמישהו משקר לך

ואתה יודע שהוא משקר אבל אתה ממשיך לשמוע

מי בת...?

כדי להגן על עופות דורסים:

חברת החשמל פירקה 10 ק"מ של קו מתח במישור ימין שבנגב. המהלך נועד כדי לשמור על נשרים ועופות דורסים נוספים שמגיעים לתחנת האכלה שנמצאת בקרבת מקום.

שיעורים
שנמסרו
בכמהבנות
אש
בזמן
שהות
בדרום
אפריקה

ההופיע!!!

הספרים החדשים של מורינו ורבינו
הרב אליעזר ברלנד שליט"א

הסט

מעלות הצדיקים

ב' חלקים

שנאמרו בחורף תשע"ו
בדרום אפריקה

- שיעורים בפרסום ראשון
- סיפורים שלא סופרו
- 320 עמודים כל ספר
- מנוקד, מבואר, מוגה
- עם הגהות ממורינו הרב שליט"א

ניתן להשיג באולם התפילות

או בטל': 058-3289-318

